

அங்கயற்கண்ணியும் அவள் அழகிய உலகமும்

தாட்சாயணி

அங்கயற்கண்ணியும்

அவள் அழகிய உலகமும்

தாட்சாயணி

மீரா பதிப்பகம்

கொழும்பு 06.

- நூலின் பெயர் : அங்கயற்கண்ணியும்
அவள் அழகிய உலகமும்
- வகை : சிறுகதை
- ஆசிரியர் : தாட்சாயணி
- ஆசிரியர் முகவரி : பெரிய அரசடி வீதி,
சங்கத்தானை,
சாவகச்சேரி.
sthadsayanee@gmail.com
- பதிப்பு ஆண்டு : மார்ச், 2011
- பதிப்புரிமை : ஆசிரியருக்கே
- பதிப்பு : மீரா பதிப்பகம்
(92 ஆவது பதிப்பு)
291/6 - 5/3 A, எட்வோர்ட் அவெனியூ,
கொழும்பு - 06.
தொ.பே. : 2582539 / 0775342128
- அச்சிட்டோர் : தரஞ்ஜி பிரின்ட்ஸ்
நாவினன்,
மஹரகம்.
- விலை : ரூபா 300/-
- ISBN** : 978-955-53389-0-5

முன்னுரை

ஈழத்து இலக்கிய உலகில் தடம் பதிக்கும் இளம் தலை முறை எழுத்தாளர்களில் குறிப்பிட்டுக் கூறக்கூடிய அளவுக்கு தன் தரமான படைப்புக்களினால் தன்னை இனம் காட்டியிருப்பவர் தாட்சாயணி. எழுத்தை வெறும் வார்த்தைச் சரங்களாக தொடுக் காமல் உணர்வுபூர்வ பகிர்தலை தன் எழுத்துக்களில் பதிவு செய்யும் வல்லமை பெற்ற தாட்சாயணியின் நான்காவது சிறுகதைத் தொகுப்பாக அங்கயற்கண்ணியும் அவள் அழகிய உலகமும் எனும் இந்நூல் வெளிவந்திருக்கிறது. ஆ.இரத்தினவேலோனின் கொழும்பு மீரா பதிப்பகத்தின் தொண்ணூற்றி இரண்டாவது வெளியீடாக வெளிவந்திருக்கும் இந்நூலில் பதினாறு சிறுகதைகள் தொகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. தாட்சாயணியினால் பல்வேறு காலகட்டங்களில் எழுதப்பட்ட சிறுகதைகள் இவை. சமூகத்தில் தான் பார்த்தவற்றை, உள்வாங்கி உணர்ந்தவற்றை, அதனால் தனக்கு நேர்ந்த பாதிப்பை கலை நேர்த்தியோடு எளிமையான நடையில் இங்கே பதிவு செய்திருக்கிறார்.

இங்குள்ள பல கதைகள் மன உணர்வுகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து எழுதப்பட்ட கதைகளாகும். வறுமை, ஆணாதிக்கம், உளச்சோர்வு, இயலாத்தனம், மனிதாபிமானம், இழப்பின் துயரம் போன்ற பல்வேறு பிரச்சினைகள் உணர்வுபூர்வமாக எடுத்தாளப்படுகின்றன. பெண் படைப்பாளியாக இவர் இருப்பதனால் பெண்களின் மன உணர்வுகளை நுணுக்கமாகவும் அழுத்தமாகவும் சித்தரிக்க இவரால் முடிந்திருக்கிறது. நினைவுகளிலும் கனவுகளிலும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் பெண்களின் நிலையை அதிக கதைகள் பேசுகின்றன. தமக்கான பெறுமதி என்ன என்பதையே அறியாமல் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் பெண்களுக்கு மத்தியில்

தன்னம்பிக்கையும், தைரியமும், நிதானமும், தெளிந்த சிந்தனையும் கொண்ட பெண்களை அடையாளப்படுத்துவதாக இவரது கதைகள் அமைந்திருக்கின்றன. பெண் படைப்பாளிகளின் எழுத்துக்களில் பெண்களின் பிரச்சினைகள் முக்கியத்துவம் பெறுவது தவிர்க்க முடியாததே. எனினும் தாட்சாயணி பெண் சுதந்திரம், ஆணாதிக்கம், பெண் பற்றிய அடக்குமுறை என்பவற்றை மட்டுமே பேசாமல் அதையும் தாண்டி சமூகத்தில் பல்வேறு தரப்பினரும் பலவிதமாய் அலைக்கழிவதையும் அவர்கள் நம்பிக்கையுடன் அவற்றை எதிர்கொள்வதையும் தன் கதைகளில் பதிவு செய்திருக்கிறார்.

அங்கயற்கண்ணியும் அவள் அழகிய உலகமும், மிதிபடும் நாணல்கள், விட்டு விடுதலையாகி, சாவித்திரி ஆகியவை பெண்களின் மன உலகம் பற்றி இயல்பாய் சொல்லப்பட்ட கதைகள். இன்றைய பெண் விரும்பும் ஆளுமையும் சுதந்திரமும் பற்றி எவ்வளவு பேசினாலும் அவைகளை அடைய அவள் மானுட நேயத்துக்கூடாகவே போராடிப் பெறவேண்டியிருக்கிறது. பெண்ணுக்கானதும் ஆணுக்கானதுமான தனித்தனிப் பிரச்சினைகள் என்றைக்கும் இருந்ததில்லை. அத்தனை பிரச்சினைகளும் இருபாலாருக்கும் இடையேயானதாயும் ஒன்றில் ஒன்று சார்ந்திருப்பதுமாகவே இருந்திருக்கிறது. அப்படி ஆண்களின் மன உணர்வு பற்றி பேசும் கதைகளும் இத்தொகுப்பில் உண்டு. சாட்சிகள் எதுக்கடி?, சொல்லிக் கொண்டு போனால் என்ன?, நெகிழ்ச்சி, கனவுகள் நனவல்ல, அவள் அப்படியா?, தேன்வதை, கொம்பு, பழி போன்றவை சமூகம் நோக்கிய ஆணின் பார்வையில் சொல்லப்பட்ட கதைகள். பெண் பற்றிய உணர்வு, தேடல், நேசிப்பு, மனித நேயம் என்பவை இக்கதைகளின் அடித்தளம்.

மாணவ பருவத்தின் மன உணர்வுகளையும் குண இயல்புகளையும் உடைவு, தீர்க்கப்படாத சமன்பாடுகள், உரிமை இழக்கும் உயிர்கள் கதைகள் மூலம் தரிசிக்க முடிகிறது. எதிர்காலச் சந்த

திகளை உருவாக்க வேண்டிய பொறுப்புள்ள ஆசிரிய சமூகத்தின் தேவையை இவரது கதைகள் நமக்கு உணர்த்துகின்றன.

ஒரு ஏழை மரம் வெட்டியின் மன உணர்வை கலை நயத் தோடு வெளிப்படுத்திய பழி கதை மனதை ஊடுருவி அசைக்கிறது. இந்நூலின் மகுடக்கதையான 'அங்கயற்கண்ணியும் அவள் அழகிய உலகமும்' குறிப்பிட்டு சொல்ல வேண்டிய கதைகளில் ஒன்று. ரசனையும் சந்தோஷமும் கலவையிட வாழ்ந்த மென்மையான மனங்களை பாறைக் கல்லாய் இறுக வைத்த காலத்தின் கொடூரம் பற்றிப் பேசும் கதை. மனதுக்குள் பதிந்து நிற்கும் அங்கை என்ற பாத்திரம் நம் கண் முன்னால் காணும் பல பெண்களின் குறியீடு. எடுத்துக் கொண்ட கருவாலும் கதை சொல்லும் விதத்தாலும் சிறப்பாக அமைந்த கதை.

தான் சொல்ல விரும்பியவற்றை சொல்வதற்கு இவருக்கு சரளமான மொழிநடை கைகொடுத்திருக்கிறது. சின்னச் சின்ன வசனங்கள் மனதை வருடிச் செல்கின்றன. தேவையற்ற வார்த்தைப் பிரயோகங்கள் எந்த இடத்திலும் காணப்படவில்லை. காலாதிகாலமாய் முரண்பாடான கருத்தியலும் பின்னடைவான சிந்தனைகளும், போர்க்கால இடர்களும் கொண்ட சமூகத்தில் போராடி வாழ்கின்ற பாத்திரங்களையே தனது கதைகளில் அடையாளம் காட்டியிருக்கிறார் தாட்சாயணி.

காலத்தின் அதிர்வுகளை சுமந்து நிற்கும் இச்சிறுகதை தொகுப்பு ஈழத்து இலக்கிய உலகில் தன்னை ஒரு தரமான வரவாக பதிவு செய்து கொள்கிறது.

- தாமரைச்செல்வி

இல. 75, குமரபுரம், பரந்தன்.

17.03.2011

என்னுரை

இது எனது நான்காவது சிறுகதைத் தொகுப்பு. நூல்கள் எனும் வகையில் பார்த்தால் ஐந்தாவது நூல். 'கடவுளோடு பேசுதல்' எனும் உரைநடைத் தொகுப்பினைக் கடைசியாக வெளியிட்டிருந்தேன்.

நினைக்கவே மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது. சிறுகதைகள், கவிதைகள் எழுதி வெளியிடுகின்ற மகிழ்ச்சி அவை தொகுப்பாகின்ற போதுதான் பூர்த்தியாகின்றதாய்ப்படுகின்றது எனக்கு. படைப்புக்கள் தொகுப்பாகும் வரைக்கும் ஏதோ ஒரு வெற்றிடம் இருப்பது போலவே தோன்றும். என் வரையில் அவ்வெற்றிடத்தை நிவர்த்தியாக்கும் முயற்சியிலேயே எனது படைப்புக்களைத் தொகுத்து வருகின்றேன். இதனால் மனதில் ஏற்படும் பெருநிறைவை வார்த்தைகளில் சொல்லிவிட முடியாது.

அவ்வகையில் ஏற்கனவே வெளிவந்த தொகுப்புகளில் தவறவிடப்பட்டவையும், பின்னர் எழுதப்பட்டவையுமான பதினாறு கதைகள் இத்தொகுப்பில் இடம்பிடிக்கின்றன.

வழமை போலவே மீரா பதிப்பகம் நான்காவது தடவையாக தனது ஒத்துழைப்பை எனது நூலாக்கத்திற்கு வழங்கியுள்ளது. அவ்வகையில் அடிக்கடி என்னுடன் தொடர்பு கொண்டு ஆலோசனைகளுடான செம்மைப்படுத்தலை மேற்கொள்ளும் மீரா பதிப்பக புலோலியூர் இரத்தினவேலோன் அவர்களுக்கு என் மேலான நன்றிகள்.

ஈழத்தின் சிறந்த சிறுகதை நாவலாசிரியரான தாமரைச் செல்வி அவர்கள் மனமுவந்து இத்தொகுப்பிற்கான முன்னுரையை வழங்கியிருக்கின்றார். அவருக்கும் இவ்விடத்தில் எனது நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

மேலும், என் எழுத்து முயற்சிகளுக்கு என்றென்றும் துணையிருக்கும் என் உறவுகளுக்கும், வாசக நெஞ்சங்களுக்கும் நன்றிகளைத் தெரிவித்து விடை பெறுகின்றேன்.

அங்கயற்கண்ணியின் அழகிய உலகத்திற்குள் இனி நீங்கள் நுழையலாம்.

என்றும் அன்புடன்

- தாட்சாயணி

(பிரேமினி சபாரத்தினம்)

பெரிய அரசடி வீதி,
சங்கத்தானை, சாவகச்சேரி.

உள்ளே...

1. மிதிபடும் நாணல்கள்.....	1
2. சாட்சிகள் ஏதுக்கடி?	12
3. சொல்லிக் கொண்டு போனால் என்ன?	27
4. நெகிழ்ச்சி	37
5. அங்கயற்கண்ணியும் அவள் அழகிய உலகமும்	45
6. விட்டு விடுதலையாகி.....	56
7. உடைவு	65
8. கனவுகள் நனவல்ல	76
9. தீர்க்கப்படாத சமன்பாடுகள்	89
10. சாவித்திரி.....	98
11. அவள் அப்படியா...?	111
12. பூக்களும் நிறம் மாறும்	121
13. தேன்வதை.....	130
14. கொம்பு	140
15. உரிமை இழக்கும் உயிர்கள்	150
16. பழி	157

மிதிபடும் நாணல்கள்

நெடுநாள்களுக்குப் பிறகான பயணம். கரவெட்டியில் சுற்றிலும் வாழ்ந்தவர்களை ஒருசேரச் சந்திக்கலாமென்ற ஆசை விடிகாலையிலேயே தொற்றி விட்டது. இரண்டு வருஷம் பழகிய ஊர். அல்லற் பட்டு ஊரை விட்டு வெளியேறிய நேரத்தில் அன்போடு அரவணைத்த ஊர், அதன் ஞாபகங்கள் என்னமாய் படருகின்றன மனதில். இப்போது ஊர் மீண்டு மூன்று வருடங்கள் கடந்துவிட்ட போதிலும் அந்த இரண்டு வருஷ நினைவுகள் இன்னும் காயவில்லை மனதில். ஒட்டு மொத்த மாய் இடம்பெயர்ந்து எங்கள் ஊரே திரண்டு அங்கு சேர்ந்து கொண்டபோது அதுவே எங்கள் கிராமமானதை எப்படி மறக்க முடியும்?

சுவேதாவுக்கு கல்யாணம். சுவேதா நாங்கள் தங்கியிருந்த வீட்டின் எதிர்வீட்டுப் பெண். அந்த இரண்டு வருடங்களிலும் எனக்கு நெருங்கிய தோழியாயிருந்தவள். அவளது கல்யாணத்துக்குப் போகாமல் இருப்பதாவது...? இப்போது போவது குறித்தே அவள் அதிருப்திப்படக்கூடும். முதல் நாளே வந்து நிற்கும்படி அவள் எவ்வளவோ ஆசையாய்க் கேட்டிருந்தும் அது முடியவில்லை. வீட்டிலே வருத்தமாய்ப் படுத்திருக்கும் மாமியாரைப் பார்க்க வேண்டிய கடமை இருக்கிறது. சுவேதா சொன்னால் புரிந்து கொள்வாள்.

பஸ்ஸிற்குக் காத்திருந்தபோது அம்புஜம் மாமியும் வந்து சேர்ந்து கொண்டா.

“எங்கை பிள்ளை, கரவெட்டிக்கோ...?” என்ற

தொனியிலிருந்தே மாமியும் கரவெட்டிக்குத்தான் போகிறா என்பதைப் புரிந்துகொண்டேன்.

“பருத்தித்துறை பஸ் எத்தினை மணிக்கு மாமி...?”

மாமி ஊர் வந்த பிற்பாடும் அடிக்கடி பருத்தித்துறை போய்வந்து கொண்டிருந்ததால் இந்த பஸ் போகும் நேரங்கள் மாமிக்கு அத்துப்படி.

“இப்ப எட்டரைக்கு பஸ் வரும். இல்லாட்டி கொடிகாமம் போய் பிறகு அங்காலை தட்டிவானிலை தான் போகோணும்...”

“நேர் பஸ் இல்லாட்டிக் கஷ்ரம் தானே...”

வெயில் ஏறுவதற்கிடையில் போய்விட்டால் நல்லது போற்பட்டது. அதிகநேரம் காக்க வைக்காமல் பஸ்ஸும் நேரத்திற்கே வந்துவிட்டது.

பருத்தித்துறை போவதற்கு அதிகம் பேரில்லாமல் பஸ்ஸின் இருக்கைகள் பெரும்பாலும் வெறுமையாகக் கிடந்தன. அம்புஜம் மாமியும் நானும் அருகருகே அமர்ந்து கொண்டோம். அம்புஜம் மாமி பின்னால் இருந்த ஒருவரோடு பேச்சுக் கொடுக்க நான் என் பார்வையை ஜன்னல் வழியே வெளியில் உலவவிட்டேன்.

அதிகம் பழக்கப்படாத பாதைதான் என்றாலும், நெடுநாள்களின் பிறகு அதைப் பார்க்கும் போது கூட ஒரு பரிச்சயம் தெரிந்தது. முதன் முதல் இந்த வழியாக பதற்றத்தோடு வந்தபோது அதை ரசிக்கும் மனநிலை இருந்ததா என்ன...?

வெடிகுண்டு முழக்கங்களுக்கிடையே அகப்பட்ட வற்றை அள்ளி மூட்டை முடிச்சுகளோடு ஓடி வருகையில் இந்தப்

பாதை பற்றி என்ன மனவோட்டம் தான்தோன்றியிருக்க முடியும்? சாவகச்சேரியிலிருந்து புறப்பட்டு உள் குச்சொழுங்கைகளால் வறணி வந்து, முள்ளிவெளியில் கடும் வெயிலுக்குள் காத்திருந்து சோதனைகள் முடித்து அப்பால் வடமராட்சி சென்ற அனுபவம் இந்த ஜென்மத்திற்கு மறக்கக்கூடியதா? புறப்படும்போது அங்கு யாரைத் தேடிப் போகிறோம் என்பதே தெரியாமலிருந்தது. போன பிறகுதானே ஒன்றொன்றாய் சொந்தங்களைத் தேடிக் கொள்ள முடிந்தது. ஆரம்பத்தில் தெரியாமலிருந்த பல பேர் இரண்டு வருடத்தில் என்னமாய் பழகிவிட்டார்கள்.

சுவேதா அப்படித்தான் என்னோடு ஒட்டிக் கொண்டாள். தையல் பழகவும், ஐசிங் பழகவும் ஒன்றாய்ப் போனதில் எங்கள் மனங்கள் கூட ஒன்றிப்போயின. சுவேதா நிறைய அடிபட்டவள். தன் வாழ்க்கையில் அவள் கண்டது துன்பங்களைத் தவிர வேறில்லை. நோய்வாய்ப்பட்ட அம்மா. 'ஒப்பரேசன் லிபரேசன்' காலத்திலேயே 'ஷெல்லி'ற்குப் பலியாகிப் போன அப்பா. அடுத்தடுத்து வளர்ந்து நிற்கும் தங்கை, தம்பி என்று அவள் பொறுப்பு மிக அதிகம். அவளை திருப்திப்பட்ட மனதோடு எப்போதும் பார்க்க முடியாது. நாளும் பொழுதும், சுய பச்சா தாபத்தோடும், தன்னிரக்கத்தோடும் நலிந்து கொண்டிருக்கும் அவளைப் பார்க்கப் பாவமாயிருக்கும்.

நன்றாகப் படித்துப் பல்கலைக்கழகம் போக வேண்டும் என்கிற ஆசையோடுதான் படித்தாள். ஆனால் பரீட்சை சமயத்தில் அவள் அம்மாவுக்கு உடம்புக்கு முடியாமல், ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதிக்க வேண்டி வந்ததில் அவளால் பரீட்சையைத் திறம்பட செய்ய முடியவில்லை. தன்னுடைய விதி இதுதான் என்பது போல அவள் அடுத்த தடவை பரீட்சை எடுப்பது பற்றி யோசிக்காமல் குடும்பமே கதியென்று கிடந்தாள். தம்பி, தங்கையைப் படிப்பிப் பதிலும், அவர்களை முன்னேற்றுவதிலுமே தன்கவனத்தைக் குவி

த்தாள். இப்போது அவளுக்குக் கல்யாணம். இந்தக் கல்யாணம் பற்றிய மனநிலை அவளுக்கு என்ன மாதிரி இருந்திருக்கக்கூடும்!

திடீரென்று ஒரு இனிய பசுமை கண்முன் விரிந்தது. பசேலென்ற குளம். அதற்குள் படர்ந்திருந்த நீல அல்லிகள். கண்களைக் குளுமையாக்கிய இந்தக் காட்சியைக் கண்களுக்குள் பதியவைக்க, பஸ் ஒருகணம் அவ்விடத்தில் நின்றாலென்னவெனத் தோன்றிற்று. பஸ் நிற்கவில்லை. அது இப்படி எத்தனையோகாட்சிகளைக்கண்டது போல்தன்பாட்டில் போய்க் கொண்டிருந்தது.

சுவேதாவின் வாழ்விலும், இனியாவது இப்படி வண்ண மலர்கள் பூத்துக் குலுங்குமா? அவளது வாழ்க்கையில் இனியாவது மகிழ்ச்சித் ததும்பல்கள் ஊற்றெடுக்குமா?

“கிட்டடியிலைசுவேதாட்டைப்போனனீரோபிள்ளை..” அம்புஜம் மாமிதான் கேட்கிறா.

“இல்லை மாமி. எனக்கெங்காலை நேரம் வேலைக்குப் போகவும், வீட்டு வேலையள் பாக்கவுமே நேரம் சரியாகப் போயிடுது.”

“அது சரிதான். சுவேதா சரியான பாவம். இவ்வளவு காலமும் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டுட்டாள்.”

“எப்படி மாமி மாப்பிள்ளை?”

“மாப்பிள்ளை வெளிநாடுதானே. இவள் வெளிநாடு போனாத்தான் அவளிண்டை குடும்பம் நிமிரும்.”

“அவளுக்கு வெளிநாடு போறதிலை சந்தோசமோ...?”

“சந்தோசமோ, துக்கமோ... இனி உதுகளைப் பாத்துக் கொண்டிருக்க ஏலுமோ...?”

யாருக்குத்தான் வெளிநாடு போவதில் விருப்பம் இருக்கிறது. இங்கே எதுவும் சரிப்பட்டு வராத பின்பு தான் வெளிநாட்டில் கல்யாணம் பேசியிருப்பார்களோ...? அடுத்தவர்களைக் கருத்திற் கொண்டு சுவேதா எல்லாவற்றுக்கும் தலையை ஆட்டியிருக்கக்கூடும்.

“சுவேதாவுக்கு ஒரு தங்கச்சி இருக்கல்லோ...?”

“ஆர் அருந்தாவோ...?”

“ஓமோம். அருந்தாவோ, பிருந்தாவோ? அதுதான் அந்தப் பிள்ளையெல்லே கொஞ்ச நாள் முளையிலை அடிச்ச மாதிரி திரிஞ்ச....”

எனக்கு இது அதிர்ச்சியாகவிருந்தது. அருந்தா பற்றி இப்படியொரு செய்தியை மனது எதிர்பார்க்கவில்லை.

“ஏன் மாமி அருந்தா ஏ.எல். படிச்சுக் கொண்டெல்லே இருந்தா. அப்ப... என்ன துடியாட்டமான பிள்ளை. என்ன நடந்தது அவளுக்கு...?”

எனது அடுக்கடுக்கான கேள்விகளில் எதற்குத்தான் மாமியால் பதில் சொல்ல முடியும்?

“வலுகெட்டித்தனமாகத்தான் படிச்சுக் கொண்டிருந்தவளாம். கம்பசுக்கும் எடுபட்டுப் படிக்கப் போனவள் ஆரோ பெடியனோட கதைச்சவள் எண்டு ஒரு கதை. பிறகு என்ன நடந்ததோ? அவள் ஒரேயடியா விசர் பிடிச்சமாதிரி நகையள் போடாமல் திரிஞ்சாளாம். பிறகு எங்கை எங்கையோ சுவேதா தான் கோயில்களுக்குக் கூட்டிக்கொண்டு திரிஞ்சாளாம். இப்ப பரவாயில்லைஎண்டாலும்திரும்பவும்கம்பசுக்குவிடேல்லையாம். பக்கத்திலை எங்கையோ படிப்பிக்கிறாளாம்.”

அருந்தா... அருந்தாவிற்கு என்ன தான் ஆயிற்று. அவள் சுவேதாவைப்போலில்லை. சுவேதாபோலதோளிலேற்றப்பட்ட சமைகள் பற்றி அங்கலாய்ப்பது அவள் வழக்கமில்லை. சிரித்துக் கலகலத்தபடி பாரத்தை இலகுவாக்கும் மனம் அவளுடையது. அவளா... அவளா இப்படி மாறிப் போனாள்...? என்ன நடந்தது அவளுக்கு...? இடைப்பட்ட காலம் அவளை என்ன செய்தது? அவளது விதி இவ்வளவு கொடியதாக மாறியதற்கு என்ன காரணம்?

கல்யாணத்திற்குப் போகிறோம் என்கிற சந்தோஷமே இல்லாமலானது. மனதில் நெடுநெடுவென்று அரித்த கேள்விகளினின்று விலக முடியவில்லை. அருந்தாவின் கள்ளமில்லாத வட்டமுகம் மனதில் எட்டியெட்டிச் சிரித்தது.

“வீட்டிலை மற்ற எல்லாரும் எப்பிடி?”

“வேறே ஆர்? தாய்தானை. அதுக்கு அருந்தாவாலை வந்த கவலையிலைதான் மூத்தவளை எண்டாலும் கட்டிக் குடுத்துடோணுமெண்டு இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு கலியாணம் பேசி முடிச்சது. அதிலையும் சீதனத்தாலை பெரிய இழுபறியாம். காணியை வித்துத்தான் சீதனக்காசு குடுக்கோணுமெண்டது தாய் மனிசி.”

“என்ன மாமி வெளிநாடெண்ணிறியள் பிறகு...?”

“வெளிநாடெண்டால் என்ன? எங்கையும் காசு கறக்கிறதே பிரதானம் எண்டு நிக்கிறாங்கள்.”

எனக்கு மூச்சுவிடக் கஷ்டமாயிருந்தது. சுவேதா படுகின்ற கஷ்டத்தை அன்றாடம் பக்கத்திலிருந்து பார்த்தவள் தானேநான். தினம், தினம் சாப்பாட்டை ஒறுத்து, ஒறுத்து அவர்கள் சேமித்த சேமிப்புக்களெல்லாம் இப்படி யாரோ ஒருவன் வந்து

தாலி கட்டும்போது அவனுக்குத் தாரை வார்க்கவோ பயன்பட வேண்டும்?

பஸ் பலத்த சத்தத்தோடு பிறேக் போட்ட போதுதான் இறங்கவேண்டிய இடம் வந்து விட்டதை உணர முடிந்தது. சுவேதா வீட்டிற்கு பிரதான வீதியிலிருந்து விலகி உள்ளே சற்றுத் தூரம் நடக்க வேண்டியிருந்தது. அம்புஜம் மாமியின் வேறுபட்ட கதைகளுக்குத் தலையாட்டிக் கொண்டு வந்தாலும், மனம் என்னவோ சுவேதா வீட்டை விட்டு அசைவதாயில்லை.

வாழைமரம், தோரணங்களோடு வரவேற்ற வாசலில் நுழைந்தபோதே நாதஸ்வர இசை முழங்கியது. தூரத்திலிருந்தே எங்களைக் கண்டு விட்ட அருந்தா வாசலுக்கு ஓடி வந்து சந்தனம், குங்குமம் தந்து வரவேற்றாள். சிரித்த முகம். ஆனால் அவள் கண்களில் அந்தச் சிரிப்பு இல்லாததை துல்லியமாகவே உணர முடிந்தது.

எந்தப் பாவி அவள் மகிழ்ச்சியைப் பறித்தானோ...? என்று அந்த முகம் தெரியாத ஒருவன் மேல் ஆத்திரம், ஆத்திரமாக வந்தது. எதுவுமே அறியாமல், விகல்பமின்றிப் பழகுகின்ற அருந்தாவின் மனதைக் கூட ஒருவன் குழப்பியிருக்கிறான் என்றால் அவனை என்ன செய்தால் தகும்?

‘வாங்கோ அக்கா... வாங்கோ மாமி...’ அருந்தா எங்களை உள்ளே அழைத்துப் போகிறாள். அவள் கையைப் பற்றி ஆறுதலாய் ஏதாவதுகதைக்கவேண்டும்போலிருக்கிறது. அதற்குள் அவள் முன்னே போய் விடுகிறாள். அறைக்குள் சுவேதாவிற்கு அலங்காரம் நடந்து கொண்டிருந்தது. நிலைக்கண்ணாடி முன் அமர்ந்திருந்த சுவேதா கண்ணாடியிலேயே என்னைப் பார்த்து விட்டு,

“வா உஷா...” என்றாள்.

அவள் முகம் எல்லாவற்றுக்குமே தன்னைத் தயார்ப்படுத்தியது மாதிரியான திட உணர்வில் இருந்தது. வளையல்களைத் தெரிவு செய்வதிலும், தலையலங்காரத்தை எவ்வகைப் பூக்களால் செய்யலாம் என்பதிலும் அக்கறை காட்டிய அவளால் தனது வாழ்க்கைத்துணை இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும் என்று அக்கறை காட்டமுடியாமல் போனதோ...?

சீதனப்பிரச்சினையை எங்கு மிக எளிதாய்த் தீர்க்க முடிகிறதோ அங்குதான் அவளுக்கேற்ற துணை இருக்கும் என்று எங்கே வரைவிலக்கணம் எழுதியிருக்கிறது...?

“ஏன் உஷா நேற்றே வரேல்லை...?”

நேற்றே வந்திருக்கலாம். நேற்றே வந்திருந்தால் சுவேதாவோடு மனம் விட்டுப் பேசி அவள் மனச்சஞ்சலங்களைப் பகிர்ந்து அவளது மனதை இலகுவாக்கி விட்டிருக்கலாம். இப்போது சூழ்ந்திருந்த பெண்களின் மத்தியில் மனம் விட்டுப் பேச முடியவில்லை. இதற்காகத்தான் சுவேதா நேற்றே அழைத்திருந்தாளோ...?

“எப்பிடி அவர்...? உனக்குப் பிடிச்சிருக்கோ சுவேதா...”

“ம்... ம்...” இவ்வளவு பேர் மத்தியில் அவளால் வேறு எதைத்தான் சொல்ல முடியும்?

அவளது அலங்காரங்களைச்சரிப்படுத்திவிட்டு வெளியே வந்தேன். மனதுள் திருப்தி வெளியேறிக் கொண்டிருந்தது. மணவறையில் மாப்பிள்ளை அமர்ந்திருந்தார். குருக்கள் கிரியைகள் நடத்திக் கொண்டிருந்தார். சுவேதாவின் அம்மா ஓடி ஓடிக்காரியம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். நோயுற்ற நிலையிலும் கூட மகளின் திருமணத்திற்காய், அத்தாயின் உழைப்பைப் பார்க்கையில் மனம் உருகிற்று. பட்டு வேட்டி சட்டையில் மாப்பிள்ளையின்

தந்தை ஆரவாரமாய்த் தன்னை அடையாளம் காட்டினார். வீடியோக்காரன் தன் பரிவாரங்கள் சூழ மணமகளின் அறையை நோக்கிப் போனான்.

ஆடம்பரமான அந்தத் திருமணத்தில் வாரியிறைக் கப்பட்ட பணத்தில் ஒரு சதவிகிதம் கூட மாப்பிள்ளை வீட்டாரு டையதாய் இருக்காது. எல்லாம் சுவேதாவின் அம்மா, சிறுகச் சிறுக வாயைக் கட்டி, வயிற்றைக் கட்டி, சேமித்த பணமாய்த் தானிருக்கும்.

எத்தனை சந்தோஷம், எத்தனை கும்மாளம் இதெல்லாம் அந்த அப்பாவிகளின் வயிற்றிலடித்துப் பெறப்பட்டதுதானே.

எனக்கு மனதில் கொஞ்சம் கூட மலர்ச்சி எழவில்லை.

சுவேதா வருகிறாள். குனிந்த தலை நிமிராத மணப் பெண்ணாக, அவளது அழகு பிரமிக்க வைக்கிறது. ஓரமாய் ஒதுங்கி நிற்கின்ற அருந்தா. சற்றைக்குள் சுறுசுறுப்பாகி பலகாரங் கள் பரிமாறிக் கொண்டிருக்கிறாள். இரவிலே அவள் நிறைய அழக்கூடும். அவள் அழுவதன் சாட்சியாய் ஓரிரண்டு விண்மீன்கள் வானத்தில் இருந்து உருகிவிழக்கூடும்.

சுவேதாவின் தம்பி மாப்பிள்ளைத் தோழனாக நிற்கிறான். 'ஓ-லெவலை' எதிர்நோக்கிக் கொண்டிருக்கின்ற அவனால் அருந்தாவின் வாழ்க்கையை ஒப்பேற்ற முடியுமா?

பூத்தட்டை நீட்டுகிறார்கள். கை கொள்ளும் வரை அள்ளி அவள் தாலிகட்டும் நேரத்திற்குக் காத்திருக்கிறேன். மேள ஒலி அதிகரித்து நாதஸ்வரம் தேனாகக்கசிய, பூக்களை அவளுக்காக விசிறுகிறேன். எனது பூக்கள் ஒன்று கூட அவள் தலையில் நில்லாமல் விலகி ஓடுகின்றன. மனச்சங்கடம் அதிகரிக்க எச்சிலைத் துக்கத்தோடு விழுங்குகிறேன்.

ஆயிற்று. அவள் அவன் மனைவியாக மாறிவிட்டாள். அம்மி மிதித்து, மெட்டி போட்டு, தீயை வலம் வந்து, தண்ணீர் வாளிக்குள் மோதிரம் தேடுகையில் குருக்கள் ஏதோ சொல்லுகிறார். மாப்பிள்ளை சிரிக்கிறார். அதைப் பார்த்து அவளும் மிருதுவாகச் சிரிக்கிறாள். அது ஏதோ செய்யப்பட்ட சிரிப்புப் போல் எனக்குப்படுகிறது. இனி அவள் தனக்காகச் சிரிக்க மாட்டாள். அவனுக்காகச் சிரிப்பாள். அவன் சிரித்தால் சிரித்து, அவன் அழுதால் அழுது - திரும்பிப் பார்க்கையில் ஒரு தூணருகே அருந்தா நிற்கிறாள். அவள் எந்த சிந்தனையில், எந்த யோசனையில் இருக்கக்கூடும்? அவளுக்கு என்னதான் நடந்தது?

ஒரு பெண் கற்கண்டுத் தட்டோடு வருகிறாள். கிள்ளி எடுத்த கற்கண்டு வாய்க்குள் கசந்து வழிகிறது.

“சாப்பிடுவம் பிள்ளை...” அம்புஜம் மாமியின் பின்னால் போகிறேன்.

அருந்தாவை இப்போது காணவில்லை. அவள் மறுபடியும் தன்னை சுறுசுறுப்புள் ஆழ்த்திவிட்டாள்.

யாரோடும் ஆறுதலாய்ப் பேச முடியவில்லை. சுவேதா, அருந்தா இருவரது மனக்கிலேசங்களையும் பகிர்ந்து கொள்ள சந்தர்ப்பம் கிடைக்காமலே போனது. கடைசி கடைசியாய் அவளோடு மனம்விட்டுப் பேச முடியவில்லை. சுவேதா போய்விடுவாள். இனி யாரிடம் கேட்க முடியும் அவளது மனப்போராட்டங்களை.

நாணல்களாய் மிதிபட்டுக் கிடக்கிறார்கள் அவர்கள். எத்தனை கால்கள் அவர்களை மிதித்து மிதித்துக் கடக்கின்றன. மெல்லிய காற்றாய் அவர்களை வருடி அசையச் செய்ய யாரால்

தான் முடியும்? நாணல்களாய்ப் பிறந்தால் தானே மரங்களுக்குத் தெரியும் நாணல்களின் வலி...?

“அக்கா படத்துக்கு வாங்கோக்கா...”

அருந்தா அழைக்கிறாள். மனதுக்குள் பெருக்கெடுத்த உணர்ச்சிகள் வடியாமலே வீடியோவிற்காக சுவேதா அருகில் நிற்கிறேன். சுவேதா சிரிக்கிறாள். நானும் சிரிக்கிறேன். அருந்தா, மாப்பிள்ளை எல்லோரிடமும் சிரிப்பு, புகைப்படத்திற்கு சிரிக்கத்தான் வேண்டும். ஆனால் எல்லோருடைய உதடுகளில் மட்டுந்தான் சிரிப்பு இருக்கிறது. எந்தக் கண்களிலுமே சிரிப்பு பளிச்சிடவில்லை. மாப்பிள்ளையுடைய கண்கள்...? அந்தக் கண்களை நான் பார்க்கவேயில்லை!

- உலகளாவிய ‘புதினம்’ சிறுகதைப் போட்டியில்
மூன்றாம் பரிசு பெற்ற சிறுகதை.

புதினம் : 16-30 ஜூன் 2006

சாட்சிகள் ஏதுக்கடி?

இருள் அடர்த்தியாகக் கவிழ்ந்திருந்த நிலவற்ற நள்ளிரவு. சூன்யம் தடவிய கறுப்பு வெளி. நட்சத்திரங்கள் ஒவ்வொன்றாய்க் கழன்று விழுகின்றனவோ விழிமணிக்குள்... அந்த காரமான அமைதிக்குள் டிக், டிக்கென்று காதுகளைச் செவிடுபடுத்தும் ஓசை. விர்ரென்று அமைதிப் பிரவாகத்தைச் சிதறடித்துக் கீறலுண்டாக்குகின்ற காற்றின் கூவல்... ஏதோ இம்சிப்பதாய்... ஏதோ ஒன்று மனதை ரணப்படுத்துவதாய்...

ஹ...ஹ...ஹய்யோ... சலனங்களைக் கடக்கமாட்டாத தவிப்போடு மூடிக்கிடந்த சிவசம்புக் கிழவரின் இடுங்கிச் சுருங்கிய வாயிதழ்கள் கொஞ்சம் முனகலாய்த் தொடங்கி, விக்கலின் ஆங்காரத்தோடு முடிவுறுவதாய் வீறிட்டுக் கத்தின.

ஒருகணம் வீட்டுக்குள்ளிருந்த அமைதியின் பரிமாணம் சட்டென்று சிதறிப் போயிற்று.

“அப்பா... என்னப்பா...?” தூக்கம் குழம்பிப் போயிற்றென்ற எரிச்சல் ஊற முயன்றாலும் அதை ஒருபுறம் தள்ளிவிட்டுத் தந்தையின் பீதியூட்டும் குரலினால் அருட்டப்பட்ட வாமதேவனின் அனுசரணையான குரல்...

“விமலி... விமலி... எங்கை...?”

அவனுக்கு எரிச்சல் எரிச்சலாய் வந்தது. இருப்பினும் தந்தையின்படுக்கைப்பாடு தந்த பரிவுணர்வில் பொறுமையாய்ப் பதிலளித்தான்.

“இதென்னப்பா, விமலி நித்திரையெல்லோ...?”

“அவளைக் கூட்டிவா, அவளை நான் பாக்கோணும், அவளின்னை காலிலை விழோணும்...”

“ஏதோ கெட்ட கனாக் கண்டு புசத்துது மனிசன்...”

பின்னோடு வந்து நின்று தூக்கக் கண்களோடு பார்த்த படியிருந்த புவனா காதுக்குள் குசுகுசுத்தாள்.

“நித்திரைக் குளிசை குடுத்ததே இன்னைக்கு...”

“ஓமோம், அதெல்லாம் குடுத்தாச்சு...”

“விமலி... விமலி... நான் பாவி...”

“என்னப்பா நாங்கள் பக்கத்திலைதானையிருக்கிறம். நீங்கள் ஒண்டுக்கும் யோசிக்காமல் படுங்கோ...” ஆறுதல் தர விழைகின்ற வாமதேவனின் குரல்.

“நான்கனநாள் இருக்கமாட்டேன். அதுக்கிடையிலை... அதுக்கிடையிலை...”

“தாசனோடையும், மாதவனோடையும் நான் கதைச்சு னான் அப்பா. அவங்கள் கட்டாயம் வந்திடுவாங்கள். இப்ப பாதையும் திறந்தாச்சுத்தானை, எல்லாரையும் ஆசைதீரப் பார்க்க லாம்...”

அந்தவயோதிபச்சுருக்கங்களேறியமுகம்வேதனையில் மேலும் சுருங்கியது.

“அவங்களைப் பற்றி எனக்கென்ன கவலை... ஆனா... விமலி...”

“அவளைத் தானை நெடுகப் பாக்கிறியள் நீங்கள்...”

“நான்... பா...க்...கிறன்... ஓம்... ஓ...ம்... நெடுகப் பாக்கிறன் தான்... ஆனா... ஆனா... விமலி அவள் பொம்பிளைப் பிள்ளையெல்லே... அவளைக் கவனமாகப் பாத்துக்கொள்ளப்பு...”

வாமதேவன் சிரித்தான்.

“இதென்னப்பாநீங்கள்விமலிக்கு இன்னும் பத்து வயது ஆகேல்லை. அதுக்கிடையிலை நீங்களும் உங்கட கதையும்...”

“இல்லையடாப்பா... இல்லை...”

சடசடவென்று அவரது குரலை மூழ்கடித்து மழைத் துளிகள் கூரையில் விழும் ஓசை துல்லியமாய்க் கேட்கத் தொடங்கியது.

“மழை வருதப்பா... நீங்கள் ஒண்டும் யோசிக்காமல் படுங்கோ...”

போர்வையால் அவர் உடலை கழுத்துவரை பக்குவமாய்ப் போர்த்தி விட்டு அவன் ஆறுதலாய்ச் சொன்னான்.

“விமலி எங்கட சொத்தப்பா... அவளை ராசாத்தி மாதிரிப் பாப்பம்...”

லாம்பை மீண்டும் தணித்து வைத்துவிட்டு வாமதேவன் தனது அறையை நோக்கிச் சென்றான்.

பன்னிரெண்டும், பத்துமாய் அறைக்குள் படுத்துக் கிடந்த நிர்மலனையும், விமலியையும் பாசத்தோடும் பரிவோடும் பார்த்துவிட்டு மனைவியிடம் திரும்பினான்.

“என்னவோ தெரியா மாமா ஆகலுந்தான்
பயப்பிடுறார்...”

புவனா பிள்ளைகளுக்குப் போர்வை எடுத்துப்
போர்த்தியபடி தனக்குள் முணுமுணுத்தாள். வெளியே
மழையின் ஆங்காரம் நிமிஷத்துக்கு நிமிஷம் விஸ்வரூபம்
எடுத்துக் கொண்டிருந்தது. ச்சல்... ச்சல்... என்ற சலங்கை
ஒலிகளின் கலீரிடலாய் மழை கசிந்து கசிந்து கூரையைத் தடவிக்
கொண்டிருந்தது. இனி இந்த மழைத்துளிகள் மெல்ல நழுவிக்கூ
ரையில் ஏற்பட்ட இடுக்குகளின் ஒழுக்குகளின் வழியாய்
உள்ளிறங்கலாம்.

எச்சரிக்கை உணர்வு சட்டென்று புவனாவின்
உள்ளத்தை தாக்கிற்று. இனி, படுக்கப்போய் இந்த மழை
வலுத்து ஒழுக்கூறுகின்ற ஒரு தருணத்தில் திரும்பவும் தூக்கம்
கலைப்பதென்றால் அதைப்போல் அலுப்பு வேறொன்றில்லை.
இப்போதே ஒழுக்குகளுக்கு பாத்திரம் வைத்தால் பிறகு
எழுவதைத் தவிர்த்துவிடலாம்.

“நீங்கள் படுங்கோப்பா... வாறன்...”

அவள் அடுக்களையில் நுழைந்து பாத்திரங்கள்
தேடி பழைய மழை காலங்களில் படித்திருந்தபடி ஒழுக்கு
களின் மறைவிடத்தைக் குறிப்பால் துளாவி பாத்திரங்களை
வைத்துவிட்டு படுக்கைக்கு வந்தாள்.

அதற்கிடையில் வாமதேவன் உறங்கிப் போயிருந்தான்.

இடையிடையே தொடரும் முனகலோடு கிழவரின்
பிதற்றல் தொடர்ந்தது.

“முந்திப் பொம்பிளைப்பிள்ளை இல்லாததாலையாக்
கும் விமலியிலை அவ்வளவு பட்சம்...”

தூக்கத்தில் முறுவல் சிந்திய சின்னவளை அணைத்துக் கொண்டு புவனாவும் படுத்துக் கொண்டாள்.

மழை இப்போது வலுத்துவிட்டது. காற்றும்... ஊ... ஊவென்று ஊளையிட்டது. கிழவரின் காதில் அந்த அழகை ரீங்காரம்... மழையின் வீறிடலாய் மாறி மாறிக் கேட்டது. தலைமாட்டில் ஒழுக்குச்சட்டியில் பட், பட்டென்று விழுகின்ற மழைத்துளிகளின் வேகம் தலையில் ஓங்கி அறைகின்ற சம்மட்டி ஓசை ஆயிற்று.

கத்தவேண்டும் போலிருந்தது. இந்த மழையை நிறுத்தச் சொல்லி... அது முடியாது. அவ்வாறெனின் இந்தக் கட்டிலை மாற்ற வேண்டும். ஒழுக்குகள் இல்லாத இடம்பார்த்து. அதுவும் முடியாது. வீடெங்கும் பரந்துபட்ட ஒழுக்குகள். அவர் எப்படித்தான் விலகிப் போக முயன்றாலும்... அவரது அமைதியை வேரறுத்து உயிர்வளையை நெரிக்கப் போவதாய் அச்சுறுத்தி... அச்சுறுத்தி... மனதை இறுக்கிக் கொண்டிருக்கின்ற அந்த நரக வேதனை... அந்தச் சத்தம் தருகின்ற துன்பம்...

“பட்... பட்...” மீண்டும்... மீண்டும்...

ஐயோ... இது என்ன வேதனை... கட்டில் விளிம்புகளை நடுங்கித் தளர்ந்த விரல்களால், இறுகப் பிடித்தபடி வாழ்க்கைச் சுழலில் அகப்பட்டு மீளமுடியாமல் தவிப்பவராகி...

“தாத்தா... தாத்தா...” இது விமலியின் குரலா...?

“விமலி... நீ எங்கேயிருக்கிறாய்...?” தொண்டைக்குழிக் குள் இடறுண்டு தவிக்கின்றாளே... பக்கத்தில்... பக்கத்தில்... யாரது...? அவன்... அவன்... யார்? கிழவரைப் போல... கிழவரின் இளமைத்தோற்றம் போல், தோன்றுகின்ற அவன்... பத்திரமாய் அவளைக் கொணர்ந்து வந்து சேர்த்து விட்டதாய்ப் பேர்பண்ணிக்

கொண்டு... செய்த குற்றத்தின் சுவடு மாறாமலே... இன்னும் அவிழ்ந்த காற்சட்டையின் பொத்தான்கள் பூட்டாமலே...

ஓ... என்விமலி... நாங்கள் என்ன பாவம் செய்தோம்...? ஓடிப்போய் அவளை வாரியெடுத்துக் கத்த முற்படுகையில் கண்கள் விடுபட்டன. இறுக்கமாகப் பூட்டுப் போட்டு இதுவரை அவர் கண்களைக் கட்டியிருந்த ஏதோ ஒன்று கனவென்று பேர் சொல்லித் தளர்ந்து போக... லேசான மங்கல் வெளிச்சம் தெரிந்தது.

மழை இப்போது கசிந்தபடியிருந்தது. பட்... பட்... டென்று சத்தம் ஓய்ந்து போயிருந்தது. அந்தச் சம்மட்டியால் ஓங்கிய ஒலி அவரை மயக்கத்துள் ஆழ்த்திற்றோ...?

மங்கல் ஒளியில் பாயை விட்டு விலகி வெறும் நிலத்தில் விமலி புரண்டிருந்தது தெரிந்தது. வாமதேவனும், புவனாவும், நிர்மலனும் கூட ஆழ்ந்த உறக்கத்திலிருந்தது திறந்திருந்த கதவினாடே தெரிந்தது.

போர்வை விலகி, ஆடை கலைந்து அவள் கிடக்கிற கோலம்...

அது விமலியா...? விமலிதானா அது...?

“என்ன பாவம் செய்தோம்...?” என்று கத்த முயல்கையில் “நீ செய்த அதே பாவம்...” என உள்ளுக்குள் ஒரு குரல் முரண்டிக்கொண்ட நின்றதே! அதுதானா இன்று விமலியாகிக் கிடக்கிறது.

அன்று... யுகயுகாந்திரமாய்ப் போன காலநீட்சியின் அடியில்... நாற்பத்தைந்து நீளமான வருஷங்களுக்கு முன்பு... அவள் கிடந்தாள்.

வெறுந்தரையில்... ஒரு மங்கல் வெளிச்சத்தில்... பன்னிரண்டும் கடவாத பால்யத்தில்... பூப்பை உணராத ஒரு பிஞ்சின் துவக்கத்தில் குழந்தைமை படிந்த அவள்... வெம்பிப் போகிறோம் என்று உணர்ந்தும், உணராமலும்... சத்தமாய் அழலாமா...? கூடாதா...? என்பது புரியாத மாதிரி அழுது... அவள்...?

செல்வநாயகியா... அவள் பெயர்...? அதுபோல்தான் ஏதோ ஒன்று. செல்வி என்று கூப்பிட்டதாய் ஞாபகம். முல்லைத் தீவிலே எங்காவது ஒரு மூலையிலே இன்றும் அவள் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பாளா...? இல்லாவிட்டால் பட்ட காயத்தின் ஆழத்தை உள்ளுக்குள்ளேயே அறிந்து குமைந்து அவமானத்தால் செத்துப் போயிருப்பாளா...? எப்படியாயினும் அவர் அவளைப் பற்றி அறிந்திருக்க வேண்டுமா? தவறு செய்து விட்டாரா...? முன்னதே ஒரு பெருங்குற்றம்... அதற்கான பிராயச்சித்தம் இல்லாதபோது இன்னும் ஒரு தவறா...?

செல்வி... ஓ... செல்வி... முதன் முதல் அங்கு அவர் ஒரு வாலிபனாய் அங்கு போன போது... அந்தக் காட்டு வாழ்க்கைக்குள் அவர் மனதை இனிமைப்படுத்தியது அவளல்லவா...? அந்த முதற்கணங்கள்... இவர் தொழில் ஏற்று அங்கு போயிருந்த அடுத்த கணமே, அவருக்குள் கிடைத்த இனிய கனவல்லவா அவள்...

“உஸ்... உஸ்...” புதிய அறைக்குள் தன் இருப்பை உறுதிசெய்து கொண்டு ஆயாசமாய்ச் சாய்ந்து கொண்டிருந்த வேளையில் தான் ஜன்னலுக்குள் விதவிதமான மருட்டல் ஓசைகள், கீச்சுத் தொனிகள். யாரது...? இவன் கேள்விக்குறியாய் நிமிர்கையில் ஜன்னலை ஒட்டித் தெரிந்த முகம் திடுமென்று மறைந்தது. மறுபடியும் எட்டி இவனை அழைத்துக் கூவிவிட்டு மறைந்துவிடும் வேகம் இவனுக்கு புரிந்தது. யாரோ ஒரு ‘வால்’ வந்து அவனுக்குச் சண்டித்தனம் காட்டுகிறதென்றும்,

அடுத்தகணம் கண்முடித் தூக்கமென நடித்தான். அந்தக் குரல் பதுங்கிவரும் நேரத்தைக் கணிப்பிட்டு அதற்குள்ளாகவே வீட்டின் மறுவழியால் வெளிப்பட்டு ஜன்னல் கரையோரமாய் பதுங்கிக் கொண்டிருந்த அவளை அலாக்காய்த் தூக்கி வீசிப் பயமுறுத்தினான்.

“ம்... ஹும்... ம்... ஹும்...” அவள் பிடிவாதமாய்த் திமிறிக் கத்துகையில் அவளை மெதுவாய்க் கீழிறக்கினான். பிடித்த கையை விடாமல் இறுக்கப் பற்றியபடி சொன்னான்.

“ம்... என்னோடை இனி சேட்டை விட்டால் கைகால் மிஞ்சாது தெரியுமோ...? காத்திலை வீசி எறிஞ்சு போடுவன்.”

போலியாய் பயமுறுத்தினான்.

திமிறிக் கைகளை விடுவித்தவள்,

“என்றை கைகாலை உடைச்சால் நான் சும்மா விடுவனோ, பொலிசிட்டைப் போவன்...” என்றாள்.

“பொலிசிட்டைச் சொல்லவே ஏலாமல் நாக்கைப் புடுங்கினால்...”

“எங்கைபுடுங்குங்கோவன்பாப்பம்...” அவள் அப்பால் ஓடிப்போய் ஈயென்று பற்களைக் காட்டிவிட்டு ஓடினாள்.

அதுதான் முதல் அறிமுகம், பக்கத்து வேலியோடு அவள் வீடு. வாய்த்துடுக்கு அவளை வயதுக்கு அதிகமானவளாய் ஒரு கணமும், சிறுபிள்ளைத்தனம் மாறாதவளாய் மறுகணமும் மாற்றிக் கொண்டிருந்தது.

அவளையும், அவள் பேச்சையும், செயல்களையும் பார்த்துக் கொண்டேயிருக்கலாம் போல அவனுக்குத்

தோன்றும். பொழுது போகாத வேளைகளிலும் வேலை முடிந்து வருகின்ற மாலைப் பொழுதுகளிலும் அவன் அவளோடு அரட்டையடிப்பான். வயோதிப்பத்தாய் தந்தையருக்குக் கடைக்குட்டியாய்ப் பிறந்து விட்டவள். அவள் சகோதரர்கள் குடியும், குடித்தனமுமாய்ப் பிரிந்து போனபிறகு வீட்டில் தனித்திருந்து நேரம் கழிக்கத் திண்டாடுவாள். இடையிடையே அக்காவீடு, அண்ணாவீடு என்று கொண்டாடித் திரிந்தவளுக்கு இவன் வந்த பிறகு எல்லாம் மறந்து போயிற்று. இவன் அவளது பொழுது போக்குகளின் பங்காளியானான். வயலோரங்களில் மாலைப் பொழுதுகளில் இவனோடு உலவி வருவதும், பறந்து திரிகின்ற கொக்குகள், நாரைகள் உதிர்த்துப் போகின்ற சிறகுகள் சேர்ப்பதுமாய் அவள் தன் பொழுதுகளுக்கு இனிமை சேர்த்துக் கொண்டிருந்தாள். இடையிடையே தாய் செய்து கொடுக்கின்ற சிற்றுண்டிகளை இவனுக்கு எடுத்து வருவதும் அவளே.

இவனுக்குச் செல்வி இல்லாவிடின் வேலை ஓடாது.

அவளுக்கும் அஃதே.

அவள் மலர்வதற்குத் தயாராகி வளர்ந்தாள். ஆனால் மலர்வதற்கிடையில்...

அந்த நாள்... அது வந்தே இருக்கக்கூடாதோ...?

அவளுடனான இனிய பந்தத்தைக் கொலைவாளாகி அறுத்த அந்த மாலைப்பொழுது வராமலே இருந்திருக்க லாமோ...?

ஒரு வியாழக்கிழமையாய் இருந்திருக்க வேண்டும். அவள் உற்சாகமாய்த் தான் வந்திருந்தாள்.

வழமைபோலவே சூரியன் பொன்னிறம் மங்கி கடலி னுள் அமிழ்ந்து கொண்டிருந்தான்.

இவனுக்கு காலையில் இருந்து மனம் குரங்காகி யிருந்தது. சில்வாவின் வார்த்தைகள் அப்படியே பூதாகாரமாகித் தன்னுள் வெடிக்கும் என்பதை ஒருபோதும் அவன் நினைத்திருக்க வில்லை.

சில்வா கொஞ்சம் உல்லாசப் பேர்வழி. கம்பகாவி லிருந்து முல்லைத்தீவிற்கு வேலை நிமித்தம் வந்ததில் சினேகமா யிருந்தான்.

“உங்கட யாழ்ப்பாணத்தவங்களுக்கு என்னதான் தெரியும்” ஒரு சிகரெட்டை நாகுக்காகப் பற்றியபடி சொன்னான்.

“இதைப்பிடித்து அடிச்சுப்பார் மச்சான்...” என்று அவன் நீட்டிய சிகரெட்டை மறுத்தது தான் அப்படியெல்லாம் பேசத்தூண்டிற்றோ...?

“ஒருசதம் சிலவழிக்க மாட்டிங்கள், ஒரு சந்தோசம், உல்லாசம் ஒண்டும் இல்லை. என்னத்துக்குத் தான் சேர்த்து வைக்கிறீங்களோ... என்ஜோய் பண்ண வேணுமடா, என்ஜோய்... என்னைப்பார் எவ்வளவு சந்தோசமாயிருக்கிறன். நினைச்ச நேரம் தண்ணி. என்னைப்பாத்து ஆரும் வருவாளுக ளடா... உன்னட்டை ஒருத்தி, ஒருத்தியாவது வருவாளா...? ...ம்... ‘அது’ வெண்டால் என்னவெண்டாவது தெரியுமாடா...? சரியான பயந்தாங்கொள்ளிகளடா நீங்கள். சரியான முட்டாள்...”

ஒருவனுக்கு ஆத்திரமுட்ட வேண்டுமெனில் அவனது ஊரைப்பற்றி மோசமாய்ச் சொன்னால் போதும், கிளர்ந்து போய்விடுவான். இவனுக்குள் பொங்கிய ஆத்திரத்தையும், கோபத்தையும் வெளிக்காட்ட முடியவில்லை. பழக்கமு மில்லை. அத்துடன் சில்வாவின் பக்கத்தில் கேலியாய்ச் சிரித்துக் கொண்டிருந்த அத்தனை பேரும் அவன் கூட்டாளிகள். அடிபடும் போது அவன் பக்கம் நிற்பார்கள். ஆனால் இவன் பக்கம் இவனது ஊரவர்களாவது நிற்பார்களா? என்பது சந்தேகமாய்ப் போனது.

பற்கள்கெட்டித்ததில் உதடுகள்கடிபட்டுரத்தம்கசிந்தது. மெல்லசில்வாவின் பேச்சினின்றும் ஒதுங்கி வந்து விட்டபோதும் பாறைகளின் இடுக்குகளில் எதிரொலிக்கின்ற வார்த்தை மோதல்களாய் அவன் குரல் கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தது.

“முட்டாள்களடா நீங்கள்...”

இவன் முஷ்டியை இறுகக் குத்தினான்.

“சே...ர்...” யாரோ கூப்பிடுவதுபோல் அந்தக் கீச்சுக்குரல் கொஞ்சம் இருமல் சேர்த்துக் கூப்பிட்டது. யாரோ வந்தாற்போல நடித்துக் காட்டுகிறாளோ...? யாராயுமிருக்கட்டும் இப்போது இவன் மனம் யார் அழைப்பிலும் கரையவில்லை.

இறுகிய கல்லாய் கதிரையில் சாய்ந்திருந்து வெற்று வெளியை வெறித்தபடியிருந்தான். என்றாலும் அவன் எவ்வளவு மோசமாய்க் கேலி செய்தான். பதிலுக்கு அவனையும் கேலி செய்ய வார்த்தைகள் இல்லாமலில்லை. ஆனால் அவனைக் கட்டிப்போட்டது எது?

பின் கழுத்தில் லேசாய் ஏதோ கிசுகிசுவென்று உராய்ந்தது. புறங்கையால் தட்டிவிட்டு உட்கார்ந்தான்.

மீண்டும் கழுத்தில் கிசுகிசு. லேசான பறவைச்சத்தம். படக்... மறுபடி திரும்பினான். மெல்ல கதிரைக்கடியில் மறைந்துகொள்ளப் பார்க்கிற செல்வி. கிடுகிடுவென்று கோபம் தலைக்குமேல் ஏறிற்று. சட்டென்று கதிரையைத் தள்ளி அவளைப் பிடித்து இழுத்துப்பார்த்த போது கையில் வெண்ணிறச்சிறகுகள்... அதைக் கொண்டுதான் கழுத்தில் கிசுகிசு மூட்டினாளோ...? இவள் என்ன அவனை முட்டாள் என்று எண்ணிக் கொண்டாளோ? சில்வா மேலிருந்த கோபமனைத்தும் அவள் மீது பாய்ந்தது.

இந்தச் சின்னன் கூட என்னை முட்டாளாக்கப் பார்க்கிறதோ? அவளை நோக்கி அடிப்பதற்காக நீண்ட கை சட்டென்று அந்தரத்தில் நின்றது.

“அதெண்டால் உனக்கு என்னவெண்டாவது தெரியுமா...?” மனதுக்குள் சில்வா எக்களித்தான்.

“இனிமேல் இல்லை, இனிமேல் இல்லை...” பயந்த படி கெஞ்சுதலாய் மிழற்றிய அவளை நோக்கி இவன் கண்கள் அபூர்வமாய் மின்னின.

“இனிமேல் இல்லை, இண்டைக்கு மட்டும்தான்... ம்...” அடிக்கக் கொண்டுபோன கை அவள் கன்னங்களின் வழுவழுப்பைவருடிப்பார்த்தது. அது வரைக்கும் அவன் அறியாத மிருதுத்தன்மை அவனுள் படர, அந்த மலரின் மென்மையை வருடி வருடி அவன் அளைந்தான்.

கண்ணுக்குள் மயக்கம் ஏறிக்கொண்டிருந்தது.

இந்த சில்வா என்னை என்ன நினைத்துக் கொண்டான்...?

இவள் என்ன என்னை எப்பவும் பேய்க்காட்டுறது...?

வெளியே இருள் தாவித்தாவி மங்கல் ஒளிக்குள் ஊடுருவ முயன்றது.

மொட்டைப் பிய்த்துத் தேனுண்ட வண்டாய் அவளுக்குள் நுழைந்து எதையோ தேடியவன் அவளைத் தரையிலேயே விட்டுவிட்டு எழுந்தான். மனதில் துருத்திநின்ற ஆங்காரம் திருப்திப்பட்ட நிலையில் மனதினின்றும் ஏதோ கழன்று விழுந்து விட்ட உணர்வு. விழித்துப் பார்த்தபடி செல்வி கிடந்தான். உடையின் அலங்கோலத்தைக் கவனித்து ஒழுங்காக்கும் வயது

இன்னும் வரவில்லையோ...? எதுவென்றால் என்னவென்று தெரியா நிலையில் கிடந்தாள். மனச்சாட்சி பொறுக்க முடியாக் கணத்தில் இவன் எழும்பி அவள் ஆடை சரிப்படுத்தினான். அவள் எழும்பியிருந்து விசும்பினாள். உள்ளெழுந்த வியாபகமான கேள்விகளுக்கு விடை தெரியாமல் அவள் தவித்தாளா...?

“செல்வி...” இவன் உயிரில்லாமல் கூப்பிட்டான்.

“வீட்டிலே விடுறன் வா...” கூட்டிப் போய் வீட்டில் விட்டு விட்டு உள்ளே போகாமல் திரும்பி வந்தான்.

இனியென்ன அவளுக்கு பாதுகாப்பு... எல்லாமே போனபிறகு...

ஆனால் செல்வி அதொன்றும் கேட்கவில்லை. இப்போதுதான் உலகின் விகாரம் புரிந்து, இனிமேல் தான் அவள் தனியே போகும் நாள்களுக்குப் பயப்பட நேரிடுமோ...? இனி, அவள் தன் குறும்புப் பேச்சுக்களை ஒழித்து விடுவாளோ?

அன்றிரவு முழுவதும், அவனுக்கு நித்திரையில்லை. அந்தப் பிஞ்சு முகம், நெருடி நெருடி உள்ளத்தை எதுவோ செய்து கொண்டிருந்தது. இன்னொருதரம் செல்வியின் முகத் தைப் பார்க்கத் தைரியமில்லை. இந்த இடத்தில் இருக்கவே பிடிக்கவில்லை. கொடிய பாவமொன்று... செய்து விட்டதாய் அன்றிரவு முழுவதும் நெட்டுயிர்த்தான். அந்தப் பூ முகத்தின் கேள்விக்குறிகள் இவன் மனதை ரணப்படுத்தின. இனி அவளைப் பார்க்க நேரின் அவள் வேதனை தனக்கு எமனாகி விடுமெனப் பயந்தான். உறங்குதல் இல்லாமலே கழிந்த அந்தப் பொழுதில் அவனைச் சலனங்கள் ஆட்கொண்டன.

சொல்லிவிடுவாளோ...? வீட்டில்...? ஊரில்...? பொலி சில்...? எங்கேனும் ஓரிடத்தில் எதையாவது சொல்லி விடு வாளோ...?

அதன் பின் இங்கு இதனால் தலைநிமிர்ந்து உலவத் தான் முடியுமா? இரவிரவாய்த் தன் சாமான்களை மூட்டை கட்டினான். விடிவதற்கிடையில் அங்கிருந்து கிளம்பிவிட்டான். யார், யாருடையதோ கையையும், காலையும் பிடித்து ஊருக்கு மாற்றலானான். இடைப்பட்ட உழைப்புக்களிலும், ஓட்டங்களிலும் சில்வாவையோ, செல்வியையோ, முல்லைத்தீவையோ பற்றி நினைப்பதையும், பேசுவதையும் தவிர்த்தான். தெரிந்த யாரிடமாவது அவற்றைப் பற்றி விசாரிக்க கூட அச்சமுற்றவனாய்... அவற்றை மறந்துவிட்டதாயே... அவை நடவாததாயே நினைத்துக் கொண்டான். தொடர்ந்து வந்த வாழ்க்கையின் பாரமும், சஞ்சலங்களும், அந்த நிகழ்ச்சியின் பெறுமானத்தைக் குறைத்து ஒதுக்கிவிட, நாட்கள் வேகமாய் நகர்ந்து அவன், அவராகி நரைதிரைகளுடனான அவரது முதுமை தொடர்கையில் விமலியின் உருவிலே அவரை வாட்டி வதைக்கும் செல்வியின் நினைவுகள்... விமலியைத் தூக்கி அணைக்கின்ற போதெல்லாம் அந்த வழுவழுப்பான மேனியும், பூ முகமும் செல்வியாய் மாறி அவரை இம்சிக்க... இம்சிக்க...

“ஓ... விமலி... விமலி...” இது மரண வேதனையா? மனதின் ரோதனையா? கூரையில் சடசடவென்று மரக்கிளைகள் உரையும் சத்தம். பட்டபட்டென்று காற்றில் அடிக்கின்ற ஜன்னல் சத்தம்.

யாரோ வரப்போகின்றார்களோ...? துப்பாக்கி முனையில் விமலியை இழுத்துப் போக...

வேண்டாம்... வேண்டாம்... அவளை விட்டுவிடு...

விமலி... விமலி... ஓ... செல்வி... செல்வி... அவளை விட்டுவிடச் சொல்... விமலி... அய்யோ என் விமலி... இந்தக் கிழவனின் பழி உன்னிடமா...?

பீதியூட்டிய அலறல்களுக்கிடையே வாமதேவனும், புவனாவும் மட்டுமன்றி விமலியும் நிர்மலனும் கூட எழுந்து விட்டனர். கிழவர் காலைகளை உதைத்தபடி புலம்பினார். உதைத்துக் கொண்டிருக்கிற கால்களின் அடியில் தான் முடிவற்ற நரகம் பதுங்கியிருக்கிறதா...?

- அம்பலம் : நவம்பர் 2003

சொல்லிக் கொண்டு போனால் என்ன?

அதே பாதை. அதே மஞ்சள் நிற சி.ரி.பி. அதே சனங்கள். அதே கண்டக்டர். அதே பாட்டுக்கள்... திரும்பத் திரும்பச் சலித்துப் போகிற விஷயங்கள். எப்போதும் போல வாழ்வுசாரமற்றுப்போய்க்கொண்டிருக்கும் எரிச்சல்பயணிகளின் நெருக்கத்தை வெறுப்பூட்டிற்று. பக்கத்தில் நின்ற ஒரு பெண்ணின் மீது தவறுதலாய் என் முழங்கை இடித்திருக்க வேண்டும். அவள் திரும்பி என்னைப் பார்த்த பார்வையில் நிச்சயமாய் 'இனிமை' இல்லை! நானும் சற்றுத் தள்ளி நிற்போமென்றால் மற்றப் பக்கத்துச் சனங்களுக்கு அது புரியவில்லை. எத்தனை தரம் தான் பஸ்ஸில் பயணித்தாலும் இந்தப் 'புரிந்துணர்வுகள்' ஒருபோதுமே எங்கள் சனங்களுக்கு ஏற்படப்போவதில்லை. இதுவே அவள் என்னை இடித்திருந்தால் இப்படி ஒரு கோபத்தை என்னால் காட்டியிருக்க முடியுமா...?

அப்படியாயின் நான் அவர்கள் பார்வையில் முகறு ஆகிவிட வேண்டியது தான். காலில் ஏதோ ஒரு செருப்பு காலை வெட்டாத குறையாகக் கீறிற்று. பக்கத்தில் நிற்கிறவளாய் இருக்கக்கூடும். ஆ... வலிதாங்க முடியாமல் அலறினேன்.

'உந்த ரயிற்றானிக் செருப்புகளை மட்டும் மாட்டிப் போடுவளாவை. பஸ்கக்கை ஏறேக்கையாவது உதுகளை வைத் திட்டு வேற போட்டால் என்னவாம்...'

வாய் தன்னிச்சையாக முணுமுணுக்கிறது.

'நீ பார்த்திட்டுப் போனாலும் பார்க்காமல் போனாலும்

பார்த்துக்கிட்டே தான் இருப்பேன். நான் பார்த்துக்கிட்டே தான் இருப்பேன்...'

உச்சஸ்தாயியில் பாட்டைப் போட்டு விட்ட றைவர் மேல் கோபம் கோபமாக வருகிறது.

'நீ இடிச்சிட்டு நின்றாலும் இடிக்காமல் நின்றாலும் மிதித்துக் கிட்டேதான் இருப்பேன். நான் மிதித்துக் கிட்டேதான் இருப்பேன்...'

அவளது நெருப்புப் பார்வையில் இந்தப் பாட்டுத்தான் தெரிந்தது. இந்த இடம் ஆபத்து. நான் விலகி நிற்க முயல்கிறேன். இந்தக் கீழ்த்தரமான தொல்லைகளுக்குள் சிக்கிக் கொள்ள நான் ஒருபோதுமே விரும்பியவன் அல்லன். ஆனால் விலக முடிய வில்லை. சுற்றிலும் நிற்கிற இளசுகளின் தலைமயிர்களும் அதனைச் சுற்றிக் கட்டியிருக்கின்ற விதவிதமான துணிமணிச் சுருள்களும் என் முகத்தில் மோதி அருவருப்போடு கூடிய சினத்தை மூண்டெழு வைக்கின்றன. கேவலம் கெட்ட பஸ் பிரயாணம். சற்றுக் கூட அசைய முடியாத நெருக்கம். இதுக்குள்ள அவளின்ரை முறைப்பு வேற. தலை கிறுகிறுவென்றது.

திடீரென்று முன்புறமாய் ஒரு கரகரத்த குரல் உச்சஸ்தாயியில் எழும்புகிறது.

“ஏ...ய்... நந்தி, நந்தி... எங்கை பிள்ளை நிக்கிறாய்...?”

பின்னாலிருந்து அந்தக் குரல், அவ்வளவு சனத்துக்குள்ளும் குரல் கொடுக்கத் தயங்கிய வெட்கத்தோடு “இஞ்சை இருக்கிறன்...” என்று கீச்சுக் குரலில் கத்தியது.

நடு மத்தியில் அகப்பட்டுக்கொண்ட நான் முன்புறமும் பின்புறமுமாய் திரும்பி அந்தக் குரலுக்குரியவர்களை அடையா

ளம் காணமுனைந்தேன். காது கேட்காத கிழவனோ என்னவோ? மீண்டும் மீண்டும் நந்தி, நந்தி என்கிற பலவீனமான இருமலில் கரகரத்த குரல்.

பஸ்ஸில் நின்ற கூட்டத்துக்குள் லேசாய் ஹாஸ்யம் விளைந்தது போல் சனங்கள்தமக்குள் பேசிச்சிரித்துக் கொண்டார்கள்.

அவள்... அந்த நந்தினியோ, நந்திதாவோ வெட்கத் தோடு லேசாய் அவமானத்தையும் அனுபவித்திருப்பாள் போல.

“வாறன் அப்பா கொஞ்சம் பேசாமல் இருங்கோ...” உரப்பாய்க் கத்தினாள். அவர்கள் இறங்கிய போது தெளிவாய் அவர்களை அவதானிக்க முடிந்தது. ஆஸ்பத்திரிக்கு முன் இருவரும் இறங்கினார்கள். அவள் தான் ஒரு மாதிரி வழியில் தென்பட்டவர்களை இடித்து, இடித்து முன்னேறி தகப்பனின் கையைப் பற்றி அவர் இறங்குவதற்கு உதவி செய்தாள்.

காது கேளாதது மட்டுமல்ல. பார்வையிலும் சற்றுக் குறையிருக்கும் போல்பட்டது. தள்ளாத வயதின் பிடியில் தளர்ச்சி யடைந்திருந்தார் அவர். அப்பா என்றழைத்த முறைக்கு அவள் கடைக்குட்டியாய் இருக்கக்கூடும். ஆஸ்பத்திரியில் அவரது கிளினிக்கிற்காகக் கூட்டி வந்தாளோ?

அன்றைய நாள் அதைத் தவிர வேறு சுவாரஸ்யம் ஏதுமின்றிப் பொழுது நகர்ந்தது. அதற்குப் பிறகு அவர்களை அடிக் கடி சந்திக்கக் கூடிய வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது. அநேகமான புதன்கிழமைகளில் புளியடிச்சந்தியில் இருந்து இருவரும் பஸ்ஸில் ஏறுவதும், இடையிடையே நந்தி, நந்தி என்கின்ற பெயரைச் சத்தமாய் கிழவன் கூப்பிட இவள் தொலைவில் நின்று பதில் கொடுப்பதுமாய் அந்த நாள்கள் வாடிக்கையாகின.

இதுவே சலிப்பாய்த் தொடர்ந்த எரிச்சலூட்டுகின்ற இந்த பஸ் பிரயாணத்தில் எனக்குக் கிடைத்த சுவாரஸ்யமான அனுபவமாயும் போயிற்று. நாளடைவில் புளியடியிலிருந்து ஏறுகிற விஷ்ணுவை ஒரு மாதிரி சிரித்துச் சிரித்துச் சினேகம் பண்ணிக் கொண்டேன். உதாரணமாய் உட்கார்ந்திருக்கும் வேளைகளில் அவனது 'பாக்கை' வாங்கிக் கைகளில் வைத்துக் கொள்கின்ற உதவியில் ஆரம்பித்த சினேகிதம் எனக்கருகில் இருப்பவர் எழுந்தால் அதில் விஷ்ணுவை உட்கார வைத்து அருகில் நிற்கும் நைனரிகளிடம் ஏச்சு வாங்குகிற அளவுக்கு நீண்டது. அப்படியான வேளையொன்றில் 'நந்தி' என்கிற நீண்ட அழைப்பு முன்புறமிருந்து கிளம்பிய ஒரு சந்தர்ப்பத்தில், அவன் என்னைப் பார்த்து அர்த்த புஷ்டியாகச் சிரித்தான்.

“பாவம், கிழவன், வருத்தம், தனிய நடக்க ஏலாமல் கஷ்டப்படுது. பெட்டை எங்கயேன் துலைஞ்சு போடுவாளோ எண்டு பயம் போலை...”

“ஓமோம், இந்தச் சனத்துக்கை, ஆரேன் கொண்டு போனாலும் கொண்டு போடுவாங்கள். அவ்வளவு வடிவு தானை...” நான் நக்கலாய் சிரித்தேன்.

“ஏன் அவளின்ரை வடிவுக்கென்ன...?” விஷ்ணு உஷ்ணமானான்.

“வடிவுக்கொண்டுமில்லை. ஆனா நிறந்தான் கொஞ்சம் கறுப்பு...”

“நீர் ஒருக்கா வீட்டை போய் உம்மடை முகத்தைக் கண்ணாடியிலே பாரும்...”

பின்னால்நின்ற பெட்டைகள் குபுக்கென்று சிரித்தார்கள். நான் கஷ்டப்பட்டு என் முகத்தில் வடிந்த உணர்ச்சிகளைத்

துடைத்துக்கொண்டேன். அடுத்து விஷ்ணுவோடு கதைக்கவே நான் தயாராயில்லை.

என் காலை ஒரு நாள் மிதித்தவள் கூட இப்போது சிரித்திருப்பாளே?

“கிழவன், பாவம் எல்லாரையும் கட்டிக்குடுத்திட்டுது. எல்லாம் தனியத் தனியப் போட்டுதுகள். நந்தி, தான் பாவம் வைச்சுப் பார்க்கிறாள்...”

“அப்ப படிப்பு...”

“ஓ எல்லோடை நிப்பாட்டிப் போட்டாள்.”

விரும்பாவிட்டாலும் கூட விஷ்ணுவுக்குப் பதிலளிக்கு முகமாக நான்மெல்லத்தான்கதைத்தேன். இந்தப் பேச்சுபின்னால் நிற்கின்ற நந்தியின் காதில் விழுந்து அவளைச் சங்கடப்படுத்தக் கூடாதென்பதை விட இனியும் விஷ்ணுவின் வாய்த்தாக்கத்துள் அகப்பட்டுப் பின்னால் நிற்கிறதுகளைச் சிரிக்க வைத்துவிடக் கூடாதென்பதில் நான் மிகுந்த அக்கறையுடனிருந்தேன்.

“அண்ணை என்ன செய்யிறியள்...”

“பீப்பிள்ஸ் பாங்கிலை வேலை...” நான் சொன்னது என் காதுக்கே சற்று உரத்துக் கேட்டது.

“பியோனாய் இருக்கும்...” யாரோ ஒருத்தி என்னை விட சத்தமாய் பின்புறமிருந்து சொன்னாள். மீண்டும் சிரிப்பு.

இனி நான் வாய் திறந்தால் விபரீதம் தான். நான் சற்றுப் பேசாமல் இருந்தேன். விஷ்ணுவின் முகத்தில் லேசாய் புன்னகை கோடு கிழிப்பது தெரிந்தது.

அன்று காலை மிதித்தது தான் 'ரைற்றானிக்' செருப்பு என்றால் இதுதான் ரைற்றானிக் வார்த்தைகளோ...?

இப்படியே விஷ்ணுவும், நந்தியும், அவள் தகப்பனும், பஸ்ஸையும், கண்டக்டரையும் போலவே எனக்குப் பரிச்சயமானார்கள். சாதாரண நாட்களை விட புதன்கிழமைகள், வித்தியாசமானவையாயும், விருப்பத்தை ஏற்படுத்துவனவாயும் அமைந்தன. அவளது மஞ்சள் தேய்த்த கறுப்பு முகமும், பளிச்சிடும் மூக்குத்தியும், அப்பாவித்தனமாய் குறுகுறுக்கும் பெரிய விழிகளும், மனதில் மறக்க முடியாத பதிவாகி விட்டன. அதனால் தானோ என்னவோ அலுவலக நண்பன் வினோத்தின் பிறந்தநாளன்று கூட்டமாய் 'கல்யாணிக்குள்' நுழைந்த போது உள்ளே கன்னத்தில் கைபதித்துக் குனிந்தபடி ஐஸ்கிரீம் குடித்துக்கொண்டிருந்த அவளைக் கண்டவுடன் திகைத்துத்தான் போனேன். அவள் என்னைக் காணவில்லை. கண்டாலும் அவள் என்னை அடையாளம் கண்டிருக்கக்கூடுமோ தெரியாது.

ஒரு ஆடவனோடு மெல்லிய குரலில் பேசியபடி அமர்ந்திருந்தாள் அவள். ஐஸ்கிரீம் கரண்டியால் தேவையில்லாமல் கிண்ணத்தை அளைந்தபடி முணுமுணுவென்று எதிர்ப்புறம் இருந்த அவனோடு பேசிக்கொண்டிருந்த அவளைக்காண்கையில் எனக்கு 'இந்தப் பூனையும் பால் குடிக்குமோ...?' என்று எண்ணத் தோன்றியது.

'குடிக்கிறதே! பால் மட்டுமல்ல, ஐஸ்கிரீம் கூட கரண்டி, கரண்டியாக் குடிக்கிறதே!'

என் அடிமனதுக்குள்ளிருந்து பிரிந்து வந்த பொறாமைக் குரல் உரத்துக் கூவியது.

இதுவே மஞ்சள் பூசி, மூக்குத்தி குத்திய இந்த அப்பாவிப்பெண்ணாயில்லாமல் 'பெயார் அண்ட் லவ்லி' பூசி

கியூடெக்ஸ் அப்பிய விரல்களோடு அந்த ரைற்றானிக் செருப்புக் காரியாய் இருந்திருந்தால் அலட்சியமாய் அந்தக் காட்சியை மறந்திருப்பேனோ...? மறக்க முடியவில்லையே! அல்லது அந்தக் 'கறுப்பி' கூட ஒரு காதலனைப் பெற்றிருக்கையில் எனக்கு ஏற்றதாய் ஒரு காதல் துணை இல்லாதது மனதைச் சுட்டெரிக் கிறதோ? நான் அவனை மிக அவதானமாய் நோட்டமிட்டேன். மிகச் சாதாரணமாயிருந்தான் அவன். அவனில் அப்படி என்னத் தைக்கண்டுதான் இவள் அவன் பின்னால்...

நான் என் எண்ண ஓட்டத்தைச் சற்றுக் கட்டுப்படுத்தி
னேன்.

சிலவேளை இது வேறு யாரேனுமாகக் கூட இருக்க
லாம். ஆனால் என்மனம் லேசில் ஒப்புக் கொள்வதாயில்லை.
என் பார்வையின் கூர்மை பற்றி எனக்கு சற்று அளவுக்குதிகமா
கவே நம்பிக்கை உண்டு. அதை விடவும் அந்த 'பளிச்' சென்ற பூ
மூக்குத்தி... ஓ.... நான் சற்று அதிகமாகத்தான் பெண்களை அவதா
னிக்கிறேன் போலிருக்கிறது. அவளைப் பார்த்தும் திருப்தியுறாத
பட்சத்தில் அப்புறமும், இப்புறமும் பதிக்கப்பட்டிருந்த கண்ணா
டிகளில் தெரிந்த அவள் விம்பத்தை யும் மனதினுள் குறிப்பெடுத்
துக்கொண்டேன்.

நாளை விஷ்ணுவோடு இதைப் பற்றிக் கதைக்க
வேண்டும்.

ஆனால் திட்டமிட்டபடியே இரண்டு மூன்று நாட்கள்
விஷ்ணுவோடு கதைக்கவே முடியாமற் போனது. முதல்
முயற்சித்த நாளில் விஷ்ணு சனங்களிற்கிடையே எப்படியோ
மாட்டிக் கொண்டான். அவனைத் தேடிப் பிடிப்பதே பெரும்
பாடாய் இருந்தது. பாக்கை மட்டும் ஜன்னலால் போட்டு விட்டு,
பிறகு இறங்கும் போது ஜன்னலாலேயே வாங்கிக்கொண்டு
இறங்கிப்போய்விட்டான்.

பிறகொருநாள் எனக்கே இருப்பதற்கு சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை. மறுநாள் எனக்குப் பின்புறமாய் வளவளத்துக் கொண்டிருந்த ரைற்றானிக் செருப்புக்காரிகளைப் பார்க்கையில் விஷ்ணுவோடு எதுவும் பேசவே எனக்குத் தோன்றவில்லை.

அடுத்த நாள், புதன்கிழமை, புளியடியில் கிழவனையும், அவர் மகளையும் எதிர்பார்க்கின்ற எனக்கு அப்படி எதிர்நோக்கும் சந்தர்ப்பம் சரிவராமல் நானும் நெரிபட்டிருந்தேன். கிழவன் முன்புறமாக வந்து ஏறியது தெரிந்தது. நானும் முன்புறமே நின்றிருந்தேன். வழமை போலவே நந்தி பின்புறமாய் ஏறி தகப்பனுக்கும் சேர்த்து ரிக்கெற் எடுத்திருக்கக்கூடும். இடையிடையே கிழவனின் வாய் 'நந்...தி...நந்...' என்று உன்னுவதையும் கஷ்டப்பட்டு அவற்றை அவர் அடக்குவதையும் ரசித்தபடியிருந்தேன்.

“பெட்டை கெட்டிக்காரிதான் இனிமேல் பஸ்ஸிலை இப்பிடிச் கூப்பிடக் கூடா...” எண்டு சொல்லிப்போட்டாள் போலை...

மனசுள் பாராட்டுதல் எழுந்தது. ஆஸ்பத்திரிக்குக் கிட்ட வந்தவுடன் இவர் மீண்டும் 'நந்தி, நந்தி' என்றவர் அழுத்தி வாயை மூடி 'தம்பி, ஆஸ்பத்திரி வந்திட்டிடுதே' என்றார்.

நந்தி தவறுதலாக தம்பி ஆகிவிட்டதோ என்கிற ஐயத்தோடு யோசித்த நான் பின்புறமிருந்து விறுவிடுவென்று வேகமான விசிறலோடு, மிருதுவாக மிதித்து விலத்தும் அந்த சோலாப்புரிக் கால்களை ஆவலோடு எதிர்நோக்கினேன்.

“இல்லை ஐயா, நான் நிப்பாட்டுறன், பொறுங்கோ...” சத்தமாய் கத்திய அந்தக் குரல் விஷ்ணுவுடையது.

ஆஸ்பத்திரிக்கு முன் மணியடிக்க பஸ் நின்றது. பின்புறம் நின்றிருந்த விஷ்ணு இறங்கி முன்புறமாய் வந்து பக்கு

வமாய் கிழவனின் கைபிடித்து இறக்கி விட்டான். நடுங்கித் தளர்ந்த கிழவன் 'விஷ்ணு'வின் கைகளைக் கண்ணில் ஒற்றி 'மிச்சம் பெரிய உபகாரம்' சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில் பஸ் ஸ்டார்ட் ஆனது. விஷ்ணு முன்புறமே தொற்றிக் கொண்டான். நகரும் பஸ் வழியே கிழவனின் கலங்கிய முகத்தோற்றம் அசையா விம்பமாய்க் கண்களில் படர்ந்தது.

“என்ன விஷ்ணு... நந்தி எங்கை...” விஷ்ணுவின் காதுக்குள் எட்டி மெல்லமாய் விசாரித்தேன்.

விஷ்ணு என்னைத் தீர்க்கமாய்ப் பார்த்தான். மறைத்து என்ன செய்வது என்கிற மாதிரி. பிறகு சொன்னான்.

“அவள் போட்டாள், பேக்கறியிலை வேலை செய்யிற ஒரு பெடியனோடே...”

“ஓடிட்டாள் எண்டு சொல்லவேண்டியதுதானே...”

எனக்குள் குபீரிட்ட வார்த்தைகளை உள்ளுக்குள்ளேயே தணிக்கை செய்தேன். இப்படிப்பட்ட வார்த்தை பிரயோகங்களை விஷ்ணு ஏற்றுக்கொள்ள கூடியவனல்ல.

“பாவம் கிழவன்...” விஷ்ணு பெருமூச்செறிந்தான்.

“இவ்வளவு நாளும் பெட்டை இருந்தாள், இனி என்ன செய்யிற...?”

“ஏன் மற்றாக்கள்...?”

“அதுகளுக்கு அக்கறை இருந்தாலெல்லோ? வீட்டை நந்திக்கு எழுதி வைச்சவுடனேயே சண்டை பிடிச்சுக்கொண்டு போனதுகள். இனி, நந்தி போனது தெரிஞ்சால் வீட்டுக்காக வருங்களே தவிர கிழவனைப் பார்க்க ஒரு பிள்ளையளும் அக்கறை காட்டாதுகள்...”

எனக்கு மீண்டும், மீண்டும் அந்தக் குரல் காதில் அறைந்தது.

“நந்தி, நந்தி” என்கின்ற கரகரத்துத் தளர்ந்த குரல்.

“வாறனப்பா நில்லுங்கோ...” என்கின்ற பாசமும், கண்டிப்பும் சேர்ந்த கீச்சுக் குரல்.

அவள் வருவாளா? வீட்டுக்காகவன்றி தள்ளாத தகப்பனைப் பார்க்க வேண்டும் என்றாவது அந்த நந்தி என்றைக் காகவது வருவாளா...?

இனிமேலும், புதன்கிழமைகள் வரத்தான் போகின்றன. விஷ்ணு இருப்பான். அந்தக் கிழவர் இருப்பார். அவரது நந்தி என்கிற வார்த்தைக்கான உன்னுதல் தவிப்போடு தொடரும். ஆனால் அவளது அந்தப் பதில் இனி இருக்கப் போவதில்லை.

- சங்குநாதம்

நெகிழ்ச்சி

வரவுப் பதிவேட்டில் கையெழுத்திட்டு விட்டு நிமிர்கையில் அவரைப் பார்க்க நேர்ந்தது. சற்றே இறுகிய முகம். நரைத்த தலைமுடி. முள்முள்ளாய் அரும்பியிருந்த வெள்ளைத்தாடி. தோளில் கொளுவிய துணிப்பையோடும், சால்வையோடும், சிகப்புப் பூப்பூத்து விரிந்த குடையாய் நின்ற அந்த மரத்தின் கீழ் அவர் நின்றிருந்தார். அசப்பில் அப்பாவைப் போலிருந்தது. அப்பாவை நினைத்ததும் கோபம் வந்தது. விறுவிறென்று விலத்திக்கொண்டு உள்ளே போய்விட்டான்.

இரவின் கோபம் இன்னமும் மீதமிருந்தது. உறக்கம் பாதிக் கோபத்தை மட்டுமே தின்றிருந்தது. அசதி உடலை முறித்துப் போட்டிருந்தது. என்ன இருந்து என்ன...? எல்லாம் இருந்தும் அதைப் பயன்படுத்தத் தெரியாத மனிதர்களோடு என்ன பேசித்தான் லாபம்...? எதற்கும் அப்பா அப்படிப் பேசியிருக்கவேண்டாம். இரவின் உரத்த கூச்சல்களாய் அந்தச் சச்சரவு வெளிகளை ஊடுருவிக் கேட்டிருக்குமோ...? யோசித்துப் பார்த்தால் அந்த அளவிற்கு அவனும் கத்தியிருக்க வேண்டியதில்லை என்றேபடுகிறது. எப்போதும் அமைதியை விரும்புகின்ற மனம் தேவைகள் பூர்த்தியாகாத நிராசையில் சுத்தமாய் எல்லை தாண்டி விடுகிறது. எந்தவித சூழல் பற்றிய பிரக்ஞைகளுமின்றி வார்த்தைகளைச் சுட்டுபோட்டு விடுகிறது.

அப்பாவுக்கு ஏன் தான் இந்த வைராக்கியப் புத்தியோ தெரியவில்லை. மற்றவர்களிடம் பேசி அலுவல் பார்ப்பது குறித்து ஏன் இவ்வளவு இளக்காரமாய் நினைக்க வேண்டும். யார் யாரோ எப்படி எப்படியோ காக்கா பிடித்துக் காரியத்தை நிறைவேற்றிக்

கொள்கிறார்கள். இவர் என்னவென்றால் ஏற்கனவே பழகிய ஒருவர் காதில் இரண்டு வார்த்தைகளைப் போட்டு வைப்பதற்கு இவ்வளவு தடிப்புக் காட்டுகிறார்.

“எழுதிப் போட்டனி தானே ட்ரான்ஸருக்கு அது வாற நேரத்திலை வரும்...” என்று அவர் சொல்லிக் கொண்டிருப்பதைப் போல் வேதாந்தியாய் காத்திருக்க அவனால் முடியுமா? போன மாதம் சந்திரன் தான் விரும்பியபடியே திருகோணமலைக்கு மாற்றல் எடுத்துக்கொண்டு போய்விட்டான். வன்னியில் வேலை பார்த்துக்கொண்டிருந்தமித்திரன் அடுத்தமாதம் யாழ்ப்பாணத்துக்கு வரப்போகிறான். இவன் மட்டும் முகமாலை பஸ்ஸில் நசிபட்டு, பளைக்குப் போய்வர வேண்டுமா, பஸ்ஸில் படுகிற கஷ்டத்தை நினைத்து பளையிலேயே வீடுடுத்து தங்கலாமென்றால் அது சங்கீதாவுக்குக் கஷ்டமாகிவிடும். அவள் யாழ்ப்பாணப் பாட சாலைக்குப் போகவேண்டிய நிலை. இருவேறு துருவங்களில் இருவரது வேலைத்தலங்களும் இருப்பதால் இவர்கள் படுகின்ற கஷ்டம் அப்பாவுக்கு எங்கே தெரியப் போகிறது...?

அப்பா கொஞ்சமாவது யோசித்துப் பார்க்கலாம். இந்த மாற்றம் மட்டும் கிடைத்தால் அவனது வாழ்க்கை எவ்வளவு இலகுவாக இருக்கும் என்று. எவ்வளவு நேரத்தையும், பஸ் காதையும் மிச்சம் பிடிக்கலாமென்று. எவ்வளவு ஆரோக்கியமாக நெரிசலற்ற வாழ்க்கை வாழலாமென்று. ஆனால் அப்பாவின் எண்ணம் வேறுவிதமாக இருக்கும், கடந்த காலத்தை விட்டு இறங்கிவர மறுக்கின்ற பிடிவாதத்தனம் அவரது பேச்சில் தெரியும்.

“நாங்களெல்லாம் படிக்கிற காலத்திலை எவ்வளவு தூரம் நடந்து பள்ளிக்கூடம் போயிருப்பம் தெரியுமோடா... கஷ்டப்பட்டாத்தான் வாழ்க்கையிலை பக்குவம் வரும்...”

“நீங்கள் அப்பிடியிருந்தா நாங்களும் அப்பிடியோ

இருக்கோணும்...” வாய்வரை வந்துவிடும் வார்த்தைகள்... முதுமையைப் புண்படுத்துகிறோம் எனும் எண்ணமெல்லாம் துளி கூட இல்லாமல் வார்த்தைகள் சதிராடும்.

திருகோணமலையில் உயர்பதவியில் இருக்கும் கதிரேசனைப் பற்றிக் கதைத்தபோது தான் அவனுள் அந்த யோசனை பளிச்சிட்டது. அப்பாவுக்கு அவரைத் தெரியுமென்றால், அப்பா சொன்னால் அவர் ட்ரான்ஸருக்கு உதவி செய்யமாட்டாரா?

“ஒருக்கா அவருக்கு கோல் எடுத்துச்சொல்லி விடுங்கோ அப்பா. அவரைப் பிடிச்சால் ட்ரான்ஸர் எடுத்திடலாம்...”

“அவங்களிட்டை மண்டாடித்தான் ட்ரான்ஸர் எடுக்கோணுமெண்டா உனக்கு ட்ரான்ஸர் வேண்டாம். உனக்கென்ன குறை இப்ப. பஸ்ஸிலை போய் வந்து கொண்டிரு. ட்ரான்ஸர் வாறநேரம் வரட்டும்...”

சீ... என்று போயிற்று. அப்பாவாம் அப்பா... இப்படி ஒரு அப்பா இருப்பாரா எங்காவது...? அப்போதிலிருந்து இப்படித்தான் அப்பா. எந்த ஒரு விஷயத்தைத்தான் அவனால் அப்பாவின் மூலம் சாதிக்க முடிந்திருக்கிறது?

ஐந்தாம் வகுப்பில் புலமைப்பரிட்சையில் அவன் எடுத்த புள்ளிகளைக் காட்டிலும் குறைவாக எடுத்த மாதவன் பெரிய பாடசாலை ஒன்றில் அனுமதி பெற்றபோது அவன் வீட்டுக்கு வந்து குமுறினான்.

“என்னை விடக்குறைய மாக்ஸ் எடுத்தவன் அந்தப் புள்ளிக்கூடத்திலை சேர, நான் வேறையிலை சேருறதோ அப்பா...”

“அதுக்கென்னடா செய்யிறது? எங்கை படிச்சாலும் கவனமாப் படிச்சால் முன்னுக்கு வரலாம்...”

“எனக்கு அந்தப் பள்ளிக்கூடத்திலைதான் படிக்கோணும்...”

“அங்கை சேர்க்காட்டில் என்னப்பன் செய்யிறது...?”

“மாதவன்ரை அப்பா ஆரையோபிடிச்சுத்தானை அங்கை சேர்ப்பிச்சவர். அப்பிடி நீங்களும் ஆரையாவது பிடிச்சு...”

“அந்தாள், கெஞ்சிக்கூத்தாடி எல்லாருக்கும் பல்லிளிச்சு அந்த இடத்தை வாங்கிற்றான் எண்டால் என்னையும் அப்பிடிச் செய்யச் சொல்லுறியேடா... மானம், மரியாதை இல்லாமல் கெஞ்சுகிற வேலையெல்லாம் எனக்குச் சரிவராது...”

இதுதான் அவனது நினைப்பில் விழுந்த முதல் அடி. அதன்பிறகு எத்தனையோ? வாழ்வில் சந்தித்த பல தருணங்களில் அப்பாவின் வைராக்கியம் நெகிழ்ந்து கொடுக்காமல், கிடுக்கிப் பிடியாய் இறுக்கிய வேளைகளில் நொருங்கி விழுந்த கனவுகள் எத்தனை...?

கோவைகளுக்குள்ளிருந்து விடுபட்டு நிமிர்ந்த ஒரு தற்செயலான கணப்பொழுதில் அவன் மீண்டும் அவரைக் கண்டான். கணக்காளரின் மேசைக்குமுன் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தார். அந்த முகத்தில் இறுகியிருந்த இறுக்கம் இப்போது தளர்ந்திருந்தது. லேசானசுருக்கங்கள்விழுந்து, எல்லாவற்றையும் கைவிட்டதனால், அமைதி நிலைகூடி வந்தது போல் இருந்தாலும் உள்ளூர ஒரு சோகம் இழையோடியிருந்ததோ...?

அப்பாவிடமுள்ள முதுமையா இவரை அப்பா போல் தோன்றச் செய்கிறது. முகத்திலிருக்கின்ற உறுதியா? இல்லையே அப்பாவின் முகத்தில் இன்னும் கூடுதல் உறுதியிருக்குமே! அந்தக் கண்களா...?

நாசியா...? உதடுகளா...? எவை அப்பாவைப் போல் இவரைத் தோற்றமளிக்கச் செய்கின்றன. இவன் நெற்றியைப் பிசைந்தபடி யோசித்தான்.

எதுவாயுமிருக்கட்டும். எனக்கென்ன...? என்று மீண்டும் வேலையில் ஈடுபடுகையிலும் முகம் இடையிடையே நிமிர்ந்து நோட்டமிட்டது. இடையிடையே அவர் உதட்டில் அவிழ்கின்ற புன்னகை ஒரு, வெகுளிச்சாயையோடு இஷ்டமில்லாமல் புன்னகைப்பது போல் ஒரு பிரமை. கண்டவர்களிடமெல்லாம் போய் பல்லிளிக்கமாட்டேன் என்று அப்பா சொல்வது ஞாபகம் வருகிறது. இவரும் ஒரு காலத்தில் அப்படி நினைத்தவராய் இருக்கக் கூடும். இப்போது, ஏதோ ஒரு நிர்ப்பந்தத்தால் சிரிப்பவர் போலல்லவா தெரிகிறது.

அதுசரி, யார் அவர்...? கணக்காளருக்குத் தெரிந்தவராயிருக்குமோ? இந்தச் சிடுமூஞ்சி கணக்காளரிடமிருந்து அந்த ஆள் பாவம் எப்போது விடுபடப்போகின்றாரோ?

சட்டென்று ஒரு பிரகாசம் பரவிற்று உள்ளுக்குள். அது என்னவென்று உணர்ந்து அதற்கான காரண காரியங்களை உத்தேசித்து விளைவுகளை ஜீரணித்துப் பார்ப்பதற்குள் பூலோகன் குறுக்கிட்டான்.

“நான் ஷோட் லீவிலை போறனடா. அக்ரிங் சைன் வைச் சுத்தா...” அவனது குறுக்கீட்டினிடையில் மனதுக்குள் ஒளிர்ந்த பிரகாசத்தின்மையப்புள்ளி எதுவென்பதை உய்த்துணர்வதில் சற்றே சிரமப்பாடு தோன்றியது. பூலோகனுக்காக ஷோட் லீவு ரெஜிஸ்தரில் கையொப்பமிட்டுக் கொடுத்தபோதும் மூளைக்குள் சிந்தனை வட்டம் சுழன்றது. என்ன யோசித்தேன்...? எது எனக்குள் ஒரு வெளிச்சத்தைப் பரப்பிற்று எனும் எண்ணத்துடன் அவரை மீண்டும் உற்றுப் பார்த்தான். ஒன்றும் பிடிபடவில்லை. தற்செயலாகத் திரும்பிய அவர் இவன் தன்னைப் பார்ப்பதைக் கண்டதும், மிக

லேசாய் சிரித்தார். அவரது அந்தச் சிரிப்பு இவனுள் மீண்டும் அந்தப் பிரகாசத்தைத் தோற்றுவித்தது. அந்த அதிர்வில் இவனால் பதிலுக்குச் சிரிக்கக்கூட முடியாமல் போகக் குனிந்து கொண்டான். ஏன்... ஏன் தன்னால் சிரிக்க முடியாமல் போயிற்று. நட்பாய் சிரித்த ஒரு மனிதரிடம் பதில் மலர்வு காட்டக்கூட முடியாத சிடுமூஞ்சியாகவா மாறிவிட்டோம்? தன் மீதே கோபம் வர... அவருக்கு இதமாய் ஒரு புன்முறுவல் கொடுக்க இவன் நிமிர்ந்த போது, அவர் மறுபுறம் திரும்பியிருந்தார். இவன் கூனிக்குறுகினான்.

இவனை சிரிக்கக்கூட செய்யாமல் அவனுள் விழுந்த அந்த அதிர்வு, அவனது தந்தை கூட இப்படி ஆகிவிட முடியும் என்கின்ற எண்ணமா? ஏன் இல்லை... ஏதோ ஒரு ஒற்றுமை, ஏதோ ஒரு ஒற்றுமை என்று உள்ளுக்குள் முரண்டு பிடித்துக் கொண்டிருந்த மனதுக்கு விடை கிடைத்து விட்டது. இன்னும் சற்றுக் காலம் போய் அப்பா முதிர்ந்து நெற்றி சுருக்கி அவரது வைராக்கியம் தளர்ந்து இப்படி யாரிடமேனும் வந்து கதைக்கின்ற போது இப்படித்தான் இருக்குமோ? இப்படி எதற்கேனும் மற்றவர்களின் தயவுக்காக காத்திருப்பாரா அப்பா. இதுவரை சொந்தப் பிள்ளைக்காகக் கூட மற்றவர்களிடம் இரங்காதவருக்கு இனிமேலா இப்படி ஒரு நிலைவரும்? அவரது மிடுக்கும், கம்பீரமும் குலைந்து தளர்ந்து, அவராவது...? இப்படி ஆவதாவது?

“தம்பி...” என்கின்ற அழைப்போடு பியோன் ராமசாமி இவனருகே வந்தான். அவனது கைகளில் சில தாள்களும், பண நோட்டுகளும் இருந்தன.

“என்ன அண்ணை...” என்றபோது கையிலுள்ள தாள்களை நீட்டினான். ஏதோ நிதி திரட்டப்படுகின்றது என்பது மட்டும் புரிய தாள்களைப் பார்த்தான். முதலாவது தாளில், ‘தம்பிராஜா சுதர்சன் என்பவரது இருதய சத்திரசிகிச்சைக்காக நிதி அன்பளிப்புச் செய்வோர்’ என்ற தலைப்பின் கீழ் அவனது

அலுவலக உத்தியோகத்தார்களின் பெயர்களும் பதிவாகியிருந்தன. இவன் அடுத்துள்ள போட்டோப்பிரதித்தாள்களைப் புரட்டினான். அந்த சுதர்சனது புகைப்படம், அவனது இதயத்தின் புகைப்படம், அதன் அமைப்பு, பாதிக்கப்பட்ட பகுதிகள் பற்றிய விளக்கங்கள்... மருத்துவ அறிக்கைகள் என்பன இணைக்கப்பட்டிருந்தன.

ஏற்கனவே இவை பற்றிய விபரங்களைப் பத்திரிகையில் ரோட்டறிக்கை அறிவிப்பு மூலம் பார்த்த ஞாபகத்தில் பெயரைப் பதிந்து விட்டு பொக்கற்றுக்குள் கையை விட்டு நூறு ரூபாத்தாள் ஒன்றை எடுத்தாள். ராமசாமியிடம் அதைக் கொடுக்க நிமிர்கையில் அந்த மனிதர் இவனை ஆர்வமாகப் பார்த்தது தெரிந்தது. அவர் சிரிக்கக் கூடுமோ என்ற எதிர்பார்ப்பை அடக்கிக் கொண்டு அவன் கடமையில் கண்ணானான். முகம் தெரியாத அந்த சுதர்சனுக்காக மனம் பச்சாதாபப்பட்டுக் கொண்டிருக்க சில கணங்களுக்கு அவர் நினைவை விட்டு நீங்கியிருந்தார்.

“மிச்சம் பெரிய உபகாரம் ஐயா, நான் வாறன் அப்ப...” கொஞ்சம் உரத்த இந்தக் குரலினூடு அவர் நிமிர்கையில், ராமசாமியிடமிருந்து அந்த ஆவணங்களை வாங்கி தனது துணிப்பையினுள் பத்திரப்படுத்தி பணத்தையும் பெற்றுக் கொண்டு அவர் செல்வது தெரிந்தது.

இவனுள் பட்டென்று ஒரு அதிர்வு. இவருக்கா ராமசாமி இந்தக் காசு சேர்த்தான்...?

“அண்ணை இஞ்சை வாங்கோ” ராமசாமி கிட்டே வந்தான்.

“இப்ப காசு சேர்த்ததை அவருக்கோ குடுத்தனீங்கள். ஆருக்கு ஹாட் வருத்தம்...”

“இப்ப வந்து இதிலை இருந்திட்டுப் போறாரே தம்பி. அவரிண்டை மோனுக்குத்தான் வருத்தம். மனுசன் பாவம்.

பெடியனைக் காப்பாத்திப் போடோணுமெண்டு ஒவ்வொரு ஒவ்விஸ் ஒவ்விசா ஏறி இறங்குது. இந்த வெய்யிலுக்கை...”

தூரத்தில் தோளில் துணிப்பாக்கைக் கொளுவியபடி சால் வையைத் தலைக்குப் போட்டுக் கொண்டு அந்த மனிதர் நடந்து போய்க் கொண்டிருந்தார். சிலவேளை அவர் திரும்பிச் சிரிக்கக் கூடுமோ...? இவன் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதை உணர்ந்தாலே அவர் சிரிக்கக்கூடும். முன்னொரு தரம் சிரித்தாரே அதேபோல. ஆனால் அப்படிச் சிரிக்க வைத்தாலே அவன் பாவியாகி விடுவானோ?

எது எதற்காகவோ வைராக்கியம் கொண்டிருந்தவரை விதி இளக்கி, நெகிழ்த்திவிட அதைச் சாட்டாகக் கொண்டு அவரை சிரிக்கும்படி கேட்பதே பாவமோ...?

இவனுக்குச் சட்டென்று அப்பா ஞாபகம் வந்தது. அந்த மனிதர் கூட ஒரு காலத்தில் அப்பாவைப் போல இருந்திருக்கலாம். யாரிடத்திலும் எதுவும் இரந்து அறியாதவராய், யாரிடமும் பல்லிளிக்க வேண்டிய தேவை இல்லாதவராய், தானுண்டு தன் பாடுண்டு என்று வைராக்கியமாய் வாழ்ந்திருக்கலாம். இன்று பிள்ளையின் உயிர் என்ற ஒன்றுக்காக அவர் இவ்வளவிற்கு இறங்கியிருக்கிறார் என்றால்... அவனுக்குத் தொண்டை அடைத் தது.

அப்பா மேல் எதற்குக் கோபப்பட வேண்டும். பெரிய பாடசாலையில் இடம் வாங்கித் தரவில்லையென்றா...? அல்லது ‘ட்ரான்ஸர்’ எடுத்துத் தரவில்லையென்றா...? இதெல்லாம் எவ்வளவு சின்னப் பிரச்சினைகள். ஒருநாள் வந்தால், இந்த வைராக்கியமெல்லாம் தளர்ந்து போய், இதோ வந்தாரே! அந்த மனிதரைப் போல அலுவலகம் அலுவலகமாய் ஏறி, ஒவ்வொருவருக்கும் சிரித்து... அப்பா... இவனுக்கு உடனடியாக அப்பாவைப் பார்க்க வேண்டும் போலிருக்கிறது.

- தாயகம் 49 : ஜனவரி 2004

அங்கயற்கண்ணியும் அவள் அழகிய உலகமும்

சூரிய இரவைத் தோற்கடிக்கும் செயற்கை வெளிச்சக் குமிழ்கள் வீதியெங்கும் மின்னின. நீண்டதாய் கரும்பாம்பாய் நெளிந்து கிடந்தது வீதி. மெல்லிய கசகசவென்ற ஓசையோடு நகர்ந்து கொண்டிருந்தது அந்த ஹயஸ் வான். வீதியோரக் கடையொன்றில் 'புத்தளம்' என்கின்ற எழுத்துக்கள் உதிர்ந்து போய்த் தென்பட்டன. எங்கோ தியேட்டர் ஒன்றில் படம் பார்த்துவிட்டு வந்தது போல் விடலைப் பையன்கள் காய்... கூய் என்ற கூச்சலுடன் கடந்து போயினர். சக்தியின் நேரம் 1.00 என வானுக்குள் ஓடிக் கொண்டிருந்த வானொலிப் பெட்டி சொல்லியது.

இராமநாதனுக்குத் தூக்கம் கண்களை அழுத்தப் பார்த்தது. எனினும் மடியில் கிடந்த தோற்பை சிறிது பயத்தை ஊட்ட கண்களை வெட்டி வெட்டி முழித்துக் கொண்டார். கடைசி இருக்கையிலிருந்து கலீர் கலீரெனப் பேச்சொலியும், சிரிப்பொலியும் கலந்து பரவின. அதில் அமர்ந்திருந்த நான்கு இளம்பெண்களும், ஏதோநேர்முகத்தேர்விற்காகக்கொழும்புக்கு வந்துவிட்டுப் போகின்றார்களென ஊகிக்க முடிந்தது. இவருக்கு அருகே ஒரு இளைஞன் தனித்திருந்தான். அவனும் அவர்களைப் போலவே பரீட்சைக்குப் போய்விட்டு வந்திருக்கலாம். ஏனோ ஒரு சோர்வு அழுத்தியதில் அவனிடம் பேச்சுக் கொடுக்க வேண்டும் போல் தோன்றவில்லை. இடைப்பட்ட வரிசையில் இரண்டு வயோதிபப் பெண்களும், இளம்பெண் ஒருத்தி

குழந்தையுடனும் அமர்ந்திருந்தனர். அந்தப் பெண்ணின் கணவன் என மதிக்கத்தக்கவன் முன் இருக்கையில் அமர்ந்திருந்தான். இளைஞனுக்கருகே கண்டக்டர் பையன் உட்கார்ந்திருந்தான்.

திடீரென்று பிறேக் போட்டு வான் நின்றது. சடுதியான குலுக்கலில் இவரிடமிருந்த தோற்பை நழுவப் பார்த்தது. இறுகப் பற்றிக் கொண்டார். கண்டக்டர் பையன் இறங்கிப் போனான். ரோந்து போய்க் கொண்டிருந்த ஒன்றிரண்டு பொலிஸ்காரர்களைப் பார்த்ததன் பின்புதான் அருகிலிருந்த பொலிஸ் நிலையத்தைக் கவனிக்க முடிந்தது. கடைசி வரிசைப் பெண்கள் சட்டென்று மௌனமானார்கள். டோர்ச் அடித்தபடி முன்னால் நின்ற பொலிஸ்காரன் கண்டக்டரிடம் ஏதோ கேட்டான். கண்டக்டர் சொல்லுவதைக் கேட்டபடியே உள்ளுக்குள் மூலை முடுக்கு விடாமல் டோர்ச் அடித்துப் பார்த்தான். கடைசி வரிசையில் டோர்ச் கொஞ்சம் தாமதித்து விலகியது. பொலிஸ்காரன் நின்று மிலாந்தினான். 'ஐ.சி. எடுங்க...' என்றான். கண்டக்டர் அடையாள அட்டைகளைச் சேகரித்துக் கொடுத்தான். அவற்றைப் புரட்டிப் புரட்டி அவன் இன்னும் தாமதித்தான். தூரத்தே இன்னொரு 'டோர்ச்' திரும்பியது. 'சரி போங்க...' என்றான். "அப்பாடி..." என கண்டக்டர் பாய்ந்து உள்ளேறினான். கதவு சாத்தியதும் ட்ரைவர் மெல்லக் கிளம்பினான்.

"இந்தச் சமாதான காலத்தில, நடுச்சாமத்தில உவனுக்கென்ன ஐ.சி..." வயோதிபப் பெண்ணொருத்தி கேட்டாள்.

"வேறையென்னம்மா, ஏதேன் காசு கறக்கலாமெண்டு மினக்கடுத்தினவன். சரிவரேல்ல... விட்டிட்டான்..."

பின் வரிசை மூச்சு விடுகிற சத்தம் கேட்டது. ட்ரைவர் நிறுத்திவிட்ட வானொலியை திரும்பவும் முடுக்கினான்.

“நதியில் விளையாடி, கொடியில் தலை சீவி நடந்த இளந்தென்றலே...” செளந்தராஜனின் குரல் பாடலை அள்ளிவீச இராமநாதனின் உள்ளம் சிலிர்த்து நடுங்கியது. அங்கயற்கண்ணியின் நினைப்பென உடல் முழுதும் பரவியிருந்த வேதனைத் துளிகள் ஓரிடத்தில் குவிந்ததாய், இதயம் திடுமென அதிர்ந்து குலுங்கியது. கையால் நெஞ்சைப் பொத்திக் கொண்டார். ‘அங்கை... அங்கை...’ என வாய் முணுமுணுத்துக் கொண்டது. அவளது இளம்பராயங்கள் எவ்வளவு கலகலப்பாய் இருந்தன. இதோ பின்னாலிருந்து கலகலக்கின்ற அந்தப் பெண்களைப் போல... “என்றை அண்ணா, என்றை அண்ணா...” என பள்ளித் தோழிகளிடம் பெருமையடிக்கின்ற அங்கயற்கண்ணி. இருபது வருசங்களாயிற்று அவளைப் பார்த்து. அவளது வாழ் விலும்தான் எவ்வளவு மாற்றங்கள் ஊடுருவி விட்டன.

அவளது உலகம் எப்போதும் அழகின் மயமாக வேயிருந்தது, அவர் அறிந்த வரைக்கும். அவருக்கும் அவளுக்கு மிடையில் பத்து வயது வித்தியாசம். அவருக்கு அக்கா ஒருத்தி இருக்கிறாள். அது தவிர அவருக்குப் பிறகு அவளுக்கிடையில் பிறந்த மூன்று தம்பிகளை ஏதோ ஒரு பெயரறியாத நோய் அள்ளிக் கொண்டு போயிற்றாம். அதனால் அவள் எல்லோருக்கும் செல்லப்பிள்ளையாகவே வளர்ந்தாள். அதிலும் அண்ணா செல்லம் கூட.

அழகிய பூந்தோட்டம் ஒன்றில் திரிகின்ற வண்ணத் துப்பூச்சியென, அவள் துள்ளலும், குதிப்பும் பிரமிப்பூட்டும். அவளுடையதென... அவள் மிகுந்த கவனிப்போடு, பராமரித்து வந்த அந்த வண்ணப் பூந்தோட்டம், அழகிய பூக்கள் அங்கு தினமும் அவளுக்கெனவே பூக்கும். வாசனைகள் ஒருகணம் அந்தப் பக்கம் வா... வா... என அழைக்கும். கொல்லெனப் பூத்திருக்கும் குண்டு மல்லிகைகளும், பல வண்ண ரோஜாச்செடிகளும்

அவளுக்கானவை. சாமிக்கென அம்மா ஒரு பூப்பறித்தாலும் சண்டை வரும். அதற்குப் பிறகுதான் அம்மாவேலிக்கரையோரம் தனியாக செவ்வரத்தையும், துளசியும் நட்டு வைத்தாள் சாமிக்கு வைக்கவென...

இவ்வளவு ஆசையாய்ப் பூமரம் வளர்க்கிறவள் தன் தலைக்குச் சூடிக்கொள்வாள் என்றால் அதுவும் இல்லை.

‘மரத்திலை கிடக்கிற பூவும், அதுக்குக் கீழை தானா உதிர்ந்து பாய் போலை சிதறிக்கிடக்கிற பூவிதழ்களும் எவ்வளவு வடிவு, அந்த அழகைக் குலைக்க நான் விடமாட்டேன்...’

அவளது அழகிய ஆசை அவளுக்கு வண்ணத்துப் பூச்சிகளைத் தோழியாக்கித் தந்தது. கிளிகளும் அவளது தோட்டத்தைப் பார்க்கப் பரவசமாய் வந்து போயின. அவளது உலகம் அவள் வரையில் நியாயமான அழகோடு அடக்கமாய்ப் புன்னகைத்தது.

அவளது தோட்டம் குறித்து அவள் தோழிகளிடத்தே சிலரிடம் பொறாமை கூட இருந்தது. பூச்செடிகளைப் பார்வையிடும் சாக்கில் வந்து ரகசியமாய் சில பூக்களை நசுக்கிவிட்டுப் போவார்கள். நசுக்கிய பூக்களைக் காணநேரும் வேளைகளில் அங்கயற்கண்ணி நொருங்கிப் போய்விடுவாள். மறுபடி யாரையும் தன் தோட்டத்துள் நுழையவிடாள். கிளிகளையும் வண்ணத்துப்பூச்சிகளையும் தவிர...

நிறங்கள் குறித்து அவளுள் நிறையவே பிரமிப்பு இருந்தது. விதவிதமான நிறங்களில் வண்ணத்துப்பூச்சிகளைப் பார்த்து ரசித்ததன் விளைவோ என்னவோ அந்தந்த நிறங்களில் வண்ணப் பூக்களைத் தேடுவாள். வைக்கோல் நிறம், வெளேர் நிறம், தவிட்டு நிறம், மரப்பட்டை நிறம் எனத் தெரியாத

பலவித வண்ணங்களில் எல்லாம் வண்ணத்துப்பூச்சிகள் உலவியதை அதிசயமாய்ச் சொல்வாள். பூக்களில் தேனுறிஞ்சும் வண்ணத்துப்பூச்சிகள் விதவிதமான நிறங்களைப் பெறும்போது ஏன் பூக்கள் மட்டும் தெரிந்த நிறங்களிலேயே பூக்கின்றன என அதிசயப்படுவாள்.

சட்... ஒரு பிறேக்கில் வான் நின்றது. இனி என்ன...? இன்னுமொரு பொலிஸ் நிலையமோ... இல்லை. வவுனியா வந்துவிட்டதாய்க் கண்டக்டர் சொன்னார். நேரம் 5.00 மணி என 'சக்தி' சொல்லியது. வரிசையாய் வாகனங்கள் நிறுத்தப்பட்டிருந்தன. அவரவர் தங்கள் தங்கள் பாட்டில் கதைத்துக் கொண்டிருந்தனர். அவர் வானிலிருந்து இறங்கிப் பக்கத்திலிருந்த கடையில் தேநீருக்குத் திரும்பிவிட்டு அமர்ந்தார். அவர் முன்னால் அந்த இளம் பெண்கள் ஆரவாரமாய் வந்தமர்ந்தார்கள். அவர்களுள் கொஞ்சம் நடுத்தர உயரத்தில் பஞ்சாபி போட்டிருந்தவளைப் பார்க்கையில் அங்கையைப் பார்ப்பதுபோல இருந்தது.

'மியாவ்...' காலுக்குள் பூனை தட்டுப்பட்டது. சீ... அருவருப்பாய் கால்களை ஒதுக்கினார். 'பூஸ் பூஸ்' அந்த பஞ்சாபி போட்ட பெண் கூப்பிட்டாள். பூனை அவள் பக்கமாய் நகர்ந்தது. அவள் கடித்துக் கொண்டிருந்த பிஸ்கட்டில் ஒரு துண்டைப் பிய்த்துப் பூனைக்குப் போட்டாள். பூனை கவ்விக்கொண்டு அவளைப் பார்த்து 'மியாவ்' என்றது. அவள் சிரித்தபடியே இன்னொரு துண்டைப் போட்டாள்.

அங்கைக்கு இன்னொரு உலகம் பூனைகளுடனானது. எத்தனை பூனைகள் இருந்தாலும், அவளுக்குப் பூனைகள் மீதான பற்றுக் குறையாது. மடியில் தூக்கி வைத்து அதன் முதுகில் அவள் கையைப் போட்டுத் தடவுகிறபோது இவருக்கு அருக்குளிக்கும். இவருக்கு அலேர்ஜியான விஷயமே பூனைகள்தான். வீட்டில்

கால்களுக்கிடையே தட்டுப்படும் பூனைகளிடத்தே அவர் மல்லுக்கட்டுவதைப் பார்த்து அங்கை சிரிப்பாள். ஒரு நேரம் மொழுமொழுவென்று வெண்ணெய் நிறத்தில் ஒரு பூனைக் குட்டி இருந்தது. அது அவள் மடியில்தான் பெரும் பொழுதைக் கழித்தது. “பூனை மயிர்கூடாது பிள்ளை...” அம்மா எத்தனையோ முறை சொல்லியாகிவிட்டது. ஆனாலும் அவள் கேட்பதில்லை. அந்தப் பூனை ஒருநாள் செத்துப் போனது. முகமெல்லாம் நீலம் பாரித்தபடி இவளது பூக்கன்றுகளுக்கிடையே ஒரு பூப்பந்துபோல மல்லாந்து கிடந்தது. அந்தப் பூனை கோழிக்குஞ்சைப் பிடித்துத் தின்றதென்று பக்கத்துவீட்டு ராமு விஷம் வைத்துக் கொண்டு விட்டதாக அங்கை சொல்லிச் சொல்லி அழுதாள். அதற்குப் பிறகு அவள் பூனையும் வளர்க்கவில்லை. பக்கத்துவீட்டுத் தொடர்பையும் விட்டுவிட்டாள்.

கரிய தாளில் வெள்ளை வர்ணத்தை அள்ளி இறைத்த தாய் வெளிச்சம் பரவ ஆரம்பித்தது. வான்கள் ஒன்றாய் நகர ஆரம்பித்தன. இராமநாதனும் ஏறிக்கொண்டார்.

குழந்தையை வைத்துக்கொண்டிருந்த இளம்பெண் அருகிலிருந்த முதியவளிடம் குழந்தையைக் கொடுத்தாள். இருக்கையோடு சாய்ந்து கொட்டாவி விட்டாள்.

“றோட்டெல்லாம் ஒரே தூசி, பிள்ளைக்குச் சளி பிடிக்கப்போகுது...” இராமநாதன் திரும்பிப் பார்த்தார். லேசாய் சிரிப்பு வந்தது. இங்கேயே பிறந்து வளர்ந்தவர்கள் வெளிநாடென்று போய் வந்தவுடன் மண்ணிலேயே இறங்காத வர்கள் மாதிரி இது என்ன கதை...?

இவர்கள் மட்டுமென்ன... அவருடைய பிள்ளைகள் கூட இவர்களை விட அதிகமாய்... மகள் கூட்டி வந்தது யார்...? எவர்...? ஒன்றுமாய்த் தெரியவில்லை. வெள்ளைக்காரன்.

இவள் பார்த்தவுடன் மயங்கிவிட்டான். அவர்களது சேர்தலும், பிரிதலுமான வாழ்க்கை இவளுக்கு உடன்பாடாயிருக்குமோ...? இப்போ ஹனிமூன் போய்விட்டாள். இன்னும் இரண்டொரு மாதங்களில் தானே எல்லாம் வெளிக்கும். 'உலகம்' சுருங்கிப் போச்சுதப்பா... என்று தன் மனம் விசாலமானது போலக் கதைக்கும் அவரது புத்திரியால் சின்ன விஷயங்களுக்காகவே விவாகரத்தெடுப்பது சுலபமாகி விடுமோ...? காலகாலமாய் ஊறி வந்த தமிழ்ப் பண்பு அவளிடமிருந்து விலகிவிடுமோ...? அல்லது அதை உதறமுடியாமல் இரண்டுங்கெட்டான் மனநிலையில் சஞ்சலங்களுடன் ஊடாட வேண்டி வருமோ...?

சின்னவன் - அவனும் யாரையோ பார்த்து வைத்திருக்கிறானாம். அவனை அபர்ணாவுக்குச் செய்ய வேண்டுமென்று அவர் மனதில் முன்பே ஊறிய ஆசை துடைத்தெறியப்பட்டுப் போயிற்று. அங்கை அப்படி எண்ணியிருப்பாளோ...? அவளது ஆசைகள் எல்லாம் மண்ணோடு மண்ணானதை அக்கா கொழும்பில் வைத்து துண்டு துண்டாய்ச் சொன்னாள்.

அங்கையை அப்போதே லண்டனுக்குக் கூப்பிட்டிருக்க வேண்டுமோ...? இவர் போனபோதே கணவனும் நாலு குழந்தைகளும் என்றிருந்த அங்கையை எப்படிக் கூப்பிடுவது...? அவள் மகேந்திரனை மணக்காமல் இவர் சொன்ன மாதிரி... வேண்டாம் இனி முடிந்து போனவைகளை அலசுவதில் எதுவுமேயில்லை. 'அங்கை' மகேந்திரனையே விரும்பினாள். அவனையே மணமுடிக்கப் பிடிவாதப்பட்டாள். அவளது வாழ்வு அந்த மண்ணுடனானது. அந்த மண்ணை விட்டு அவளை அசைக்க முடியவில்லை. இப்போதுங்கூட... இனியுங்கூட... அவளோ, அவளது பிள்ளைகளோ லண்டனுக்கு வரத்தயாராயில்லை.

அக்கா கடைசியாய் ஆத்திரத்தில் சொன்னது ஞாபகம் வந்தது.

“இவ்வளவு பட்டிட்டாள், இனியும் பட விருப்ப மெண்டால் இருக்கட்டுமன் ஊருக்கை...”

அக்காவின் நாக்கு கரி நாக்கு.

“என்னக்கா உப்பிடிச் சதைக்கிறாய்...” உள்ளுக்குள் பொங்கிப் பொங்கி வர இவர் மேலே பேசாமல் எழுந்து விட்டார்.

அங்கை, சந்தோஷமாய் இருந்திருப்பாள். மகேந்திரன் இருந்த அளவுக்கும் அவளது நான்கு தசாப்தங்கள் மிக மிக அழகானதாய்த்தான் இருந்திருக்கும். அதற்குப் பிறகுதானே அவளது வீழ்ச்சிகள் கடகடவென்று, உருளும் மலைப்பாறையென...

இராமநாதனுக்குத் தீபனாவைத் தெரியும். அடுத்தவர்கள் அபர்ணா, வீணாவையும் ஞாபகம் இருக்கிறது. வினோத்தான் குழந்தையாய் இருந்தான். அங்கையின் தோளில் உறங்கிக் கொண்டிருக்கையில் பார்த்த ஞாபகம். அதன் பிறகு... பார்வையை வெளியே திருப்பிய போது யுத்தத்தின் கொடூர அழிவுகளைப் பார்க்க முடிந்தது. இடிபாடுகளாய்க் காட்சியளித்த வீடுகள், பாடசாலைகள், கண்ணிவெடி அபாயம் குறித்த அறிவித்தற் பலகைகள்... தொண்டைக்குள் ஒரு வேதனை சுழித் தெழும்பியது.

முன்பு இப்படியிருக்கவில்லை. எதுவுமே, எதுவுமே தான்... இந்த வீதி... இந்த வீடுகள்... இந்தப் பாடசாலைகள்... ஏன் அங்கையின் வாழ்க்கையும் கூட. இனி எல்லாவற்றையுமே சிதைவுகளோடு எதிர்கொள்வதென்பது எங்ஙனம்...?

அங்கையின் மீது முதலில் விழுந்த இடி மகேந்திரனது மரணமா...? சந்தைக்கு மரக்கறி வாங்கப் போனவர்தைத்துண்டுகளாயே திருப்பிக் கொண்டு வரப்பட்ட போது அபர்ணா வீட்டை விட்டுப் போய்விட்டாளாம். அப்படியே வன்னிப் பக்கம் போய்

விட்டதாய் அக்கா சொன்னாள். இங்கே எங்கேனும் அவளைக் காணக்கூடுமோ...? அப்படிச் கண்டாலும் கூட மேற்குலகில் உழன்ற இந்த வயோதிப முகத்தை அவளாலும், சீருடைக்குள் அடங்கிய அவளது இளமை ததும்பும் முகத்தை அவராலும் அடையாளப்படுத்திக் கொள்ள முடியுமோ...?

சோதனைச்சாவடிகளில் இறங்கி ஏறி பயணம் தொடர்ந்தபோது, வெயில் உச்சிக்கு வரத் தொடங்கியிருந்தது.

தீபனா எப்படியிருப்பாள்...? அவரது தோள்களில் ஏறி வளர்ந்த பிள்ளை... இப்போது எப்படியிருப்பாள்...? அங்கைக்காவது இளமைக்காலம் இனிமையாயிருந்தது. தீபிக்கு...? அவள் பற்றிய நினைவுகளே இப்போது அங்கையை வதைக்கப் போதுமானதாயிருக்குமே...! நான்கு வருடங்களுக்கு முன் அவளுடைய கல்யாண அழைப்பிதழ் கிடைத்தது. திருமணப் புகைப்படங்களைப் பார்க்க முடிந்தது. அசல் அங்கையைப் போலவேயிருந்தாள் தீபி. அருமையாய் ஒரு குழந்தை...

“எவடம் அண்ணை உங்கடை வீடு...” கண்டக்டர் கேட்டான். இவர் குறிப்புச் சொன்னார். என்றாலும் இடங்களைப் பார்த்தால் எல்லாம்புதிதாய்த்தான்தெரிந்தன. ஒருமாதிரி இடத்தைக் கண்டுபிடித்து பிரயாணப் பைகளைக் காவிக் கொண்டு வீட்டுக் கேற்றைத் திறந்தார். வீட்டுச் சுவர்களில் ஆங்காங்கு சிராய்ப்புகள். பொத்தல் விழுந்த அங்கையின் வாழ்வைப் போல...

“அங்கை...” அவர் மெல்லக் கூப்பிட்டார். எங்குமில்லாதபடி நிசப்தம் நிறைந்திருந்தது.

“தீபி...”, வாசல் கதவு திறந்தது. கையில் குழந்தையோடு ஒரு இளம்பெண்... யார்...? அங்கையா நிற்கிறாள் வினோத்தைத் தூக்கியபடி...? காலம் அப்படியே பின்னுக்குப் போய்விட்டதா...?

“மா... மா... உள்ளுக்கை வாங்கோ...”

ஒரு நிமிஷ மௌனத்தின் பின்பான ஊகிப்பில் அவள் வாய் திறந்தாள்.

“அம்மா மாமா வந்திருக்கிறார்...” உள்ளே நோக்கிக் குரலை வீசினாள்.

இவர் கைநீட்டிக் குழந்தையை வாங்கினார். வெறுமையாயிருந்த அவளது நெற்றியை வேதனையாய் நோக்கினார். கைகளுக்கிடையே அகப்பட்டுக் கொண்ட பாவனையில் குழந்தை அவரை மிரள மிரளப் பார்த்தது. அப்பா என்கின்றதான ஒரு விஷயம் இருப்பதையே தெரியாமல் மொழு மொழுவென்று மிரள்கின்ற குழந்தையைப் பார்க்க அழுகை வந்தது.

மெல்லிய உருவமொன்று பஞ்சாய் நரைத்த கூந்தலோடு மெல்ல நடந்து வந்தது.

அங்...கை... அவருக்கு கதறி அழவேண்டும் போலிருந்தது. கவலையே அறியாத அவரது இளமைக்கால அங்கயற் கண்ணி எங்கே போய்விட்டாள்...?

“பாத்தியே அண்ணா... என்றை நிலைமையை...” அங்கை அழத் தொடங்குவாள் போலிருந்தது.

“அம்...மா... மாமா முகங் கழுவிக்கொண்டு வரட்டுமம்மா.... இஞ்சதானை நிப்பார்...”

தீபி... தீபியா சொல்கிறாள். அவ்வளவு தூரத்திற்கு துயரங்களைத் தாங்க அவள் பழகிக்கொண்டுவிட்டாளா...?

வாசலில் சைக்கிள் வந்து நிற்கிற சத்தம் கேட்டது. ஒரு பையன் உள்ளே வந்தான். அவரைக் கண்ட திகைப்பில் சற்றே பின் வாங்கினான்.

“தம்பி வினோத்தே...”

“ம்...” அவன்லேசானவெட்கத்தோடுதலைகுனிந்தான். இவரது பார்வை அவனது காலைத்தொட்டது. அவனது இடதுகால் சற்றே பொன்மஞ்சள் நிறத்தில் மரப்பட்டையால் ஆனது போல... அவன் உள்ளே நுழைகையில் கேட்ட அந்த டக் டக் சத்தத்தை உறுதிப்படுத்திச் சிரித்தது. அவர் பெருமூச்சோடு கண்களை இறுக மூடினார். குழந்தையை தீபனாவிடம் கொடுத்துவிட்டு வினோத்தின் முதுகை ஆதரவாய் வருடினார்.

கிணற்றடிக்கு அங்கையும் கூடவே வந்தாள். கிணற்றுக் கட்டருகே வந்ததும் அவர் ஆவலாய் அப்பால் நோக்கினார். பூந் தோட்டத்தை நோக்கி நீண்ட அவர் பார்வை ஏக்கத்தால் சுருங்கியது. அங்கே பூஞ்செடிகளின் சுவடுகள் ஒன்றுதானும் இல்லை.

“பூக்கண்டுகளெல்லாம் எங்கை...?”

தாங்க முடியாமல் கேட்டார்.

“எல்லாத்தையும் வெட்டிச் சிதைச்சுப் போட்டாங்கள். நாங்கள் இடம்பெயர்ந்து போனாப் பிறகு...”

அங்கை எங்கையோ பார்த்துக்கொண்டு சொன்னாள்.

“நான் வளக்கிறன் மாமா பூக்கண்டு...” குரல் வந்த பக்கமாய்த் திரும்பினார். குழந்தையோடு வீணா வந்து கொண்டிருந்தாள். அவள் சுட்டிக்காட்டிய இடத்தில் சின்னஞ்சிறு கனகாம்பரங்கள் துளிர்த்துக் கொண்டு நின்றன. அங்கயற்கண்ணி அது பற்றி எந்தவித ஆர்வமுமின்றி அப்பால் போனாள்.

விட்டு விடுதலையாகி...

திடீரென்று சீறிக் கொட்டிய மழையில் கமகமவென்று மண்வாசனை பொங்கிச் சுழன்று சட்டென்று அமுங்கிப் போனது. அப்படித்தான் அவள் மனதும் இருந்தது. சொல்லித் தெரியவேண்டியதில்லை. இந்த மழையும், சிலீரிடும் குளிரும் ஆசையாய்த் தானிருந்தன. தேவையில்லை... அப்பா இருந்தால் அழகுதான். இரவும், மழையும் அப்பா இருக்கும் போதுதான் அழகாய் இருக்கும். இல்லாவிட்டால் பயம்தான்... போதாத குறைக்கு அண்ணன் கூட எங்கையோ போய்விட்டான். அவன் வருவதானால் இனி மழைவிட்ட பிறகுதான் வருவான். பிறகெப்படி மழையை ரசிப்பது...?

அண்ணா சொல்வதுண்டு “குடிச்சுக் குடிச்சே எங்களைச் சீரழிச்ச அப்பன் மேலே உனக்கேன் அத்தனை அக்கறை...”

அவளறிந்தவரை அப்பாவின் சிகரெட் வாசம் அவளுக்குப் பிடிக்கும். இந்த மழைக்குள் எங்கோ சிகரெட் மணப்பதாய் உணர்வு. அப்பா அருகிலிருப்பதுபோல்... “விருப்பமில்லாமத்தானை எங்களைக் கலைச்சவர்” தங்கையின் தவிப்பு...

“அந்த மனிசன் இந்த வீட்டுக்குள்ள வந்தால் என்னைத் தலைமுழுக வேண்டியதுதான்” அண்ணாவின் கொதிப்பு...

இவளிடம் மட்டும் எந்த சலனமும் இல்லாத உணர்வு இருப்பது புதினம்...

சின்னவயதில் அப்பாவிடம் கோபித்துக் கொண்டு

அம்மா பிறந்த வீடு வரும் போதெல்லாம் சின்னக் குஞ்சுகளாய், விபரம் புரியாத வயதில், அண்ணாவோடும், தங்கையோடும், அவளும் சேர்ந்து கத்தியதுண்டு. “அப்பா வீட்டை போவம்...”

அம்மா அடிப்பாள்... இழுத்துக் கொண்டு வருவாள். ஐந்தாறு நாளில் இவர்களின் ஆய்க்கினைதாளாது திரும்பவும் கூட்டிப்போவாள். சின்ன வயதுகளில் இதுதான் நடந்தது. நடந்து கொண்டிருந்தவைகளின் அர்த்தமே புரியாத வயது அது. உழைத்து வந்த காசினைத் தன் பிறந்த வீட்டிற்காகச் செலவழிப்பதும், அம்மாவின் பணத்தை அப்பா குடித்துக் குடித்தே சீரழிப்பதையும் அறியமுடியாத நாள்கள் அவை. அப்போதெல்லாம் “ஊர் மரியாதைக்காய்த் தான் உன்னைக் கட்டிக் கொண்டன். ஊரிலை எனக்கு வேறை பொம்பிளை இல்லையோ!” என்று அப்பா கத்துவதெல்லாம் வெறும் அர்த்தமற்ற சொல்லாய்த்தான் இவர்கள் புரிந்து கொண்டார்கள். ஆனால் கொஞ்சம் வளர்ந்து, இரண்டும் கெட்டான் வயசில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் விளங்கத் தொடங்கியபோது, அம்மாவின் நியாயம் புரிந்தபோது, அண்ணா தலையெடுத்தபோது... எல்லாம் மாறிப் போயிற்று.

“இனி இந்த வீட்டிலை ஒரு நிமிசம் கூட நிக்கக் கூடாது...” அண்ணா அவர்களை அழைத்தான்.

இறுதியான அந்தப் பிரிவு அதுதான். ஆனால் அவளுக்கு அப்பாவில் விருப்பம். அப்பாவின் சிகரெட் வாசம் மூக்கை நிறைத்தது...

எவ்வளவுதான் கோபம் இருந்தாலும், அப்பாவுக்கு அவள் மகள்தானே. முள்ளாய்க் குத்துகிற தாடியை ஆசையோடு தடவிய நாள்கள் எல்லாம் நெஞ்சில் பசுமையாய்த் தானிருந்தன. அப்பா என்ற உணர்வே தவிர அவள் அம்மாவை நினைக்கும்போது அப்பாவை வெறும் குருபியாக உணர்வற்ற

மிருகமாகத்தான் பார்க்க முடிந்தது. அம்மா அதிகம் பேசின தில்லை அவள் அறிந்தவரை. ஆனால் இவர்களுக்காக அம்மா அப்பாவிடம் சண்டை போட்டபோது அப்பாவின் குடியும், பொறுப்பற்றதனமும் விளங்குகிற வயசான போது, அம்மா உழைத்து வந்த காசை எல்லாம் பிடுங்கி நண்பர்களுக்கும் தனக்கும் குடியாய் ஊத்திக் கும்மாளமிடும்போதும்... அப்பா... அப்படியொரு உறவே இல்லாமல் இருந்திருக்கக்கூடாதோ என்று தோன்றும். அன்று “நீ மட்டுமே இஞ்சை பொம்பிளை. ஊர் முழுக்க எனக்கு பொம்பிளை இருக்கு...”

அப்பா குடிவெறியில் கத்தியபோது,

அந்த வீட்டை விட்டே அவர்கள் வெளியேறியபோது,

“உனக்கு என்றை சல்லிக்காசு கூடக் கிடைக்காது போ...” அப்பா ஆசிர்வதிக்க,

அவள் திரும்பி நின்று கத்தினாள்...

“உங்கடை சல்லிக்காசுக்காக நாங்களொண்டும் பிச்சை கேக்கலையப்பா. அம்மாடை உழைப்பையெல்லாம் குடிச்சுக் கரியாக்கின உங்கடை சல்லிக்காசு எங்களுக்கு வேண்டாமப்பா...”

அம்மாவும், தங்கையும் ஒன்றும் பேசவில்லை. ஏன் அண்ணா கூடப் பேசவில்லை. என்றுமே அப்பா மீது ஆத்திரம் கொண்டிருந்த அவர்களே பேசாதிருந்தபோது, அப்பாவில் பிரியம் கொண்ட அவளா அப்படி கத்தினாள். அவளுக்கே ஆச்சரியமாய்த் தானிருந்தது. ஒழுகியிருந்த வீட்டுக்குள் ஈரம் மெல்லப் பரவ ஆரம்பித்தது. இன்னும் சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் மழை பெய்தால் இரவு படுக்கவே முடியாது. வானத்தைப் பார்த்தாள். சிலுசிலுவென்று மரங்களிலிருந்து சிலுநீர் சொட்டியது. விடியும் போது துணைக்காய் கூவிய பெண்குயிலொன்று வேப்பந்துளிர் களிற்கிடையே ஒதுங்கி அந்தரித்தபடியிருந்தது.

அம்மா...அம்மா இல்லை...ஏக்கமாய்த்தொண்டையில் துக்கம் கப்பியது. இந்த அம்மா, அப்பாவைக் கட்டி என்னத்தைக் கண்டாள். அம்மா தானே தேடிய வினைதானே. வீட்டில் மறுத்தும்கூட, தன்னோடு வேலைசெய்த அப்பாவைத்தான் கலியாணம் கட்டுவேன் என்று அடம் பிடித்து மணம் செய்தும் பின்னர் என்ன கண்டாள்? தன் சம்பளத்தை தாரைவார்த்துக் குடிக்கக் கொடுத்து பின்னர் பொறுக்க முடியாமல் பிரிந்து போய்...?

அம்மா கெட்டிக்காரிதான். தனியே பிரிந்து போனாலும் தன் உழைப்பால் பிள்ளைகளை வளர்த்து ஆளாக்கி நல்ல நிலையில் உருவாக்கி விட்டிருக்கிறாள்.

அண்ணா சொல்லுவான் “நான் லோயரத்தான் வருவன் ஏன் தெரியுமோ! எனக்கப்பன் எண்டு ஒருதன் இருக்கிறானே அவனை நடுத்தெருவிலை நிற்பாட்டுறதுக்கு...”

“அப்படி இல்லை அண்ணா. அவரிட்டை சல்லிக்காசுக்கு வரமாட்டம் எண்டாச்சு. இனியென்ன? காசுக்கு பறக்கிற மாதிரி அவரிலை வழக்குப் போடுறது... கேடுகெட்ட காசு போகட்டும் போ...”

அவள் அலுத்துக்கொள்ளும்போது தங்கை குதிப்பாள்...

“செய்யிறதையும் செய்து போட்டு அந்த மனிசன் தன்ரை புகழ் பாடித்திரிய நாங்கள் இஞ்சை தேங்காயும், மாங்காயும் கொண்டு சந்தைக்கு அலையுறதோ...”

ஏலாமையின் தாக்கத்தில் அழுகை வெடிக்கும். அவள் உயிர்துடிக்கும்.

உணர்ந்ததுதான்... பள்ளி நாட்களில் பிள்ளைகள் பகிடி பண்ணியிருக்கிறார்கள். ரகசியமாய் நக்கலடித்து இருக்கிறார்கள். தாங்கமுடியாத வேளைகளில் தவிப்பு ஏற்படும்.

அப்பா... இல்லாமலே இருந்திருக்கலாமே... சின்னக் கோபம் வரும். பள்ளிக்கூடம் போகவே மனம் வராது.

அண்ணா குழுவாவான். “ஆரவன் கேட்டவன். நான் வந்து பல்லைக் கழட்டுறன்.”

அம்மா குறுக்கிடுவாள். “நிப்பாட்டட்டா நீயும் உன்ரை அப்பன் மாதிரி இல்லாட்டி அதுவே காணும்” அம்மாவின் கண்களில் ஈரம் சொட்டி நிற்கும். விதியை விரட்டிய களைப்புத் தெரியும். உள்ளே நிரந்தரமாய் சோகம்...

இவர்கள் வரையில் அம்மா நிரம்பக் கண்டிப்பானவள். எதுவும் அம்மாவின் அனுமதியின்றி அங்கு நடந்ததில்லை. ஆனால் சிலவேளைகளில் அம்மாவின் கண்டிப்பு அதிகமோ என்று தோன்றும். ஆனால் எதுவும் கேட்டதில்லை. தான் அடிபட்டது போல பிள்ளைகளும் வாழ்க்கையை இழந்துவிடக் கூடாது என்று அம்மா நினைத்திருக்கலாம். அம்மாவின் வரையில் அது சரிதான். ஆனால் அவளோ, அண்ணா, தங்கையோ சின்னனிலேயே உலகம் அறிந்துவிட்டவர்கள். இனியாதவறு செய்வார்கள்.

முன்னொரு நிகழ்ச்சி... பிரிந்துபோன அப்பா ஒரு நாள் பொட்டலங்களோடு வந்தார். அண்ணா இல்லாத நேரம்... கொண்டு வந்த இனிப்புகளை வாயில் ஊட்டிவிட்டார். ஆடைகளை விரித்துப் போட்டு அழகு பார்த்தார். அம்மா அறையிலிருந்து எட்டிப்பார்த்தவள்தான் சட்டென்று உள்ளே மறைந்தாள். பின் திரும்பவே இல்லை. தங்கை தயங்கியபடியே நின்றாள். சிகரெட் வாசம் அவளுக்கு பிடித்தது. தாடி சுருசுரு வென்று குத்தியதாய் உணர்வு. சட்டென்று வாய்க்குள் இனிப்புக் கசந்தது. பழைய நினைவுகள் உள்ளே சுழன்றன. வாசலுக்கு வந்து காறித்துப்பினாள். உடுப்புகளைக் கழற்றி வீசியெறிந்தாள்.

“உங்கடை சல்லிக்காசு கேளாதவளுக்கு ஏன் சட்டை வாங்கி வந்தனீங்கள்...”

“அஞ்சு வயசில வாங்கித் தராத இனிப்பையெல்லாம் பதினைஞ்சு வயசில உங்களை யார் வாங்கித் தரச் சொன்னது?”

முகத்தில் அடித்த அடியாய் அப்பாவின் முகம் சுண்டிப் போயிற்று.

“இன்னும் இரண்டு வருசத்தாலை நீ என்னோடை வந்திடு கண்ணா...” கெஞ்சினார்.

“ஏன் இன்னும் ரெண்டு வருசத்தாலை நீங்கள் படுத்த படுக்கையாய்க் கிடக்க உங்களுக்கு பணிவிடை செய்யவோ? உங்களுக்குத் தானை ஊர் முழுக்க பொம்பிளையள் இருக்கினை, போய்க் கேக்க வேண்டியதுதானை....”

உள்ளேயிருந்து தணல் கட்டியாய் வார்த்தைகள் பொங்கிச் சிதறும். அப்பாவின் தலை குனியும். அம்மா மௌன மாய் இருப்பாள். அதை அவள் ஆதரிக்கின்றாளோ, கல்லானாலும் கணவன் என்று அப்பாவையே இன்றும் ஆதரிக்கின்றாளோ எதுவும் தெரியாது. ஆனால், இப்போது நினைத்துப் பார்த்தால் அம்மா மறக்க முயன்றிருக்கிறாள் என்று தெரியும்.

அப்பா கதைக்க முயலும் நேரமெல்லாம் அம்மா அவருக்கு முகம் கொடுத்ததில்லை. ஒரே ஒருமுறைதான் தவறு செய்தாள் அம்மா. இனி எதற்காகவும், அந்தத் தவறு செய்ய அம்மா விரும்பவில்லை. மீண்டும் ஒரு தடவை தன்னை அடிமைப்படுத்த அம்மா விரும்பவில்லை.

ஆனால், காலம் அவள் அப்பாவை மீண்டும் அவள் வீட்டுக்கு அழைத்து வந்தது. இரவுகளில் கூவிவரும் ‘செல்’லொன்று

அவள் அப்பாவையும் தாக்கிவிட்டது. அவளது இரத்தம் துடித்தது. அண்ணாவும், தங்கையும் முணுமுணுத்துக் கொள்ள, அப்பாவைக் கூட்டி வந்து வீட்டில் வைத்துப் பராமரித்தாள். அம்மாவில் மாற்றமில்லை என்றாலும் அவருக்கான கடமைகளினின்றும் தவறி விடவில்லை. அனைத்தையும் தயாராக்கி அவளைச் சொல்லிச் செய்வித்தாள். மறந்தும் கூட அந்த உறவைப் புதுப்பிக்க அம்மாவிரும்பவில்லை. இவ்வளவு காலம் தாங்கிய துயரம் இனி வைராக்கியத்திலேயே கழிந்துவிடும். இனி ஒரு இளகல், இந்த இதயத்துக்கு தேவையில்லை. ஆனால், பிள்ளைகளுக்கு அவள் தடையிடவில்லை. தன் கடமைகளைச் சரிவரச் செய்தாளே தவிர உணர்ச்சி முழுவதையும் அழுந்தத் துடைத்திருந்தாள்.

அவளோ அப்பாவின் மகள்... அம்மாவின் வாரிசு. 'செல்' துண்டு எடுத்து பூரணமாய் குணப்படும் வரை அருகிலே யிருந்தாள். பத்திரிகை படித்து, உணவூட்டி ஒரு குழந்தையைப் போல அவரைப் பராமரித்தாள். உறங்கும் வேளையில் ஒரு குழந்தையைப் போல சலனமற்றிருக்கும் அந்த முகத்தை உற்றுப் பார்ப்பாள். ஓ... அப்பா உங்கள் சின்னக் கண்ணா நிக்கிறேன் தெரியுதாப்பா...

பாசம் கரைந்து பெருகி வெள்ளமாய் ஓடும்... அதற்குள் அப்பாவின் தவறுகள், அறியாமைகள், ஆணவங்கள் அடித்துச் செல்லும், சில நிமிடங்களுக்கு...

மீண்டும்... அப்பா எழும்போது உணர்ச்சியற்ற கல்லாய் மனது இறுகியிருக்கும். அந்த வைராக்கியம் வெல்லும்... பணி விடை மட்டும் தடங்கலின்றியே... அப்பா சிலவேளைகளில் அன்பாய், ஆதரவாய்த் தெரிவார். ஆனால் போதையேறினாலோ ஆளையே தெரியாது. எங்கேனும் வெறித்தபடியிருக்கும் அம்மாவைப் பார்க்க பாவமாயிருக்கும்.

இப்போ, அம்மா போயாகிவிட்டது.

அம்மா... இறுதிவரை தன்னிலையே உறுதியாய் நின்று வென்று விட்டாள். அண்ணா கையால் கொள்ளி வாங்கி விழிகளை மூடிக் கொண்டாள். அந்த நேரம் அப்பா எங்கோ ஓர் கூட்டத்தில் குடிவெறியோடு அலைந்து கொண்டிருந்ததை எதிர்வீட்டு ஆச்சி சொன்னபோது, அவளுக்கேற்பட்டது... துக்கமா? கோபமா? ஏக்கமா? எதுவுமே தெரியவில்லை. கல்லாய் இறுகியது மனம்.

பின்னர் இடையிட்ட நாட்களில் அப்பா வருவார். அண்ணாவும் தங்கையும் முணுமுணுப்பார்கள். அவளுக்குச் சிரிப்பு வரும். அப்பா மேல் பரிதாபமாயிருக்கும். அப்பா என்ன விநோதப்பிறவி. ஆண்களென்றால், அப்படித்தானா? இல்லையே... அண்ணா அப்படியில்லையே... பழகிய சூழலா அப்பாவை அப்படி மாற்றியது? அம்மா... பாவம் பெண் சுதந்திரம் என்று விரும்பியவரைக் கட்டி என்ன சுகம் கண்டாள்?

சுதந்திரம் என்பது சுயகட்டுப்பாடு. இது ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் தேவையான ஒன்று. இது அப்பாவுக்குத்தான் அதிகம் தேவைப்படுகின்றது. தன்னைக் கட்டுப்படுத்த மறந்து, உணர்ச்சிகளுக்கு அடிமையாகி, குடி போதையிலேயே மிதப்பவருக்கு இனி மீட்சி ஏது? அடிமைநிலை பெண்களுக்கு மட்டுமில்லையே. குடிக்கு அடிமையாகிய அப்பா, அம்மாவை அடிமைப்படுத்த நினைத்தார். அம்மா மீண்டு விட்டாள். அந்த அடிமைத் தளையிலிருந்து மீறி விட்டாள். அவர்களையும் காப்பாற்றி விட்டாள். அப்பா... மீள முடியாத குடியிடம் அடிமைப்பட்டுவிட்டார். பாவம்... அளவு மீறிய பாசம் வைத்திருந்தும் அதை வெளிக் காட்ட முடியாமல் தவித்து... தொண்டை அடைக்கிறது...

மழை விட்டு விட்டது, வானம் வெளிர்கிறது. மரங்கள் தம் இலைச் சிறகுகளைச் சிலிர்த்து உதறிக் கொள்கின்றன.

சுதந்திரமின்றி அடிமைப்பட்ட விமானமொன்று வானத்தில் இலக்குத்தேடி அலைந்தபடியிருந்தது. கட்டுப்பாடு கொண்டதொரு போராளிக்கூட்டம் பலாலித்தளம் நோக்கி விரைந்து கொண்டிருந்தது. தூரத்தே குயில் இன்னும் இணையைத் தேடிப் பாடியது.

எங்கோ சிகரெட் வாசம் மணப்பதாய் தோன்றியது. அப்பாவின் ஞாபகம்... அப்பா இருந்தால் எப்போதும் நல்லதுதான். கோபம்தான்... உறங்கும்போது அந்த அழகு பார்த்து ரசித்து அன்பு கொட்டி... திரும்ப, உறங்கியெழும் நேரம் கோபம் காட்டி... உங்கள் உதவாக்கரைத் தனத்தை இன்னும் மறக்கவில்லையென்று சொல்லி... என்றாலும் அப்பா மேல் அவளுக்கு எவ்வளவு விருப்பம்...

அம்மா இருந்தால் நிச்சயம் சரியென்பாள். அப்பா விடமிருந்து ஆதாயமெதுவும் வேண்டாம். அன்று சொன்னது போல்தான் இன்றும் 'அப்பாவிடமிருந்து சல்லிக்காசு கூடத் தேவையில்லை' ஆனால், அவள் அப்பா... அதனால்தான்...

அப்பா வந்து எவ்வளவு நாளாயிற்று. அப்பா இனி எப்போது வருவார்? அடுத்த முறை நெஞ்சுவலி வரும் போதா...?

வேதனையான ஒரு வெற்றுச் சிரிப்பு அவள் உதட்டில் நெளிந்து மறைந்தது.

- 2002

உடைவு

இரண்டாயிரத்தில் வந்த ஒரு பங்குனி மாலைப் பொழுது... வலயமட்ட உதைபந்தாட்டப் போட்டி நடந்து கொண்டிருந்தது. இருபுறமும் கிளம்பியெழுகின்ற மாணவக் கூச்சல். அடிக்கடி உரத்துச் சொல்லப்படுகின்ற குறிப்பிடத்தக்க சில பெயர்கள்... ஒவ்வொரு அணியும் வெல்லும்போது எழுகின்ற ஓங்கார ஒலிநாதம். குளுக்கோஸ் பெட்டிகள். உற்சாக அணிவகுப்புகள்;

பார்த்துக் கொண்டிருந்த சிவநாதன் மாஸ்டர் மாலதி ரீச்சரிடம் சொன்னார்;

“அந்த ஒல்லியான, உயரப் பெடியனைப் பாருங்கோ ரீச்சர், அவன் இருக்கிற மட்டும் எங்கட ஸ்கூலுக்கு ‘சம்பியன்’ கிடைக்காது. ஒரு மாதிரி அவனை எங்கட ஸ்கூலுக்கு எடுத்துப் போட்டால்...”

“அட அவனோ... அவன் அனுசன். ஏற்கனவே அவன் விளையாடி நான் பார்த்திருக்கிறேன். என்ன லாவகம், என்ன வேகம்...”

மாலதி ரீச்சர் ஏற்கனவே அவனை தனக்குத் தெரிந்த மாதிரி சிலாகிக்கத் தொடங்கவும், சிவநாதன் மாஸ்டர் உறுதியாகிப்போய்விட்ட தங்கள் பாடசாலைத் தோல்வியை ஜீரணிக்கத் தொடங்கியவாறே ஆயாசப்பட்டார்.

“சீ... சீ... எங்களுக்கு இப்பிடி ஒரு பெடியன் கிடைச்சா லெல்லோ...”

எத்தனை பெரிய வசதிகள் இருந்தும், நாட்கணக்கில் மாலைப் பயிற்சி கொடுத்தும், இயற்கையாய் அமைந்த திறமையும், வேகமும் உடைய அவனைக் கொண்டிருப்பதால் அந்தச் சிறிய பாடசாலை அணி இவர்களது பெரிய பள்ளிக்கூடம் என்ற பேரை உடைத்து வென்று விடுவதா...?

மைதானத்தில் ஆரவாரம்கிளம்பியது. உதைபந்தாட்டம் இறுதிக் கட்டத்தை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. பந்தும், அனுசனின் காலும் அடிக்கடி சந்தித்து வேக வேகமாய் பிரிந்து கொண்டிருந்தன. அவன் முகத்தில் உற்சாகமும், வியர்வையும் சூரிய ஒளிபட்டு விகசிக்க, விகசிக்கப் புதுத்தேஜஸ் வழிந்த படியிருந்தது.

ஆயிற்று. எல்லோரும் எதிர்பார்த்தபடி இறுதி வெற்றி அனுசனின் பக்கமேயானது. ஆனந்தக் கூச்சலில் ஒருவரை யொருவர் கட்டிக்கொண்டும், ஆர்ப்பரித்தும், செய்த வெற்றி முழக்கத் திற் கிடையில் அனுசன் கம்பீரமாக நடந்து வந்தான். வேகமான மூச்சு வாங்கல்களுக்கிடையில் குளுக்கோஸை அள்ளி வாயில் போடுகையில் சிவநாதன் மாஸ்ரருக்குத் தோன்றியது; 'இவன் எதிர்காலத்தில் ஒரு பெரிய விளையாட்டு வீரனாய் வருவான்.'

தொங்கப்போட்ட முகத்துடன் வந்த தனது அணி மாணவர்களைச் சமாதானப்படுத்தினார்.

“பரவாயில்லையடா, அடுத்த முறைக்கு நாங்கள் வெல்லுவம்...”

வாய் ஏதோ இவர்களைத் தட்டிக்கொடுத்த போதிலும் கண் என்னவோ அவனை விட்டு விலகவே இல்லை.

2000 மேயில் ஊர் புரண்டது.

வசந்தச் சித்திரையின் துளிர்ப்புகளை, இனிமையாய் அனுபவிக்க விடாமல் ஓயாத செல் மழையும் யுத்த மேகங்களும் ஊரை விட்டுத் துரத்தின.

ஒட்டுமொத்தமாய் தென்மராட்சி பூராவும் புலம் பெயர்ந்தது.

அழிவுகளை மொத்தமாய் சந்தித்து இதற்கு மேலும் தாங்காதென்றமக்கள், வலிகாமத்தை நோக்கியும் வடமராட்சியை நோக்கியும் நகர்ந்தார்கள்.

அனுசனும் வடமராட்சி நோக்கித் தள்ளப்பட்டான்.

கரவெட்டி அவர்களை உள்வாங்கிக் கொண்டது.

அம்மாவழித் துரத்து உறவு கரவெட்டியில் மிஞ்சியிருந்தது. இவர்களுக்காக வீட்டில் ஒரு பகுதியை ஒதுக்கிக் கொடுத்தது.

நண்பர்கள் சிதறி விட்டிருந்தார்கள். உறவுகள் தள்ளிப்போய்விட்டார்கள். பதிலுக்குப் புதுப் புது உறவுகள் நெருக்கமாயின.

கொஞ்சநாள் போர் பற்றிய விரக்திகள் மேலோங்க போர் பற்றி அலைந்துலைந்து அறியத் துடித்தான்.

அதைத் தவிர வேறு பேச்சில்லை. ஊரின் அந்நியத் தன்மையை புரிந்துகொள்ள சில நாட்கள் ஆனதால் ஊருக்குப் போகும் நாட்கள் இன்று வராதா? நாளை வராதா? எனக் கணக்கிட்டுக் கொண்டிருந்தான். நாள் போகப் போக, இனி அப்படி நாட்களை எண்ணுவது அதீதம் என்பதுபோல் போர் வலுத்துக்

கொண்டுபோனது. இனிக் காத்திருப்பதால் பலன் ஒன்றும் இல்லை என்பது போல் பாடசாலைகள், அலுவலகங்கள் எல்லாம் மாற்று இடங்களில் ஆரம்பிக்கத் தொடங்கின. தனியார் வர்த்தகர்களும் வயிற்றுப்பாட்டைப் பார்க்கவென்று ஊன்றிக் கொண்ட இடங்களில் கடைகளைத் திறக்க ஆரம்பித்தனர். வாழ்க்கை 'சப்' என்றாயிற்று. இவ்வளவும் ஆன பிறகு, விரைவில் ஊர் போக முடியுமென்று எப்படி நம்புவது...?

வலிந்து, வலிந்து அந்த ஊரோடு இயைந்து போக முனைந்து, அந்தச் சூழலுக்கு தன்னைப் பழக்கியெடுக்க முயன்றான் அவன். இவனது பாடசாலை வலிகாமத்தில் இயங்கப் போவதாய் தற்செயலாய் நெல்லியடியில் கண்டுகொண்ட சோமர் சொல்லி விட்டுப் போனார்.

“வலிகாமத்திலையோ...?”

“ஓமடாப்பா. இனிநாங்கள் என்னவலிகாமம்போறதே? இப்ப பிரச்சினையான காலம்தானே. எங்கயெண்டாலும் இணைஞ்ச ஆசிரியர், இணைஞ்ச மாணவராப் படிப்பிக்கலாம். படிக்கலாம். இந்தச்சண்டைக்குள்ளவேறைஒண்டும்செய்யேலா. சொன்னாப் போலை பெரிய பள்ளிக்கூடம் இஞ்சதானே தம்பி இயங்கப் போகுது. ஒருமாதிரி இந்தப் பிரச்சினையைச் சாட்டி உள்ளுக்கு உள்ளிட்டா... பிறகு ஒருமாதிரி நிரந்தரமாயிடலாம். நானும்சரி... நீரும் சரி...”

கடைசி வார்த்தைகளை ரகசியமாய் ஒலித்த சோம சுந்தரத்தார் மீது கோபம் வந்தது. என்ன செய்வது? அவர் அவனது ஆசிரியர். பேசாமல் நின்றான். ஆனால் வீட்டுக்குப் போனதுமே தாயிடம் அடம்பிடிக்கத் தொடங்கிவிட்டான்.

“என்னெண்டாலும் சரி அம்மா. நான் எங்கட பள்ளிக்

கூடத்திலை தான் படிப்பன். வலிகாமத்திலை எங்கையாவது வீடு பாருங்கோ...”

“எங்கையடா பாக்கிறது. வலிகாமத்திலை தெரிஞ்சு எந்தச் சனம் இருக்குது. எங்கட இனசனம் எல்லாம் ஊருக்கையே கலியாணம் செய்து இருந்ததுகள். இதுவும் இல்லாட்டி எங்கையன் அகதி முகாமுக்கை கிடந்திருக்க வேண்டியதுதான்...”

அப்பா குறுக்கிட்டார். என்றாலும் அவனது அடம் தாங்காமல் தெரிந்தவர்களிடம் சொல்லி வலிகாமத்தில் வீடு பார்க்கச் செய்தார். ஊஹும் அப்படி ஒரு வீடும் அவர்களுக்கு அகப்படுவதாயில்லை. தென்மராட்சி முழுக்க, வலிகாமத்தையும், வடமராட்சியையும் சூழ்ந்து நிற்கையில் இவர்களுக்கு எப்படி வீடு கிடைக்கப் போகிறது? முன்பு வெறுமையாய்க் கிடந்த வீடுகளெல்லாம் இப்போ நிறைந்துவிட்டன. கலகலப்புக்குப் பஞ்சமில்லாமல் சனங்கள். இடையிடையே மத்தளம் கொட்டி வானவேடிக்கை காட்டுவதுபோல தென்மராட்சி எங்கும் பரா வெளிச்சங்கள், பல் குழல் முழக்கங்கள். அங்கே பெய்த போர் மழைக்குள் சிக்காமலிருக்க இங்கேயிருந்த வீடுகளுக்குள் அடைக்கலம் தேடினார்கள்.

அனுசன் வீட்டினருக்கு வலிகாமத்தில் வீடு கிடைக்காதது தான் மிகவும் துக்கமாய்ப் போயிற்று.

“அவரவருக்கு வீடே கிடைக்கேல்லை. இங்கை வடமராட்சி வேண்டாம். வலிகாமம் தான் வேணும் எண்டு பிடிவாதம்... இனி இது சரிவரா...”

அப்பாவின் கடுமையான வாய்ப் பேச்சு. இனி இது சரிவராது என்று அவனுக்கும் புரிந்தது.

“கடைசி வாடகைக்காவது வீடு...”

“எங்கடை நிலைமைலை வாடகைக்குக் கூட இப்ப வீடில்லை...”

“நான் அப்ப பஸ்ஸிலை போய்வாறன் பள்ளிக்கூடம்...”

“பஸ்ஸிலையோ...?” அப்பாவின் கண்களில் அதிர்ச்சி தெரிந்தது.

கொடிகாமத்தில் வெற்றிலை வியாபாரம் செய்து வந்த அப்பா. வீட்டு வளவின் வருமானத்தில் சாதாரணமாய் குடும்பம் நடத்த தெரிந்த அம்மா. ஊரில் இருக்கையில் மாங்காய், தேங்காய், பலாப்பழம் என்று மேலதிக வருமானத்தை ஈட்டிக் கொடுத்த வளவு. அப்போ எல்லாம் முடிந்தது. இப்ப, கரவெட்டியிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் போகவே பதினைஞ்சு ரூபா. பிறகு யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கொக்குவில். ஒவ்வொரு நாளும் இந்த மேலதிகச் செலவு. இந்த மேலதிகச் செலவு இந்தக் குடும்பத்துக்குத் தாங்குமா...?

இவனைப் போல் பிடிவாதம் காட்டாமல் பெற்றோர் சொற்படி பெரிய பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்ந்துவிட்ட தங்கைகள்...

ஏற்கனவே குடும்பச் செலவு அதோ, இதோ என்று அப்பாவை வாட்டிக் கொண்டிருக்கிறது. அரிசி தொடக்கம் விறகு வரைக்கும் எல்லாமே காசுகொடுத்துவாங்கவேண்டிய நிலைமை. முன்பு அப்படியில்லையே. முன்பு வீட்டுக்குப் பக்கத்திலிருந்த பாடசாலைக்கு இனி காசு கொடுத்து பஸ்ஸில் போகக் கட்டுமா? ‘சீசன்’ என்றால்கூட அது அவன் குடும்பத்திற்குத் தாங்காதே.

பள்ளிக்கூடப் பற்றினால் நிலைமையை யோசியாமல் பேசிவிட்ட தன் மீதே அவனுக்குக் கோபம் வந்தது. அப்பாவின் அதிர்ச்சி அவனைச் சிந்திக்க வைத்தது.

“பரவாயில்லை அப்பா, பெரிய பள்ளிக்கூடத்திலையே சேர்த்து விடுங்கோ...”

அப்பாவின் ஆசுவாசப் பெருமூச்சு இவனுள் நிம்மதியைப் பாய்ச்சியது.

“வேண்டாம் இந்தப் பொல்லாத காலகட்டத்திலை நானும் சேர்ந்து அப்பா அம்மாவுக்கு கரைச்சல் குடுக்க வேண்டாம்...” தனக்குள் கூறிக் கொண்டான்.

★ ★ ★

இடம்பெயர்வு யார் யாருக்கு கஷ்டங்களை, அவலங்களை வழங்கியதோ, அந்தப் படிக்கு புதிய உறவுகளையும் தந்திருந்தது. ஒரு மாதிரி இடம்பெயர்ந்து ஒரு வருடமாகிக் கொண்டிருந்தது. அதற்குள் அனுசன் புதிய பாடசாலைக்கு அன் புகுரியவனாயும், அறியப்பட்டவனாயும் மாறிக் கொண்டிருந்தான். அது விளையாட்டினால் மட்டுமன்றி அவனது உயரத்தினாலாகக் கூட இருக்கலாம். இதுவரை விளையாட்டுக்கள் ஏதுமின்றி பாடங்களோடு மட்டும் நகர்ந்த பாடசாலை அட்டவணையில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் விளையாட்டுக்கள் இடம் பெறத் தொடங்கின.

விளையாட்டுக் காலங்களில் எதிலுமே பங்குபற்றிக் கொண்டு வந்திருந்த அவனது கால்கள் இப்போது துருதுருக்கத் தொடங்கின. விளையாட்டுப் பயிற்சிகள் முடிந்து தெரிவுகளுக்காக அவன் போட்டியில் இறங்கிய போது சிவநாதன் மாஸ்ரர் அவனைக் கூப்பிட்டார்.

“தம்பி நீர் வேற ஸ்கூல் எல்லோ...”

இவன் தலையாட்டினான்.

“அப்பிடியெண்டாக் கஷ்டம் தம்பி. இப்ப நீர் எடுபட்டு வலயமட்டப் போட்டிகளில் பங்குபற்றேக்கை பேந்து கேள்வி வருமெல்லோ...?” பேசாமல் நின்றான்.

“என்னென்டா தம்பி, எங்களுக்கு உம்மை விளையாட்டிலை சேர்க்க விருப்பம்தான், ஆனா...”

பேசாமல் வலிகாமத்திலையே படித்திருக்கலாமோ... இங்கு வந்து இவன் திறமை தெரியாத யார் யாரிடமோ விளையாடுவதற்காகக் கெஞ்ச வேண்டியிருக்கிறதே.

“ஒன்று செய்யுமன் தம்பி. அங்கை போய் சேட்டிபிக் கற்றை எடுத்து வந்தீரெண்டா எல்லாம் சரியாப்போம்...”

இவன் அதிர்ச்சியாய் நிமிர்ந்தான். அவனது சொந்தப் பாடசாலையை விட்டுவிலகச் சொல்கிறாரே...

“நான் அதிபரிட்டை சொல்லுறன். நீர் சேட்டிபிக்கற்றை எடுத்து வாறும். சரி தானே...”

“அங்கை தராட்டில்...”

“அதெல்லாம் தருவினம். இந்தப் பிரச்சினையான நேரம் ஒருத்தரும் ஒருத்தரையும் வில்லங்கப்படுத்தேலா...”

அதை அவர் அறிந்து வைத்திருந்தாலல்லவா நன்றாயிருக்கும். சிவநாதன் மாஸ்டர் அத்துடன் விட்டுவிட வில்லை என்பது அன்று மாலை தெரிந்தது. சோமர் அப்பாவைச் சந்தித்து விசயம் சொல்லிவிட்டிருக்க வேண்டும். அப்பா சந்தோசக் கடலில் குளித்திருந்தார்.

“இப்பிடியொரு வாய்ப்புக் கிடைக்குமே... பெரிய பள்ளிக்கூடத்திலை சேர்க்கப் போகினம் அனுசனை... சேட்டி பிக்கற் எடுத்துவரட்டாம்...”

அவனுடையவிளையாட்டுத்திறமைக்காகசேட்டிபிக்கற்
எடுப்பதென்பதை விட பெரிய பாடசாலையில் சேர்ப்பதற்காக
சேட்டிபிக்கற் எடுப்பதென்பதே அவருக்கு மகிழ்வைத் தந்தது.

அந்த மகிழ்ச்சியில் அடுத்த நாளே அவர் அவனது
பிறப்புப் பத்திரத்தோடு பாடசாலை விலகியமையை
உறுதிப்படுத்திஇவனைபெரியபாடசாலையில்சேர்த்துவிட்டார்.
இவ்வளவு நாட்கள் பழகியமையுடன் சேர்த்து விளையாடப்
போகும் மகிழ்வும் சேர்ந்து கொள்ளவே அவனை வேறெந்தச்
சிந்தனையும் தாக்கவில்லை. அத்துடன் ஊருக்குப் போய் பழைய
பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்கக் காத்திருந்து, காத்திருந்து சலித்துப்
போனமையாலும் இனிப் படித்து முடியும் காலம்வரை ஊருக்குப்
போகமுடியாமல் போனாலும் போகலாம். அதுவரைக்கும்இவன்
விளையாடாமல் இருப்பதென்றால் அது அவன் வாழ்வையே
இழப்பதற்குச் சமன் என நினைத்துப் பேசாதிருந்தான்.

அன்றைய நேரம் பாடசாலை மட்டத்தோடு மட்டும்
போட்டிகள் அடங்கிவிட்டிருந்தன. வலய மட்டத்தில் எதுவும்
நிகழாமலேயே போயிற்று. விளையாட்டு சீசன் முடிந்தாலும்
அவன் தொடர்ந்து விளையாடிக் கொண்டே இருந்தான்,
வடமராட்சி நண்பர்களோடு.

★ ★ ★

2002 புதிய எதிர்பார்ப்புகளுடனான வருடம்.
கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் சனங்கள் ஊருக்குத் திரும்பத் தொடங்கி
யிருந்தார்கள். பாடசாலைகள் பழைய இடங்களில் இயங்கத்
தொடங்கியிருந்தன. எல்லாமே, எல்லாமே துளிர்ப்போடு
இடிபாடுகளுக்கிடையே வழமைக்குத் திரும்பத் துடித்தன.

மீண்டும் ஒரு வெயில் பொழுது. வலயமட்டக் கால்பந்தாட்ட நிகழ்வு. ஒவ்வொரு பாடசாலை அணிகளும் ஒவ்வொன்றாய் வந்து இறங்கிக் கொண்டிருந்தன. அனுசன் சிவநாதன் மாஸ்டருடன் வந்த பாடசாலையின் அணித் தலைவனாய் நின்றான். நாள் முழுவதும் பழக்கியெடுத்திருந்த சிவநாதன் மாஸ்டர் இவர்களை மகிழ்வேடு வாழ்த்துச் சொல்லி அனுப்பினார். சும்மாவா...? இரு வருடங்களுக்கு முன்பு கண்ட கனவல்லவா...?

ஆங்காங்கே இவனது பழைய பள்ளிக்கூட நண்பர்கள் தெரிந்தார்கள். தொண்டைக்குள் ஏதோ செய்தது. பிரதி, மனோ, சிவா எல்லோரும் வந்து கதைத்துவிட்டுப் போனார்கள். ஆனால் ஏதோ விடுபட்ட மாதிரி இருந்தது. திவாகர் மாஸ்டர் மட்டும் முகத்தை அப்பால் திருப்பிக் கொண்டார். பிடிக்க வில்லையோ...? போய்க் கதைக்க வேண்டும்போல்பட்டது. முடியவில்லை. குலுக்கிய சீட்டுக்களின் முடிவில் ஒவ்வொரு அணிகளையும் வென்றாயிற்று.

இப்போது இவனுக்கு எதிராக நிற்பது இவனது பாடசாலை அணி. இவன் மனதில் சொல்லொணா வேதனை. எதிரே நிற்கிறவர்கள் அவனது நண்பர்கள். அவர்களையா...? அவர்களையா அவன் எதிர்த்து விளையாடப் போகிறான். சட்டென்று சோர்ந்து போனான்.

“நீயும் ஒரு மனிசனே... எங்கட பள்ளிக்கூடத்துக் கெதிராயே விளையாட வெளிக்கிட்டிட்டாய்...?”

சிவா ஆங்காரமாய் எதிர்ப்பான் போலிருந்தது. முன் பெல்லாம் எவ்வளவு ஆங்காரமாய் இந்தப் பாடசாலையை எதிர்ப்பார்கள்.

“மாட்டன்நான்மாட்டன். என்ரபள்ளிக்கூடத்திற்கெதிரா நான் விளையாடவே மாட்டன்...”

தாமச குணம் எட்டிப் பார்க்க சோர்ந்து போன அவனை சிவநாதன் மாஸ்டர் சட்டென்று இனங்கண்டார்.

விளையாட்டுக்கு முன்பிருந்த பத்து நிமிடங்களில் அவனைத் தனியே கூட்டிப் போய் உபதேசிக்கத் தொடங்கினார்.

“இதென்ன அனுசன், இப்ப போய்...”

“என்னால ஏலாது சேர்...”

“உம்மட கடமை என்ன? இப்பிடிப் பின்னடிச்சா...? எந்தப் பக்கம் நிக்கிறதோ, அந்தப் பக்கம் விளையாடுறதுதான் உண்மையான விளையாட்டு வீரனின்னடை கடமை...”

பத்து நிமிடமாய்த் தொடர்ந்து கொண்டிருந்த உபதேசத்திற்கிடையில் அர்ச்சுனனுக்குக்கண்ணன் உபதேசித்த கீதையின் சாரம் அடங்கியிருந்திருக்கக்கூடும். ஆனால் அனுசன்...

“என்னால ஏலா, நான் மாட்டன், விளையாடவே மாட்டன் சேர். எக்ஸ்ராவாக்கூட்டிக்கொண்டு வந்த தேவமனோகரனைப் போட்டு விளையாடச் சொல்லுங்கோ... இனிமேல் நான் ஆருக்கும் விளையாடமாட்டன்...”

உடைந்து போய் அமுத அனுசனை சமாதானப்படுத்த முடியாமல் திகைத்தபடி நின்றார் சிவநாதன் மாஸ்டர்.

- 2004 ஆனி

கனவுகள் நனவல்ல

உங்களுக்கு வித்தியைத் தெரிந்திருக்காது. அவளுடைய அன்பைப் பருகும் வசீகரமான அந்த நிமிடங்கள் எனக்கு வாய்த்திருந்தன. வெறுமே உறவைக் காரணம் காட்டி விளைகின்ற பந்தமல்ல அது. இயல்பாய் எண்ணுகையிலேயே பாசத்தைப் பொதிய வைத்த உறவு அது. நீங்கள் கேட்கலாம் அவள் யார் உனக்கு...? நண்பியா? தங்கையா? காதலியா...? மனைவியா...? நீங்கள் குறிப்பிடுகின்ற இவை எதுவுமே இல்லை அவள். அவள் வெறும் வித்தியாய் இருந்தாள். 'வித்திய நிலா' என்கிற அவளுடைய அந்தப் பெயர் சுருக்கப்பட்டு அவள் எனக்கு என்றும் மறவாத வித்தியாக ஒரு வித்தியாசமான உறவாகத் தெரிந்தாள். வரையறைகள் எதுவுமேயற்ற ஒரு இனிமையான அன்பு அது எப்படிக்கிடைக்கும்...? அதற்கு அவள் முன்னுதாரணமாயிருந்தாள்.

யுகயுகமாய் நீண்டு கொண்டிருந்த இந்தக் காலகட்டத்தின் சில துளிகளில் வாழக்கிடைத்த எனக்கு அவளுடனான அந்தச் சில நிமிடங்களில் பாலை சோலை யானதாய் தோன்றியது. கண்ணீரை அவள் உன்னதமானதாய் நினைத்தாள். நானோ கண்ணீருக்குக் காசு இல்லை என்றேன். எதற்கெடுத்தாலும் உனக்குக் காசு தான் பெரிசா...? அவள் சினம் காட்டினாள். அது பலவீனம். பலவீனத்துக்குட்பட்டவனாக வாழ்வதை ஒருபோதுமே ஆண் விரும்புவதில்லை. 'அப்படியா...?' அவள் என்னை விசித்திரமாய்ப் பார்த்தாள். 'தன் சார்பாக விடப்படும் கண்ணீர் என்றால் தன் துன்பம் தாங்க முடியாத சுயநலத்தால் விடும் கண்ணீர் என்றால் அது பலவீனமானது. ஆனால் பிறருக்காக விடப்படும் கண்ணீர் மகத்துவமானது. ஒரு அணில் குஞ்சின் உயிர் துடிக்கையில் அதற்காக விடப்படும் கண்ணீர் பரிசுத்தமானது சுகமானது...'

“அப்படியானால் அணில் குஞ்சுக்காக நான் அழ வேண்டும் என்கிறாயா...?”

அவள் பேசமாட்டாள் “ஒரு சொட்டு... ஒரு சொட்டுக் கண்ணீர் கூட நீ விடமாட்டாயா?” கெஞ்சினாற்போல் கேட்பாள்.

“நான் ஏன் விடவேண்டும்...? எதற்காக...? காரணங் களற்ற காரணங்களுக்காக என்னைச் சீண்டாதே... என்னால் முடியாது...” அவள் போய் விடுவாள்.

“என்றாவது... கிச்சு, நீ என்றாவது என்னைப் புரிந்து கொள்ளத் தான் போகிறாய்...”

அன்று நான் அவளைப் புரிந்துகொள்ளவில்லை. ஆனால் இன்று என் விழிப்படலத்தின் மேல் துளித்துளியாய் சில மூலக்கூறுகள் மிதந்து கொண்டிருக்கின்றன. இது அவளுக்குப் புரியுமா...? எனக்குப் புரிந்து விட்டது என்பதைப் புரியவில்லையா?

உங்களுக்கு விளங்கவில்லையா? என்னுடைய கண்ணீர் முத்துக்களால் தான் அவளுக்கான அந்த மாலை தயாராகிக் கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் இதற்கு முன்பும் நான் ஒரு தரம் அழுதிருக்கிறேன். அது அவளுக்காக... இந்த வாழ்க்கை எனக்கு விதிக்கப்பட முன் அது நடந்தது. கால் நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்... பல யுகங்கள் இடையில் தட்டுப்பட்டு நிற்கிறது போன்ற பிரமை பிடித்த இருபத்தைந்து நீண்ட வருடங்களுக்கு முன் அது நடந்தது. அப்போது அவளுக்கு வயது ஒன்று. எனக்குப் பத்து வயது. அன்று அவளது பிறந்தநாள். வீட்டிலேயே ஒற்றைப் பிள்ளையாய் வளர்ந்த செல்லம் எனக்கு. வித்தி வீட்டில் அவள் அப்போது கடைக்குட்டி. இரண்டு அண்ணன்களுக்கு ஆசை ஆசையான ஒரே தங்கச்சி. பக்கத்து வேலி அவளது வீடு. ஆசைக்குப் பெண்குழந்தை இல்லாத

காரணத்தாலோ என்னவோ வித்தி தன் தாயிடம் தங்கியிருந்ததை விட என் அம்மாவிடம் தான் கூட. இப்போது நினைத்தாலும்... என் அம்மாவின் முகம் மங்கலாய் கண்களுக்குள் தத்தளிக்கிறது. அம்மா... ஏன் இப்படி...? அது வேறு விஷயம். என் கனவுகள் எல்லாம் நனவுகளல்லவென்று என்னைக் குழப்பிய வேறொரு விஷயம். இப்போது வித்தியின் பிறந்தநாளைச் சொல்கின்றேன். என் தோளிலே ஏறிக்கிடந்த அவளைச்சற்றே பயமுறுத்தவேண்டும் போல் அன்று எனக்கு ஏனோ தோன்றியது. தூரத்தில் சுவரேறிக் குதித்த கறுப்புப் பூனை கண்ணில் பட்டது. “கறுத்தப்பூனை... வித்தியைப் பிடிக்கப் போகுது... அங்கை அங்கை...”

அவளைக் காற்றில் விசிறிக் கையில் பிடித்துப் பயமுறுத்தினேன். பிஞ்சுமனதில் பிடித்த பயம் நொடியில் அச்சமாய்ச் செறிந்தது. “வேண்டாம்... வேண்டாம்... கிச்ச ... வேண்டாம்...” மழலையில் திணறி இறுகத் தோளில் தலைபுதைத்து நிமிரவே நிமிராமல் கதறினாள் வித்தி.

“இல்லை. இல்லையடா. ஒண்டுமில்லைப் பூனை போட்டுது...” எவ்வளவோ சொல்லியும் அவள் தலை நிமிரவேயில்லை. பயந்து கதறிய விழிகள் சிவந்து கண்ணீர் ஓயப் பல மணி நேரமாயிற்று. அளவுக்கு அதிகமான அழுகையும் கிலியும் நேர்ந்து அவளைக் காய்ச்சலில் தள்ளிற்று. மாலைப் பொழுதில் மகிழ்வோடு பிறந்தநாள் கொண்டாட வேண்டியவள் மருத்துவமனைக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டாள். யாருமே என்னிடம் எதுவும் கேட்கவில்லை. என்றாலும் என் மனம் என்னை அரித்துக் கொன்றது. அவளுக்கு ஏதாவது ஆகிவிடுமோ என்பது பயமாகக்கூட இருந்தது. அவளது அம்மாவும், அப்பாவும் மருத்துவமனையிலிருந்து திரும்பும் வரை எனக்கு மனம் விட்டுப் போயிற்று. சிலவேளை வித்தி இறந்து விடுவாளோ...? என் பத்து வயது மனதுக்கு அப்போது பயமாய்த் தான் இருந்தது.

“சாமி சாமி என் வித்தி உயிரோடு திரும்பி வரவேணும் சாமி...” என்று என்பிள்ளைமனது இறைவனிடம் மன்றாட்டமாய் வேண்டிக் கொண்டது. கண்களில் நீர் பொல பொலவென்று உதிர்ந்தது. அதையெல்லாம் சேர்த்திருந்தால் நிச்சயமாய் ஒரு கண்ணம் கண்ணீர் சேர்ந்திருக்க முடியும். ஆனால் அது அப்போது வித்திக்குத் தெரிந்திருக்காது.

“என்ன கிருஷ்ணா...” என்று அப்போது என்னைத் தேடிக் கொண்டு வந்தவன் அவளுடைய அண்ணன் தான். “ஒன்றுமில்லை” என்று சமாளித்து விட்டேன். ஆனால் அன்று அவள் மருந்துகளாற் குணமடைந்த பின்பும் அந்தக் கண்ணீரும் அந்தக் கண்ணீரின் சுகமும் எனக்கு இன்றும் நினைவிருக்கிறது. அதுவே கடைசியாயிருந்த போதும் கூட அதை நான் அவளுக்குச் சொல்லியிருக்கவில்லை. சொல்லியிருக்கலாம். எப்போதாவது அவள் என்னிடம் கண்ணீரைப் பற்றிச் சொல்கிறபோது. ஆனால் என் ஆண்மனது அந்தப் பலவீனமான கண்ணீரைப் பற்றிப் பேச மறுத்தது. இப்போது பேசுகின்ற வேளை... இந்தக் கண்ணீர் அவள் இதயத்தைத் தொட்டிருக்குமோ? எனக்குத் தெரியாது.

பன்னிரண்டு வயது. அப்போதுதான் அவளை நான் பிரிந்தேன். அப்போது கண்ணீர் வரவில்லை. விழிகள் வரண்டு போய்க்கிடந்தன. அவளை மட்டுமா... இந்த உலகில் எனக்கெனப் படைக்கப்பட்ட அந்த இரு உயிர்களையும் எல்லாவற்றையுமே இழந்தேன். அன்று... ஒரு குண்டு வீச்சு விமானத்தால் என் அப்பாவும், அம்மாவும் இறந்து போக அனாதையானேன். அப்போது வித்தியின் வீட்டில் நான் நின்றதால் சின்னக்காயம் கூட ஏற்படாமல் தப்பி விட்டேன். ஆனால் அம்மா அப்பா என்ற அற்புதமான இரு உறவுகளையல்லவா நான் இழந்து விட்டேன். என் கனவுகள் எப்படி அற்புதமானவையாயிருந்தன. உன்னதமான வாழ்வில் என் குடும்பத்தை சிறக்கவைக்க அந்தச் சின்ன வயதி

லேயே என்னவெல்லாம் நினைத்தேன். எல்லாம் போயிற்றென்ற நினைப்பு அந்தச் சின்னவயதிலேயே என் நம்பிக்கையை அழித்தது. கொடூரமாய் குத்திக் குதறியது. என்னை நாத்தியனாக்கி வேடிக்கை பார்த்தது. கடவுளை வெறுக்க வைத்தது. சுற்றியுள்ளோரை நோக்கி எரிச்சல்பட வைத்தது. அந்த மூன்றரை வயதில் எனக்கே ஆறுதல் சொல்வது போல் வித்தி என்னை நாடி வந்தாள். முகத்தைத் தடவி தலை கோதிவிட்டாள். கண்களுக்குள் உற்றுப் பார்த்தாள். அது அவள் மனதில் ஆழமாய்ப் பதிந்திருக்க வேண்டும்! பெற்ற தாய் தகப்பன் சாகிற போது அழாமல் இருப்பவன் எப்படி ஒரு மனிதனாக இருக்க முடியும் என்று அவள் யோசித்திருக்க வேண்டும். அதன் விளைவுதான் பின்னாளில் அவள் அடிக்கடி என்னைத் துருவித் துருவிக் கண்ணீர் பற்றிக் கேட்டதும் அழ வைக்க முயன்றதும் என்று இப்போது யோசித்தால் தெரிகிறது.

அன்று, அன்று மட்டுமில்லை அதற்குப் பிறகும் நான் ஒருபோதும் அழவில்லை. பெற்றோரின் இறுதிக்கிரியைகள் முடிந்த பிறகு நான் என் சித்தியின் வீட்டுக்கு இடம் பெயர்க்கப்பட்டேன். பிரியமில்லா மனத்தோடு வித்தியை விட்டுப் பிரிக்கப்பட்டேன். குழந்தைகளில்லாத சித்தி சித்தப்பாவிடம் பாசத்திற்குக் குறைச்சல் இல்லாத போதும் அதை உள்வாங்கிக் கொள்கின்ற மனப்பக்குவம் எனக்கு இல்லாமலிருந்தது. எல்லாவற்றையும் வெறுக்கத் தொடங்கியது மனது. ஒதுங்கிக் கொள்ள முயன்றது. பேசப்பிடிக்கவில்லை. சிரிக்கத் தோன்றவில்லை. இப்படியே எவ்வளவு நேரம் தான் ஒருவனால் முடங்கிக் கொள்ள முடியும். ஒதுங்க நினைத்த மனதைப் புத்தகங்களுக்குள் ஒடுக்கிக் கொண்டேன். தத்துவமும் ஆராய்ச்சியும் என்று நூலகத்துப் புத்தகங்கள் என் அறைக்கு வந்து சேர ஆரம்பித்தன. விசித்திரமாய் நோக்கிய சித்தி “படிக்கிறான் பிள்ளை” என்று ஒதுங்கிப் போக ஆரம்பித்தாள். சித்தப்பாவிடம் சொத்துக்களைக் கட்டிக்காக்கின்ற தொல்லை.

நான் வளரத் தொடங்கினேன். எப்படி நிகழ்ந்ததென்று தெரியாமலே இருபதைத் தொட்டேன். அதற்குப் பிறகு சுயமாய் சிந்திக்கும் திறன் வந்து விட்டதாகவே எனக்குத் தோன்றியது.

என்னுடைய அம்மாவீட்டுக்குச் செல்ல வேண்டுமென்ற ஆசை தொற்றியது. ஒரு நாள் கிளம்பி விட்டேன். குண்டு வீச்சினால் சிதிலமாகிக் கிடந்த வீடு. அறைகள் திறந்து தூசி தட்டவேண்டும் போலோ பழைய ஞாபகச் சின்னங்களைப் பார்க்க வேண்டும் போலோ எனக்கு எதுவும் தோன்றவில்லை. அப்பாவின் அறையில் மேல் தட்டில் கொட்டியிருந்த புத்தகங்களை எடுத்துத் தூசி வாடை தந்த தும்மலுடன் புரட்டிக் கொண்டிருந்தேன்.

சின்னக் கொலுசொலி எங்கோ மிதந்து செல்வது கேட்டது. கூடவே ஒரு மழலை ஒலி. “உங்களுக்கு யார் இந்த வாசம் தந்தது பூக்களே...” இதென்ன விசர்த்தனமான கேள்வி. நான் எழுந்து ஜன்னல் வழியே எட்டினேன்.

ஒரு சிறுமி ஜன்னலோரப் புதரில் பூத்துக் கொட்டிய மல்லிகைகளுக்குப் பக்கத்தில் குனிந்து பேசிக் கொண்டிருந்தாள். ஜன்னல் அதிர்ந்த சத்தத்தில் நிமிர்ந்த அவள் “யார் அண்ணாவா, இங்கை ஓடிவா” என்றாள். இவ்வளவு உரிமை சொல்கிற இவள் யார் என்று திகைத்தபடி வெளியே வந்தேன்... என்னைப் பார்த்ததும் அவள் திகைத்தாள். “நான், அண்ணா எண்டு நினைச்சன்...” ஓடமுயன்ற அவள் கையைப் பிடித்து மறித்தேன். “நீ... வித்தி தானை...” வெட்கமாய்த் தலையாட்டினாள்.

“கிச்சுவண்ணாவைத் தெரியுமா...?”, “தெரியாதே...?” அவள் தலையாட்டினாள். “இந்த வீட்டிலை இருந்தானே...” “ஓ... அது கிச்சு, கிச்சுவண்ணாவில்லை. என்றை அண்ணா. நந்தண்ணாவும் சேந்தண்ணாவும் தான்”. அவள் மறக்கவில்லை என்பது என்னுள் உற்சாகத்தைக் கிளப்பியது.

“அதுசரி அதென்ன பூவோடை பேச்சு...” அவள் விழிகளை அகட்டினாள். “உங்களுக்குத் தெரியாதோ பூக்கள் பேசுமெல்லோ...”

“பூக்கள் பேசுமோ...”,

“ம்... அது என்னை மாதிரிக் கதைக்கும். நேற்றுக் கேட்டது ரெண்டு சொட்டுத் தண்ணி தரச் சொல்லி. தராட்டி எப்பிடி வாடிக் கிடக்கும் தெரியுமோ...? அது சரி நீங்கள் ஆர்...?”

“நான் கிச்சு தான்...”

“அட கிச்சுவோ நீயோ...” அதன் பிறகு அவளுக்கு நான் மறுபடியும் ஒருமையானேன்.

சைக்கிளில் ஏற்றிக்கொண்டு போகச் சொல்லி அடம் பிடிப்பாள். அப்போதெல்லாம் நந்தண்ணா சைக்கிளில் ஏற்றி தான் கத்தக் கத்த நெளித்து நெளித்து ஓடுவதாய்ச் சொல்லி, தான் எப்படிப் பயப்பட்டேன் என்று வியந்துரைப்பாள். “நானும் நெளித்து ஓட்ட்டோ...” என்பேன். “நீ அப்படி ஓடினால் உன்னட் டையும் இனிமேல் வரன்...” என்பாள்.

இப்படித்தான் வரண்டிருந்த என் வாழ்நிலத்தில் அவள் கொஞ்சம் ஈரத்தைக் கசிய விட்டாள். ஏதாவது படித்துக் கொண்டிருக்கையில் வருவாள். “இதென்ன புத்தகம்” என்று பறித்துப் பார்ப்பாள்.

தாவரங்களைப்பற்றிய அந்தப்புத்தகங்களையெல்லாம் ஆழ்ந்த யோசனையோடு பார்ப்பாள்.

“உண்மையாகவே நீ நம்பமாட்டியோ... பூக்கள் பேசும் எண்டு” என்னிடம் ஏதோ புதையலை எதிர்பார்த்த மாதிரி

கேட்பாள். நான் சிரிப்பேன். “வெறும் கனவு வித்தி... அப்ப நீ ஏதோ தாவரங்கள் கதைக்குமெண்டு விஞ்ஞானிகள் கண்டு பிடிச்சதாச் சொன்னியே...”

“அது ஆராய்ச்சி முடிவு. தாவரங்கள் தங்களுக்குள்ளை கதைக்கும். இரவுகளிலை ஒன்றோடை ஒன்று தங்கட சுகதுக்கங்களை அமைதியான அந்த வேளையிலை பகிர்ந்து கொள்ளும். இதை விஞ்ஞானிகளே ஏற்றுக் கொண்டிருக்கினம். பல்வேறு ஆராய்ச்சி கருவிகளாலை அது உணரப்பட்டிருக்கு...”

“அப்ப ஏன் இதை நம்ப மறுக்கிறாய்...”

“பூக்களெல்லாம் உன்னோடை கதைக்கிறதாய் நீ சொல்லுறாய். ஆனா நீதான் பூக்கள் கதைக்கிறதாய் நினைச்சுக் கொண்டு கதைக்கிறாய்...”

“போ... உன்ரை கதை நான் கேக்கன். நான் பூவோடை கதைப்பன். பூக்களுக்கு தண்ணீர் கொடுப்பன். அது கனவாயிருந்தாலும் பரவாயில்லை அது எவ்வளவு சுகம்...”

அதன்பிறகு அதையெல்லாம் ஏற்றுக்கொள்ளாமலேயே அவளை நான் மீண்டும் பிரியவேண்டியிருந்தது. மேற்படிப்பு என்னை வெளியூருக்கு அழைத்தது. எல்லாம் மறந்து படிப்பு, படிப்பு என்ற சூழலில் ஒன்றி என்னுடைய பெற்றோரிடமான இனிய வாழ்வைப் பறித்த விதியின் மேலேயே வெறுப்புக் கொண்டு எதிலுமே நாட்டம் கொள்ளாமல் நான் படித்தேன். இதற்கிடையில் மேலும் ஏழெட்டு வருடங்கள்; உருண்டோடின. வித்தியைப் பார்க்க வேண்டும் என்றொரு ஆசை மட்டும் மனதில் உருக்கொண்டேயிருந்தது.

மறுபடியும் ஊருக்குப் போன போது வித்தி பெரியவளாகி ஓரளவிலான அவளது படிப்பு முடிந்து, அவளுக்குத்

திருமணப் பேச்சுக்கள் நடந்து கொண்டிருந்தன. எனக்கு அவளைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆசை மேலும் மிகுந்தது. ஏனென்றால் அவள் இன்னும் கவிதைத்தனமான பேச்சுகள் தான் பேசுகின்றாளா? இன்னும் பூக்களோடு கதைக்கிறாளா? கண்ணீரை இன்னும் சொரிகின்றாளா? நிழல்களோடு சண்டையிடுகிறாளா? என்றும் பார்க்க வேண்டுமென்ற விருப்பம் இருந்தது.

அவள் அப்படியே தானிருந்தாள். அதைவிட முக்கிய மாய் ஒரு கேள்வி கேட்டாள்.

“கிச்சு நீ ஏன் இன்னும் திருமணம் செய்யவில்லை?” என்றாள்.

“செய்யமாட்டேன்” என்றேன்.

“அப்பிடியா நானும் செய்யமாட்டேன்...” என்றாள். “ஏய் நீ... வீணாய் ஆசை வளர்க்காதே...” என்று தொடங்க முதலே அவள் சடசடத்தாள். “ஏன் உன்னில் ஆசைப்பட்டாட்டேன் எண்டு நினைச்சியோ போடா... உனக்கு கண்ணீரை மதிக்கத் தெரியவில்லை. பூவோடு பேசத் தெரியவில்லை. உனக்குப் போய் என் வாழ்வைப் பலியிடுவேனா...” “ஆக நீ இன்னும் மாறவில்லையா...” “ம்... ஹும் மாட்டேன். கனவுகள் தான் என் வாழ்க்கை. ஆனால் நீ மாறவேண்டும் கிச்சு...”

“கிச்சுவா நான் உனக்கு யார்... அண்ணனா... நண்பனா... எப்பிடி நீ நினைக்கிறாய்? காதலனாய் நீ நினைக்கவேயில்லை என்று சொல்வதால்...”

“நீ கிச்சு... வெறும் கிச்சு... இந்த உறவுக்குப் பேர் கிச்சு தான்... ஆனால் கிச்சு என் திருமணத்தில் நீ கட்டாயம் வந்து விட்டுத்தான் போகவேண்டும்.”

ஆனால் என்னால் போக முடியவில்லை. எனக்கு என் படிப்பு முக்கியமாய் போய்விட்டது. இந்த வறண்டு போன படிப்பை விட்டு விட்டு ஒரு தடவை வாழ்க்கையை இனிமையாய் உணர்ந்து பார்... வித்தி சொல்லியிருக்கிறாள். ஆனால் என்னால் உணர முடியாமலே போய்விட்டது.

அவளுக்குத் திருமணமான போது நான் வெளியூரில் இருந்தேன். எக்கவுண்டனாக அவன் வேலை பார்ப்பதாகச் சொன்னார்கள். சிங்கப்பூரில் வேலை செய்கிறானாம். திருமணம் முடிந்த பிறகு கூட்டிக் கொண்டு போவானாம். இதெல்லாம் காதில் விழுந்த சங்கதிகள். நான் ஊருக்கு வந்த பிறகு அவளுடைய நந்தண்ணா அதனை உறுதிப்படுத்தினான். அவள் செழிப்பான குடும்பத்தில் நன்றாக வாழ்க்கைப்பட்டதை எண்ணி அவன் மலர்ச்சியாகப் பேசினான். எங்கென்றாலும் வித்தி நன்றாக வாழ்வாள். அதுபோதும் என்றதொரு நினைவு தோன்றியபோதிலும் அவளை அந்த மணக்கோலத்தில் காணாதது எனக்கு வெறுமையை ஊட்டிக் கொண்டேயிருந்தது.

நாட்களாகின. உருண்டு சென்ற வருடங்களில் என் வாழ்க்கை புத்தகங்களுடே கழிந்தது. தூசிகளால் வந்த தும்மலோடு அவ்வாழ்வு நகர்ந்தது. அந்த மல்லிகைப்பூ வாசம் நாசியில் மோதுகையில் அந்தச் சின்னக் கால்களில் கொலு சொலிக்க அவள் அண்ணாவா...? என்று கேட்டது மனதில் வாசமாய் வீசும்.... ஆ... பூக்கள் பேசுகிறதா? எனக்கு பூவினாடே அவள் குரல் கேட்கிற பிரமை. கண்ணீர் விழிகளைத் தடவ எத்தனிக்கும்? என்ன மிருதுவான மனம் அவளுக்கு... அந்த வரண்ட வாழ்க்கைக் காலத்தில் வீசிய சாமரம் இவள் தானே!

அடுத்த வருடம் எனக்கு சிங்கப்பூர் போவதற்கு ஒரு அருமையான சந்தர்ப்பம் கிட்டியிருந்தது. ஒரு ஆராய்ச்சிக் கருத்தரங்குக்காக மூன்று நாட்கள் சிங்கப்பூரில் தங்கியிருக்க

வேண்டியிருந்தது. அவள் வீட்டில் அவளுக்கென்று சில பொருட்களைத் தந்து சுகம் விசாரிக்கும் படி வித்தியின் அண்ணன்கள் சொல்லிவிட்டார்கள்.

நான் அங்கே போன போது அவளுடைய மாமியார் தான் வெளிஹோலில் அமர்ந்திருந்தாள். அவள் அமர்ந்திருந்த தோரணை எனக்கேதோ பிடிக்கவில்லை. என்னை யார் என்று அவள் கேட்ட விதமும், வித்தியை அவள் கூப்பிட்ட விதமும் என் மனதில் வெறுப்பை ஏற்றின. வித்தி வெளியே வந்தாள். அவள் கண்ணில் எங்கே அந்த மலர்ச்சி? அவள் சொல்வாளே... கண்ணீர். அது மட்டுமில்லை உயிர்கூட அந்தக் கண்களில் இல்லை போற்பட்டது.

மெலிந்திருந்தாள். இந்த வசதிகள், இந்த வாழ்க்கை. இவையெல்லாம் இவள் மனத்தை இனிமையாக்கவில்லையா?

“கிச்சுவா...?”

அவள் அமைதியாக அதைக் கேட்டாள். அவளுடைய குரல் ஏன் உயிரில்லாமல் செத்துப் போனது...?

“கிச்சுதான்...” மெதுவாய்ச் சொன்னேன்.

“கிச்சுவெண்டா, ஆர்... மாமனோ, மச்சானோ...?”

மாமியின் கேள்வியில் எகத்தாளம் இருந்தது. “கிச்சுதான்” இம்முறை சொன்னவள் வித்தி.

“சரிதான்” மாமியார் கதிரையைப் பக்கத்தில் இழுத்துப் போட்டபடி நந்தியாய் அமர்ந்துகொண்டாள்.

“நான் அவளுக்கு அண்ணன் மாதிரி” என்றேன்.

“அண்ணன் மாதிரியோ...” மாமிக்காரி ஒரு மாதிரி இழுத்தாள்.

“நான் இப்ப பூக்களோடை பேசுறதில்லை கிச்ச... நீ சொன்னது உண்மைதான் வெறும் கனவுகளில்லை வாழ்க்கை...” வித்தி அதற்குப் பிறகு ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

அவளுடைய அம்மா செத்ததைப் பற்றியும் அப்போது பக்கத்தில் நான் இருந்ததைப் பற்றியும் சொன்னேன்.

அவள் எங்கோ விட்டத்தை வெறித்தாள். கண்களுக்குள் கண்ணீர் இருக்கிறதா என்று ஒரு காலத்தில் அவள் உற்றுப் பார்த்த மாதிரி நானும் அவளை உற்றுப் பார்க்க வேண்டும் போலிருந்தது.

“அழு, வித்தி அழு. இந்தத் துன்பம் ஆறும் வரைக்கும் அழு” என்று கதறவேண்டும் போலிருந்தது.

மெல்ல அருகே சென்று, ஒரு காலத்தில் தன் குழந்தை விரல்களால் அவள் தடவிய மாதிரி கலைந்து கிடந்து அந்த முன் நெற்றிக் குழலைக் கோதி பரிவோடு அந்த நாடியைப் பிடித்து உயர்த்தினேன்.

“வித்தி... கொஞ்சம் கண்ணீர்...”

அவள் முகம் பிரகாசத்திற்கு வரும் போலத் தோன்றியது. அதற்குள் அவள் மாமியார் போட்ட காட்டுக் கத்தல் என்னை வெளியே போய் விடும்படி அதட்டியது. அதற்குப் பின் நடந்த வற்றை சொல்வதற்கு, என்னிடம் வார்த்தைகளில்லை. நான் போய்விட்டேன்.

அடுத்த நாள் மனநிலை சரியில்லாத பெண் ரயிலில் விழுந்து தற்கொலை செய்ததாக கணவன் புகார் கொடுத்தார் என்ற தகவலை பத்திரிகையில் படித்தேன்.

அவள் வித்தி தான் என்பது அதைப் பாராமலே எனக்குத் தெரிந்தது.

என் வித்தி உன்னைப் புரிந்து கொள்ளாமல் விட்டேனே. நீ தற்கொலை செய்கிற அளவு கோழை இல்லை என்பது எனக்குத் தெரியும். அப்படியிருந்தும் இது எப்படி நடந்தது?

கனவுகள் வாழ்க்கையில்லை என்று புரிந்ததாய்ச் சொன்னாயே.

நான் இப்போது கனவுக்குள் தான் வாழ்கின்றேன். பூக்களோடு பேசுகின்றேன். சொட்டுச் சொட்டாய் கண்ணீர் சேர்த்து உனக்காய் வைத்திருக்கின்றேன்.

உறவேயில்லாத என் உறவுக்குப் பெயரான வித்தி, உன் கிச்சுவின் இந்தக் கண்ணீர் மாலை உன்னைச் சேராமலே போய்விடுமோ!

உனக்கு இஷ்டமில்லாத அந்தக் கொடிய வாழ்வில் வற்றிப் போன உன் கனவுகளை எண்ணி என் கண்கள் இப்போது சுரக்கத் தொடங்கிவிட்டன. எனக்குத் தெரிகிறது கண்ணீர் கூட ஒரு சுகம் தான்... மனதால் சொரிந்த அன்பைக் கொச்சை ப்படுத்திய இவர்களுக்கு இறைவன் என்ன தண்டனை தான் கொடுப்பானோ...?

நான் சொல்கிறேன் கனவுகள் நனவுகளல்ல என்றாலும் உன் கனவுகளே எனக்கு நம்பிக்கையூட்டுகின்றன. உன்னுடனான அந்த அன்பில் என்றும் நான் கண்ணீர்த்துளியே தான்.

யாழ் பல்கலைக்கழக விஞ்ஞான வாரம் -99 இல் நடைபெற்ற சிறுகதைப் போட்டியில் முதலாம் இடத்தைப் பெற்ற சிறுகதை.

- சக்கரம் : ஜனவரி 2001

தீர்க்கப்படாத சமன்பாடுகள்

எனக்குக் கோபம் கோபமாக வருகிறது பாருங்கள். நானொன்றும் பொல்லாதவன் அல்ல. நானும் இவர்களின் பருவத்தைத் தாண்டி வந்தவன் தான். அதனால்தானே ஒரு ஆசிரியன் இப்படிப்பட்ட ஒரு குணாதிசயமுள்ளவனாய் இருக்க வேண்டுமென்று நானே எனக்கொரு வரைமுறை அமைத்து வந்துள்ளேன். இந்தச் சிறுசுகள் என்னை எப்படி ஏய்த்துவிட்டன. நான் நேற்று வரும்போது எவ்வளவு கனவுகளுடன் வந்தேன். பின் தங்கிப் போயிருக்கிற இந்தக் கிராமத்தை எவ்வளவு நேர்த்தியாய் நான் மாற்றப் போகின்றேன் என்றும், என்னுடைய துளி நேரத்தையும் வீணாக்காமல் நாவறண்டு தாகமுற்றாலும், என்னுடைய சுகத்தைப் பாராமல் அவர்களை அன்போடு அணுகிப் பாடம் கற்றுத் தருவேன் என்றும் எவ்வளவு நப்பாசையோடு வந்தேன். அத்தனையும் மண்ணோடு மண்ணானது போல் தானேயிருக்கின்றது.

இவர்கள் வயதில் நானும் இருந்திருக்கின்றேன். இவர்களின் குறும்பை நானும் அந்நாளில் கரும்பு கடிப்பது போன்று இனிமையுடன் செய்திருக்கின்றேன். அந்த நேரங்களில் எனக்கு ஆசிரியர்களிடமிருந்து கிடைத்த அனுபவத்தை கொண்டே ஆசிரியருக்குரிய பண்புகளை எனக்குள் உருவாக்கிக் கொண்டவன் நான். முக்கியமாக என்னுள் ஒரு மாற்றத்தை விளைவித்தவர் சாம்பசிவம் மாஸ்டர். அவரை இப்போது நினைத்தாலும் முதுகுத்தண்டு சில்லிட்டுப் போகிறது.

சாம்பசிவம் மாஸ்டரிடம் படித்தவர்களுக்கு, அவரின் அடி அவ்வளவு லேசில் மறந்து போகாது. அவர் தடியை விளாசி விளாசி பற்களை நெறுமியபடி, வீச வீச அடிவாங்கி வாங்கிக்

கையைப் பின்னுக்கிழுக்கும் மாணவர்கள், அதைப் பார்க்கும் மற்ற மாணவர்களுக்குச் சிரிப்பு வந்தாலும் அடுத்தது தாங்கள் தானோ என்னும் பயத்தில் இருப்பார்கள்.

சாம்பசிவம் மாஸ்டரின் அந்த வெள்ளை நஷனல் சட்டையையும் அவரது பிரம்பையும் கண்டுவிட்டால், எல்லோருக்கும் கிலி பிடித்து விடுவதென்னவோ உண்மை. ஆனால், அவர் தோற்றம் விசித்திரமானது. கறுப்பென்றால் அவ்வளவு கறுப்பு. கரிக்கறுப்போ, காகக்கறுப்போ என்று பேதப்படுத்தக்கூடியதல்ல அவர் நிறம். மனிதர்கள் யாவருக்குமே அமையக்கூடாத கறுப்பு அவருக்குரியது. அவருடைய கறுப்பில் நீக்கிரோக்கள் கூடத் தோற்றுப்போய் விடுவார்கள். ஆனால், அவர் நீக்கிரோ கூட இல்லை. சராசரி யாழ்ப்பாணத்து மனிதர். நீக்ரோக்களுக்கு சுருள் சுருளாக மயிர் இருக்குமே, இவருக்கு அப்படி இல்லை. அப்படி இல்லை என்றால், நல்ல கம்பி மயிராக்கும் என்று யாரும் நினைத்துவிடக் கூடாது. அவருக்கு மயிர் கூட இல்லை, அவ்வளவுதான். காதோரங்களிலும் பின் பிடரியிலுமாய் ஒரு சில மயிர்க்கற்றைகள். என்றோ ஒரு காலத்தில் அவருக்கு மயிர் இருந்தது என்றோ நிரூபிப்பதாய் இருந்தன. மற்றபடி மண்டை முழுவதும் வழுக்கைதான். ஆனால், பற்கள் மட்டும் ஒன்று கூடக் கொட்டவில்லை. அதில் மட்டும் ஆண்டவன் வஞ்சம் வைக்காமல் முத்துப்போன்ற வெண்மையின் பளீரிடலைக் கொடுத்திருந்தான். அந்தத் தோற்றத்தை வைத்தே நானும் என் நண்பர்களும் கோபம் புகைக்கும் வேளைகளில், அவரை நக்கலடித்து நமக்குள் திருப்திப்பட்டதுண்டு.

“அமாவாசை இருட்டிலை மனிசன் நிண்டாரெண்டால் பேய் பிசாசென்று நினைச்சு சனமெல்லாம் ஓடிடும்.”

அந்தளவிற்கு அவருடைய வேட்டி, நஷனல் சட்டை பிரபல்மாயிருந்தது. ஆனால் ஒன்று அந்தத் தூய்மையான

வெள்ளையிலே அவர் பாடசாலைக்கு வருவதற்காகவும், அவரது அபார கணித ஆற்றலுக்காகவும் அவரைப் போற்றித்தானாக வேண்டும்.

அவரது மூளைக்குள் தினம் தினம் பற்றியெரியும் கணிதச் சிக்கல்களின் வெம்மை தாளாமல் தான், அவர்தலைமயிர் உதிர்ந்து போயிற்றோவென்று நான் சில சமயங்களில் யோசிப்பதுண்டு. அவர் மூக்குப்பொடி உறுஞ்சும் சத்தம் மட்டும் நிரம்ப வித்தியாசமானது. பூனை சீறுமே! அப்படியொரு சத்தத்தில் இடையிடையே மூக்கில் பொடி போட்டுச் சுவறிக்கொள்வார். அந்தக் கணத்துக்கே காத்துக் கிடந்ததுபோல வகுப்பின் மூலைக்குள்ளிருந்து கொல்லென்று சிரிப்புக் கிளம்பும். சில வாய்கள் அடக்கமாட்டாமல் கைகளால் பொத்தப்படும். அல்லது நிலத்தில் விழுந்ததை எடுக்கும் சாட்டில் கீழே குனிந்து கொள்ளும். அதற்கிடையில் அவர் முகத்தில் அனல் மூண்டிருக்கும். கண்கள் மட்டுமே சிவக்கும் வரத்தைப் பெற்றிருப்பதால், கண்கள் சிவக்கக் கர்ச்சிப்பார்.

“ஆரடா கழுதை சிரிச்சது”

எந்தக் ‘கழுதையும்’ பதில் சொல்லாமல் அடக்க ஒடுக்கமாய் ‘அமர்ந்திருக்கும்.’

“எழும்படா சிரிச்ச கழுதை”

எழும்புவதற்கு எந்தக் ‘கழுதையும்’ தயாராய் இருப்பதில்லை. கடைசியில் குறிவைத்து ஒரு திசையைப் பார்த்து எல்லோரையும் எழுப்புவார்.

“வாங்கோடா... இஞ்சாலை...”

“வாங்கோ... டி இல்லையோ...” எனக்குள் ஒரு குறுகுறுப்பு எழும்பக் கேட்டுவிடுவேன்.

“சிரிச்சதுமில்லாமல் கேக்குறியோடா கேள்வி...”

அந்த மூக்குப்பொடி வாசனையை நன்றாக முகர்ந்து கொண்டு அவரை விரோதப் பார்வை பார்ப்பேன்.

“என்னடா பார்வை பார்க்கின்றாய்... பெரிய சிவாஜி என்ற நினைப்பு...” அதற்குப் பிறகு மாணவிகள் என்னை சிவாஜி என்றே ரகசியமாய்க் குறிப்பிட்டுக் கதைத்ததாய்ப் பிறகுதானறிந்தேன்.

இப்படி அவரவரின் தோற்றத்தை வைத்தே ஒருவரின் தோற்றத்தைக் கேலி செய்யலாமோ என்று நீங்கள் முணுமுணுப்பது கேட்கிறது. நியாயந்தான். அது அவரவரின் செயல்களைப் பொறுத்தும் அமையலாமல்லவா?

நான் ஒன்றும் மன்மதன் அல்லன். என்னையும் இவர்கள் கேலி செய்வதை நான் அனுமதித்திருப்பேன். அவர்கள் பராயம் அப்படி. ஆனால், என் தோற்றம் அவர்களைக் கேலி செய்ய அனுமதித்திருந்ததில்லைப் போலும். அப்படியென்றால் கறுப்பான சுருண்ட கேசமும், வெண்ணெய் போல் கொழுகொழுவென்ற அழகான முகமும் எனக்கு இல்லைத்தான். ஆனாலும், சராசரிக்குக் கொஞ்சமும் குறையாத நேர்த்தியான ஒரு மனித ரூபம் என்னிடம் உண்டு. உருவத்தில் மட்டுமன்றி உள்ளத்திலும் தான் என்று சொல்லிக் கொள்வதை நான் தற்பெருமையாக நினைக்கவில்லை.

எங்கேயோ தொடங்கி எங்கேயோ போகிறேன் போலிருக்கிறது. நான் சொல்ல வந்த விஷயம் இதுதான். சாம்பசிவம் மாஸ்டர் போன்ற ஆசிரியர்களின் அடிக்குப் பயந்து படித்ததனால் தான், நான் இத்தனை தூரம் முன்னுக்கு வரமுடிந்தது என்றாலும், அந்தப் பிஞ்சுமனதில் அன்று படிந்த வேதனை இன்னும் ஆறாமல் இருப்பதால், நானே கொஞ்சம் கொள்கைகள் வகுத்து, ஒரு ஆசி

ரியன் இப்படித்தானிருந்து, பிஞ்சுமனங்களை வசீகரித்து வசப் படுத்திக் கொள்ளவேண்டுமென்று ஒரு கோப்பை உருவாக்கி னேன்.

அதன்படிதான் நேற்று... ம்... அதொன்றும் பெரிய விஷ யமில்லை. முதலில் எல்லாமே சாதாரணமாய்த்தானிருந்தன. அதிபர் அன்பான புன்முறுவலுடன் வரவேற்ற பின்னர் அலுவல கத்திலிருந்தே கையைக் காட்டினார்.

“அங்கையிருக்கு ஸ்ராவ் ரும்... நீங்கள் போகலாம்...”

நேற்று எனக்குப் புதிய ரைம் ரைபிள் தரப்படவில்லை. எழுந்தமானமாக ஆசிரியர் இல்லாத வகுப்புக்கள் எனக்குத் தரப்பட்டன. முதல் இரண்டு, மூன்று வகுப்பில் எந்தப் பிரச் சினையும் ஏற்படவில்லை. நான்காவது பாடம். எப்படித் தான் அந்த விபரங்கள் அந்த வகுப்பு மாணவர்களைத் தொற்றிக் கொண்டனவோ தெரியாது. நான் ஒருபோதும் அடிக்க மாட்டேன் என்பதும், ஒரு நண்பனாய்ப் பழகி இதமாய்க் கற்றுத் தருவேன் என்பதும் யுத்தகாலச் செய்திபோல ஒவ்வொருவரால் காவிச் செல்லப்பட்டு, அந்த வகுப்புக்கும் சேதி வந்துவிட்டது.

“சேர், நீங்கள் அடிக்கமாட்டீங்களாம். அப்பிடியோ சேர்...”

“சேர், நீங்கள் ட்ரெயினிங் ரீச்சரோ...”

முன் வாங்கிலிருந்து இரண்டொரு குரல்கள் கிளம்பி கேள்வியோடு என்னை நோக்கின. ஆதரவாய் அவர்களைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தேன். கடைசி வாங்கிலிருந்த பையன்கள் இதொன்றையும் கவனிக்காமல் தங்கள் பேச்சும், குழப்படியுமாய் சுவாரஸ்யமாய் இரைந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

கடைசி வாங்கென்பது எப்போதும் ஒரு விசேஷத்துக்குரியது. அந்த வாங்கிற்கு எப்போதும் ஒரு போட்டியுண்டு. அதில் இருக்கும் குழுவினர் கெட்டிக்காரர்களாகவோ அல்லது முழுமக்குகளாகவோ இருப்பது தான் வழக்கம். நடுத்தர வர்க்கத்தினரைக் கடைசி வாங்குகள் இலகுவில் ஏற்பதில்லை. அந்தக் குழுவில் ஒரு கெட்டிக்காரன் இருந்துவிட்டால் அந்த வாங்கே கெட்டித்தனமாய் மிளிரும். அவன் மக்காக இருந்தாலோ கேட்கவே வேண்டாம்.

இப்போது அந்த வாங்கிற்குரியவர்கள் கெட்டிக்காரர்களாகவோ, ஒழுங்காகப் படிப்பவர்களாகவோ எனக்குத் தோன்றவில்லை. ஆனால், சிலவேளை இப்படியும் இருக்கலாம். பெரும்பாலான கெட்டிக்காரப்பையன்கள் குழப்படிகாரர்களாகவே இருக்கின்றார்கள். எனவே, இரண்டு நாள் போகின்ற வரை இவர்களைப் பற்றி எதுவுமே சொல்லமுடியாது.

“சத்தம் போடவேண்டாம்...” பின் வாங்கை நோக்கி குரலை எச்சரிக்கையாக்கி அனுப்பி வைத்தேன். “அவங்கள் சரியான காவாலிகள்...” முன் வாங்கிலிருந்த ஒரு மாணவி எனக்கும், கேட்கும்படி தனக்குள் முணுமுணுத்தாள்.

அவர்கள் சட்டென்று திரும்பி என்னைக் கவனிப்பது போல் போக்குக் காட்டிவிட்டு, நான் கரும்பலகைக்குத் திரும்பியதும் திரும்பவும் தங்கள் பாட்டில் கதைத்துக் கூச்சலிடத் தொடங்கிவிட்டார்கள்.

“சேர்... இஞ்ச...” ஒருவன் இன்னொருவனிடம் இருந்து பறித்த பொக்கற் கலண்டரைத் தூக்கி உயர்த்தினான்.

“பாபா...” இன்னொருவன் இரண்டு விரல்களைத் தூக்கிக்காட்டிக் கத்தினான்.

நான் புருவங்கள் நெரியப் புன்னகைத்தேன்.

“இதெல்லாம் படிக்கிற நேரம் வைச்சிருக்கக்கூடாது. சரியோ, மூடிவையும்...”

மிருதுவாக ஆனால் கண்டிப்போடு சொன்னேன். ஆனால் அந்த இரைச்சல் அடங்கவில்லை.

நான் இறுக்கமாகக் கண்டிக்காத துணிச்சலோ என்னவோ, ஒவ்வொருவரும் வண்ண வண்ணங்களாய்க் கலண்டர் பரிமாறிக் கூச்சலிடத் தொடங்கினார்கள். அந்த நிமிஷம்தான் முதன்முதலாக எனக்குக் கோபம் வந்தது. அவ்வளவோடு நின்றிருக்கலாம். ஆனால், என் போதாத வேளையோ, அந்த மாணவர்களின் போதாத வேளையோ அதிபர் வந்துவிட்டார். இந்தக் கூச்சலும், இரைச்சலும் அவருக்குப் பிடிக்காமல் போய்விட்டன.

“எக்ஸ்கியூஸ் மீ... சேர்...” ஒரு நிமிடம் நின்று நிதானித்து என்னிடம் கூறிவிட்டுக் கடைசி வாங்கிலிருந்த ஒருவனைச் சுட்டி ஆள்காட்டி விரலை நீட்டினார்.

“வாடா இஞ்சாலை...”

அவன் பயந்து பயந்து வெளியே வந்தான். அவன் வந்ததுதான் தாமதம். கையிலிருந்த பிரம்பினால் மாறி, மாறி சளார், சளார் என்று அடித்தார் அதிபர்.

“வகுப்பிலை சேர் நிக்கிறது தெரியேல்லையோ. சேருக்கு மரியாதை குடுக்குறேல்லையோ...”

அவர் சொல்லிச் சொல்லி அடித்தார். எனக்குள் ஏதோ இறுகிக் கொண்டிருந்தது. அவமானத்தாற் குன்றிவிட்டேன். என்னுடைய பாடம் நடந்து கொண்டிருக்கும்போது, என் மாணவனின் குற்றத்துக்கு அதிபரே தண்டனை அளிப்பது நான் விரும்பத்தக்க விஷயமொன்றல்ல. எனக்கு மிகவும் அவமானகரமாகப்பட்டது.

“சேர், குழப்படி செய்தால் நல்ல பனிஷ்மென்ட் குடுங்கோ...” அதிபர் போய்விட்டார். அவன் நடுங்கிக் கொண்டு வந்தான்.

“மன்னிச்சுக் கொள்ளுங்கோ சேர்...” மிகவும் பவ்யமாகப் பணிந்தபடி கூறினான்.

“சரி போய் இரும்...”

இறுக்கமாய்ப் பதில் சொன்னேன். அதன் விளைவுதான் என் இன்றைய கோபம். ஓ... நான் என் இலட்சியத்தில் எவ்வளவு பரிதாபமாக அவமானகரமாகத் தோற்று விட்டேன்.

இன்று எனக்கு நிரந்தரமாக ரைம்ரேபிள் தந்துவிட்டார்கள். என்னுடைய கொள்கையில் சின்னச் சின்ன மாற்றங்கள் செய்து விட்டேன். நேற்றுப் போன எல்லா வகுப்பையும் மறந்து விட வேண்டுமென்றும், இனிப் புதிய வகுப்புக்களில் இறுக்கமான, கண்டிப்பான ஆசிரியராயும் இருக்க வேண்டுமென்றும் முடிவு செய்து கொள்கிறேன்.

முகத்தில் சுள்ளென்று கடுமை அடிக்கிறது. கூச்சலும், குழப்பமுமாய் வகுப்பறை, சந்தை இரைச்சலில் மூழ்கிக் கிடக்கிறது.

“புது சேரடா எங்களுக்கு...”

மூலைக்குள் கதைத்துக் கொண்டிருந்தவர்களை மிரட்டுகிறேன்.

“என்ன சேர் வந்தவுடனே பிரம்பு எடுக்கிறீங்கள்...”

என்னுள் கொதிப்பு ஏறியது. “ஷட் அப்”, வகுப்பறை அமைதியானது. ஊசி விழுந்தாலும் கேட்கக்கூடிய அமைதி. நான் ஒரு திருப்தியோடு புத்தகத்தை வாங்கிப் படிப்பிக்கும் பாடத்தின் தலைப்பை கரும்பலகையில் எழுதுகிறேன். சமன்பாடுகளின் தீர்வுகள். அதைப் பற்றி இரண்டொரு விளக்கங்கள் கொடுத்துவிட்டு சமன்

பாடுகளை எழுதுகிறேன். எழுதிவிட்டுத் திரும்பிய என் பார்வை எதேச்சையாக அவன் மீது செல்கிறது. என் பார்வையைக் கவனித்த, அவன் பக்கத்திலிருந்தவன் கண்களில் குறும்பு பளபளத்தது.

“சேர், வகுப்பு நேரம் தொப்பி போட்டிருக்கிறார். ஏனெண்டு கேளுங்கோ சேர்...”

என்னுள் படபடவென்று வெயில் கொளுத்தியது.

“எழும்படா...”

அவன் தடுமாறித் தடுமாறி எழுந்தான்.

“சேர்... சேர்... நான்...”

“பாடநேரம் தொப்பி போடக் கூடாதெண்டு தெரியாதே...” உறுக்கினேன்.

“நான் எல்லாப் பாடத்துக்கும் போடுறனான் சேர்...”

“எந்தப் பாடத்துக்குப் போட்டாலும் என்றை பாடத்துக்குப் போடக்கூடாது... கழட்டும், கழட்டும்...”

அவன் ஏதோ சொல்ல முடியாமல் தவிப்பது தெரிந்தபோதும் என் ஆத்திரம் கண்களை மறைத்தது.

“கழட்டெண்டால் கேக்கேல்லையோ...”

நான் பிரம்பால் தட்டித் தொப்பியை விழுத்தினேன்.

ஐயோ நான் மகாபாவியாகி விட்டேனா...?

குழந்தைத்தனம் மாறாத அந்தப் பையனின் பிஞ்சுத் தலை, தலைமயிர்கள் ஏதுமற்று மொட்டையாய்ப் பளபளத்தது.

- நமது ஈழநாடு : 06.01.2003

சாவித்திரி

நெளி நெளியாய்த் திரிந்து நீண்டு தொங்கிய தாடி... கூர்மை பொருந்திய ஊடறுக்கும் விழிகள்... தீச்சிவப்பின் ஜொலிப்பில் தகதகக்கும் நெற்றிப் பரப்பு. யுகயுகமாய்க் கடமையாற்றும் களைப்பு எதுவுமின்றி அவன் இயங்கிக் கொண்டிருந்தான். முன்னாலிருந்த மேசையிலே வட்டக் கண்ணாடிப் புட்டிகள் சில பரந்திருந்தன. கண்ணாடிப் புட்டிகளின் பளிங்குச் சுவர்கள் ஊடே முழித்துக் கொண்டிருந்த பீதியூட்டும் வண்ணங்கள் கண்ணைக் குத்தின. கரங்களில் எழுதுகோல் இருந்தது. மயிலிறகு செருகிய எந்தநிற மையையும் பயன்படுத்தக்கூடிய எழுதுகருவி. அரைகுறையாய் எழுதி முடிக்கப் பெறாத மெல்லிய இளங்குருத்து ஏடொன்று... அருகே எழுதி முடிக்கப் பெற்ற தடித்த பழைய சுவடிகளும், இனி எழுதப்படப் போகின்ற புதிய ஏட்டுக் கட்டுகளும்... எழுதப்பட்டவற்றின் வண்ணங்களைக் கூர்ந்து கவனித்தால் ஒன்று தெரியும். எல்லாமே சிவப்பினால் தான் எழுதப்பட்டிருந்தன. ஆனால், இரண்டு விதச் சிவப்பு அங்கே விரவி நின்றது. ஒன்று மிருதுவான ரோஜா வண்ணச் சிவப்பு. மற்றையது கொஞ்சம் கடுமை பரவிய தடித்த இரத்தச் சிவப்பு.

முன்னாலிருக்கின்ற மற்ற வண்ண மைகள் அதிகப்படியோ...? சிவப்பும் மென்சிவப்பும் மட்டுமே எழுதப் பயன்படுகையில் அந்த வெண்ணிற கறுப்பு, மஞ்சள், பச்சை வண்ணங்கள் எதற்காக வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன...? இந்தக் கேள்வி அநாவசியம் என்பது போல் அவன் அந்தக் கண்ணாடிக் குடுவைகளை நோக்கித் தன் பார்வையைத் திருப்பினான். நெற்றியின் மத்தி திரள... விழியிமைகள் இடுங்க எழுதுகோல் முனையை வெள்ளி

ரசமாய்த் திரவம் மினுங்கிய குடுவையருகே பிடித்தான். முனையருகே ஒட்டிய சிறுதுளியை உற்றுப்பார்த்தான்.

உயிர்கள்... ச்ஞதியாய் உற்பத்தியாகி வாழ்வின் மேடு பள்ளங்களில் சிரிப்போடும், அழுகையோடும் விழுந்தும் எழுந்தும் வாழ்ந்து விடத் துடிக்கின்ற உயிர்களின் சச்சரவுகள்... சந்தோஷங்கள்... தென்பட்டன.

உணர்வெதுவுமில்லாமல் அந்த ஒற்றைத் துளிக்குள் ஒளிர்ந்த காட்சிகளை உதறினான் அவன்.

விழியசைத்து சற்றே அருகிலிருந்த மென்சிவப்புத் திரவத்துள் விரல் நகர்த்தி எழுதுகோலைச் செலுத்தினான். மீண்டும் முனையில் ஒட்டிய ரோஜா வண்ணத்துக்குள் விழிகளை ஆழ நுழைத்தான்.

நோயும் பிணியும் தாக்கிய மரணங்கள்... இயல்பாய், அமைதியாய் வாழ்வின் முடிவை அணுகும் உயிர்களின் இறுதியாத்திரைகள்.

ரோஜாத்துளி சிதறிற்று. பேனா முனை நகர்ந்து மறுகுடுவையை நாடிற்று. குருதிச்சிவப்பு கொட்டிக்கிடந்த குடுவை அது. முனையில் படர்ந்தது ரத்தத்துளி. அதில் தெரிந்த காட்சி கோரமாயிருந்தது. வன்முறைகள் அதிகரித்த பூமி. கத்திவெட்டுக்கள், துப்பாக்கிச் சூடுகள், குண்டுவெடிப்புக்கள் என்று அவலங்களோடு இணைந்து கொடிய அகால இறப்புக்கள். வரையறையற்ற நீண்ட காலங்களாய் உயிர்களின் மீதான ஆக்கிரமிப்பு மரணங்கள்.

ஒரு பார்வையாளனாய் எந்தவித சலனமுமில்லாமல் அவன் அடுத்த குடுவையிடம் திரும்பினான். கறுப்புத் திரவம் கரி

யைக் கரைத்தாற்றியது போல் குபுகுபுத்தது. ஒரு துளியைப் பேனா முனை உள்வாங்கிக் கொண்டது. அவன் கண்களுக்கு முன்னே காட்சி தெரிந்தது. இருட்டறை... அடைக்கப்பட்ட விலங்குகளிட்ட கரங்களுடன் விலங்குகளிலும் கேவலமாய் மனித உயிர்கள்... சித்திரவதைகள்... அவல ஒலிகள்... காணாமல் போனோர்...?

உதறலின் வீச்சில் கரித்துளி விழுந்து சிதறிற்று. அவன் மஞ்சள் நிறத்தை நோக்கிப் பேனா முனையை நகர்த்தினான். பொன்னொச்சிப் பூக்களைக் கசக்கிப் பிழிந்து எடுத்த மஞ்சள் சாறு அந்தத் துளிக்குள் வஞ்சிக்கப்பட்ட பெண்களின் அவலம் தெரிந்தது. கண்ணீரும், கதறலும், மானம் காக்கப் போராடும் போராட்டமும், பலவீனப்பட்ட முனகலுமாக...

பொன்னொச்சித் துளி சட்டென்று உதிர்ந்தது. இலைகளில் ஊறியிருந்த பசுமையைப் பறித்தெடுத்த பக்கத்தேயிருந்த பச்சைநிற மை சிரித்தது. பேனா முனை பச்சைக்குள் முழுகி எழுந்தது. கைகளும் கால்களும் ஊனமாகி வாழ்வின் நம்பிக்கைப் பசுமையை இழந்து போன மனித உயிர்கள்... வாழ்வுக்கு ஆதாரமான நம்பிக்கை செத்து உள்ளத்தாலும் உடைந்து போனவர்கள்...

இவ்வளவையும் ஒரு கணப்பொழுதில் பார்த்து முடித்தவன் மறுகணம் வெள்ளைப் பாதரசக் குடுவைக்குள் எழுதுகோல் தோய்த்தெடுத்தான். சட்டென்று பற்றிக் கொண்ட துளிகளை மென்சிவப்புக் குடுவைக்குள் தெளித்தான். இன்னும் உதிராமலிருந்த வேறு துளிகளைப் பக்குவமாய் குருதிச் சிவப்பிலும், கறுப்பிலும் உதறினான். மீண்டும் வெண்மைக்குள் தோய்த்தெடுத்துப் பச்சைக்குள்ளும், மஞ்சளுக்குள்ளும் சேர்த்தான். மீண்டும் மஞ்சள் துளிகளைப் பச்சைக்குள் கலந்தான்.

பச்சைத் துளி சிலதை மஞ்சளுக்குள் மாற்றினான். கறுப்புத் துளியெடுத்து பச்சை, சிவப்பு என நிறம் மாற்றி இடம்மாற்றிக் கொண்டிருந்தான்.

பின்னர் கிடைத்த அவகாசத்தில் சிவப்பினுள் தோய்த்து ஏட்டில் எழுதிக் கொண்டேயிருந்தான். ரோஜாச் சிவப்பிலும், கருஞ்சிவப்பிலும் எழுத்துக்கள் மாறி மாறித் தொடர்ந்தன. இலக் கமிட்டு பெயர் எழுதிக் கொண்டிருந்தான். அது மரணக் கணக்கு. அவன் மரணதேவன். ஓய்வொளிச்சலின்றி அவன் எவ்வித சலன முமின்றி எழுதிக் கொண்டேயிருந்தான். இடையிடையே வெண்ணிறத் திரவ அணுக்களைப் பேனா முனையால் ஒற்றி எடுத்து மற்றக் குவளைகளுக்கு இடம் மாற்றிக் கொண்டிருந்தான். இருந்தபோதிலும், வெண்ணிறக் குடுவை ஒருபோதும் குறைந்ததாயில்லை. அது பாட்டுக்கு ஏறிக் கொண்டேயிருந்தது.

எழுத்துத்தடைப்பட்டது. எழுதிக் கொண்டிருந்தவனின் கண்களில் கேள்விக்குறி முளைவிட்டது. இப்படி ஒருபோதும் நடந்ததில்லை. அவன் மனத்திண்மை குறைந்து கடமையில் தவறும்படியாய் ஒருபோதுமே ஏற்பட்டதில்லை. இப்போது அவன் சிறிது தடுமாறினான். எதுவோ அவன் செயலைக் கட்டுப்படுத்துவது போற்பட்டது. எழுதியவரையில் நிறுத்திவிட்டு அவன் அந்தக் குடுவைகளை ஆராய்ந்தான். சற்று முன்னர் தான் வெள்ளைக் குடுவையிலிருந்து சில அணுக்களை அவன் சிவப்பிற்கும், கறுப்பிற்கும் இடம்மாற்றியிருந்தான். எனவே துளிகளை இடம் மாற்றும் பொறுப்பு சிலகணங்களிற்கு அவனிடமிருந்து விலகியிருந்தது. வெள்ளைக் குடுவைக்குள் லேசான சலனம் இருந்தது. அது அடிக்கடி எழுகின்ற சலனம் தான். வெள்ளிய துளிகள் ஆங்காங்கே அலைந்து கொண்டிருப்பது வழமையானதுதான். இப்போதும் அப்படியிருக்கலாம். ஆனால், இப்போது இவன்

கால்களைப் பிடித்து மன்றாடுவதுபோல... இரும்பு இதயத்தை லேசாய் இளக்குவது போல... என்ன இது? அவன் தன் தீட்சண்யமான விழிகளால் அந்தப் பாதரசக் குடுவையை உற்று நோக்கினான். ஒரு முத்துத்துளி அலைந்து கொண்டிருந்தது. இலக்கில்லாமலே சுற்றிச் சுழன்று அதற்குள்ளேயே தேடித்தேடிக் களைத்து மலைத்து...

அவன் கண்களை ஒரு கணம் மூடித்திறந்தான். அது அவன் வேலையல்ல. எதற்காகவும் இரக்கப்படுவது அவன் தொழிலுக்கு உகந்ததல்ல. மறுபடியும் அவன் எழுதத் தொடங்கினான். மென்சிவப்பினுள்ளும், கருஞ்சிவப்பினுள்ளும் தோய்த்துத் தோய்த்து எழுதிக் கொண்டிருந்தான். பின்னும் மஞ்சள் துளிகளை சிவப்பினுள் கலந்தான். மறுபடி எழுதினான். பச்சை துளிகளை மீண்டும் சிவப்பினுள் கலந்தான். மறுபடி எழுதினான். அடுத்து கறுப்புத்துளி ஒன்றை ஒற்றி எடுத்தான். சிவப்பினுள் உதற முனைந்த கணத்தில் மனம் மீண்டும் திடுக்கென்றது. கரங்களை யாரோ இறுகப் பற்றித் தடுத்தாற்போலிருந்தது. கால்களில் யாரோ மன்றாட்டமாய் விழுந்து இருப்பது போலிருந்தது. அவன் கூர்ந்து அந்த வெள்ளைத் திரவத்தை உற்று நோக்கினான். அலைந்து தவித்துத் தத்தளித்த அந்த வெள்ளைத் துளி இப்போது விளிம்போரம் ஒதுங்கி நின்று நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது. அதை அவன் உற்றுப் பார்த்தான். அனல் வீச்சால் ஜொலித்த அவன் பார்வை சூட்டில் அந்தத் துளி உருகி கண்ணீரும் கம்பலையுமான ஒரு பெண்ணுருவாய் மாறிற்று.

★ ★ ★

“(முப்பத்திரெண்டு வயசிலை அந்தப் பெடியனுக் கேதோ கண்டம் இருக்குதாம்...)”

நல்லதம்பிச் சாத்திரியிடம் போய்விட்டு வந்த தாய் முணுமுணுக்கையில் பிரியாவுக்குப் பத்திக் கொண்டு வந்தது.

“உங்களை ஆரம்மா உதெல்லாம் போய் விசாரிக்கச் சொன்னது...!” என்று உள்நெஞ்சில் எகிறி வந்த கோபத்தை, வார்த்தை வழியாகக் கொட்டியும் விட்டாள். விமலுக்கும் அவளுக்கும் இடையேயான காதலை பிடுங்கி விடுவதற்காக யாரோ தேவையில்லாமல் கதை கட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்றே அவள் தீர்மானமாய் நம்பினாள். இந்த அம்மாயாருடையதோ பேச்சை எல்லாம் கேட்டுக் கொண்டு...

“விசாரிக்காமல் என்ன செய்யிற. நீ சொல்லுறாயெண்டு எல்லாத்துக்கும் தலையாட்டிக் கொண்டு இருக்கலாமோ...”

தாயின் ஆதங்கத்துக்குள் அவள் மீதான முழுப்பாசமும் திரண்டு வழிந்தது. அந்தப் பாசத்தின் தீவிரத்துக்கு முன்னால் அவளும் நிறையவே போராட வேண்டியிருந்தது. ஆனாலும் அவள்தான்வென்றாள். வாக்குவாதம் என்றுவரும்போதெல்லாம் அவள் பிடிவாதம் சாதித்தது ஏராளம். எப்படித்தான் தாய்க்கு சமாதானம் சொல்லிச் சம்மதிக்க வைத்து விட்டபோதிலும் அவளின்உள்ளத்துக்குள்ளும் லேசாய்பயம் தொற்றிக்கொண்டது. தன் மனதுக்குள் அரித்துக் கொண்ட தவிப்பையெல்லாம் அவனிடம் வெளிப்படுத்தியபோது அவன் சிரித்தான்.

“இதுக்கெல்லாமோ பயப்பிடுறீர்...?” என்றவன் மறு கணம் முகம் மாற்றிச் சொன்னான்.

“அப்பிடிப் பயமெண்டால் இப்ப கலியாணம் வேண்டாம் பிரியா. எனக்கும் முப்பத்திரெண்டு வயசு ஆகட்டும். நான்

உயிரோடை இருந்தால் என்னைச் செய்யலாம் இல்லாட்டிலும்...
வேற ஆராவது..."

மீதி கேட்பதற்கு அவள் அருகிலில்லை. கோபம் பற்ற எழும்பிப் போன அவளைச் சமாதானப்படுத்த அவனுக்கு நான்கு நாள் பிடித்தது.

பிறகும் கலியாணத்திற்கு அவள்தான் அவசரப்படுத்தினாள்.

தாயும் முணுமுணுத்து, முணுமுணுத்து கல்யாணத்தை நடத்திவைத்தாள். சின்ன வயதிலிருந்தே மகளின் அழுங்குப் பிடிவாதத்தின் முன் நின்று பிடிக்க முடியாதவள். இந்த விஷயத்திலும், விட்டுப்பிடித்து மகளின் வாழ்வுக்காக இறைவனிடம் பிரார்த்திக்கத்தான் முடிந்தது. அவன் பக்கத்திலும் பெரிதாய் ஆதரவு இல்லாத போதும் கடைசிப்பிள்ளையான அவனை எதிர்ப்பதற்கும் ஆளில்லாமல் போயிற்று.

எவ்வளவுதான் பிடிவாதமாயிருந்து அவளை மணம் முடித்துக் கொண்டபோதும் அவள் மனதில் அந்தப் பயம். முப்பத்திரெண்டு வயசிலை கண்டமாம்... எத்தனையோ சாத்திரங்களை பொய்யென்று ஒதுக்கி வைத்துவிட்ட போதிலும், இதை அலட்சியப்படுத்த முடியவில்லை. அந்த இழைநுனியில் ஆடிக் கொண்டிருப்பது அவள் கணவனின் உயிர் அல்லவா...? அதைப் பொய்யென்று அலட்சியம் செய்யத்தான் முடியுமா...?

தாலியைக் கண்களில் ஒற்றியபடி கோவில் குளமென்று திரிகின்ற அவளை அவன் கேலி செய்வான். முப்பத்திரெண்டு வயசுக்குப் பிறகும் தான் இப்படியே கேலி செய்ய நேரிடுமென்று தீர்க்கதரிசனம் சொல்வான்.

அந்தப் பயம் நேர்கின்ற வேளைகள் தவிர மற்றைய வேளைகளில் அவன் நெருக்கம் தந்த நிம்மதியோடு இந்த உலகையெலாம் வென்ற மகிழ்ச்சியில் திளைத்தாள் அவள். சொர்க்கத்தின் முற்றத்தில் பூத்துக்கிடக்கும் வாசமலர்களைப் போன்ற, அவன் நேசத்தில் கிறங்கிக் கிடந்தாள். இருந்தும் அந்த வாசனையைத் தேடிவரும் நச்சுப்பாம்பாய் அவனை நாடி மரணம் வந்துவிடுமோவென்று அவள் அஞ்சினாள். பொம்மருக்கும், ஷெல்லுக்கும் மட்டுமல்லாது தண்ணீருக்கும், நெருப்புக்கும், விபத்துக்கும், மின்னலுக்கும் அவள் பயந்தாள். எங்கேனும் தூரத்தில் குண்டுச் சத்தங்கள் கேட்டால் அன்று முழுதும் அவனை வெளியே அனுப்பவே மாட்டாள்.

இதெல்லாம் எத்தனை நாளைக்கு...? அவன் சலித்துக் கொள்வான். எல்லாம் முப்பத்திரெண்டு வயது வரைக்கும் தானே, எனத் தன்னையே சமாதானப்படுத்திக் கொள்வான். தன் மீதான அன்பின் ஒட்டுதல்தானே இவளை அளவுக்கதிகமாய் கவனமெடுத்துக் கொள்ளச் செய்கிறதென்று அவளுக்கு இதமாய் நடந்து கொள்வான். இதற்காக அவன் நண்பர்களின் கேலிகளுக்குள் சிக்கிக் கொண்டதுமுண்டு. இருந்தாலும் இதுவரைக்கும் தன் உயிர் குறித்து இருந்த அலட்சியம் போல் இனியுமிருக்க முடியாது. அவளுக்காகவேனும் தன் உயிர் மேல் அக்கறை எடுத்தாக வேண்டும்.

வானூர்திகளின் பயம் மறைந்து ஊருக்குள் பச்சைச் சீருடைகள் உலவ ஆரம்பித்தபோது, வேறு வகையான பயம் எட்டிப் பார்க்கத் தொடங்கியது. எப்படியிருந்த போதிலும், மரணம் பல முகங்களில் தன்னைக் காட்டிக் கொள்ளத் துடித்து, இன்னும் போகாத பயம் பெருக ஆரம்பிக்கையில் அவள், அவன் உயிரைத் தெய்வத்திடம் ஒப்புவித்தாள்.

காப்புக்கட்டி இருபத்தொரு நாள் கௌரி விரதம் நோற்க ஆரம்பித்தாள். ஆனால் அந்த விரதநாட்களும் அவளை ஏமாற்றிவிட்டது போல் ஒரு பிரமை. வீடு கழுவிப் பெருக்கி சமைத்து முடித்துக் கோயிலுக்குப் போயிருந்தாள். கணவனின் உயிருக்கான மன்றாட்டம். இரு தினங்களுக்கு மேல் அவளால் கோவிலுக்குப் போகமுடியாமல் போயிற்று. விமலின் ரத்த சொந்தங்களில் ஒருவருக்குக் குழந்தை பிறந்ததில் இவர்களுக்கும் 'துடக்காக்கிப்' போயிற்று. விரதம் பிடிக்கத் தொடங்கிய முதல் வருடமே இப்படித் துடக்காகி கோயிலுக்குப் போகமுடியாமல் போனதில் அவளது மனம் அலைபாய்ந்து போயிற்று.

அவனோ அவளை மீண்டும், மீண்டும் பகிழ்களால் துளைத்தெடுத்தான். இன்னும் முப்பத்திரெண்டு வரவில்லையென்றும் அதுவரைக்குமாவது சந்தோஷமாய் இருக்கும்படியும் துவண்டவளுக்குத் தெம்பு தருவான்.

முப்பத்திரெண்டு வயது ஆகவில்லைதான். ஆனால், அதற்குள்... அன்று வானம் கருமூட்டங்களோடு தென்பட்டது. அதைத் தவிர காலநிலையிலோ, சுற்றாடலிலோ பெரிதாய் மாற்றங்களில்லை. வழக்கம் போல்தான் அவனும் அன்று வெளிக்கிட்டான். ஞாயிற்றுக்கிழமை சந்தோஷங்களை எதிர்நோக்கியவாறு அவள் சமைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

வழமையான ஞாயிறுகளைப் போலவே நூலகத்தில் கொஞ்சநேரம் பத்திரிகைகள் படித்துவிட்டு அவன் வேளைக்கு வந்து விடுவான் என அவள் நம்பினாள். ஆனால், சற்று நேரத்தில் கேட்ட வெடியோசையும், வேட்டுச் சத்தங்களும் அவள் நிம்மதியைத் தொலைத்தன. அவன் வரும் வரைக்கும் என்றுதான் நிம்மதியோடிருந்திருக்கிறாள் அவள்.

“ஆலடிலை கிறனைட் வெடிச்சத்தம்” என்று பக்கத்து வீட்டில் காவிய செய்தியுடன் வந்த தாய் திகிலுடன் கேட்டாள்.

“என்ன பிள்ளை இன்னும் அவர் வரேல்லையே...” அம்மாவின் கலக்கமான விசாரிப்பு ஒத்தடம் தருவதற்குப் பதில் மன விகாரத்தை மேலும் கோடிமுத்து விடுகிறது.

“நீங்கள் சும்மா இருங்கோ அம்மா. அவர் வந்திடுவார்...”

மனம் நம்பிக்கையைக் கோர்க்க முயல தன் அதிரும் நெஞ்சோடு படபடத்தாள்.

ஆனால் அவன் வரவில்லை. அன்று மட்டுமில்லை. அதற்குப் பிறகு சூனியமாய்த் தொடர்ந்த எந்த ஒரு நாளுமே அவன் வரவில்லை. அவன் வரக்கூடுமென்ற நம்பிக்கைச் செய்தியோ, வரமாட்டான் என்கின்ற உறுதியான வேதனைச் செய்தியோ வரவில்லை. ஆனால் அவனும் கூட வரவில்லை.

★ ★ ★

சிவப்புக் குடுவைக்குள்ளிருந்த திரவத்தில் அந்தக் கறுப்புத் துளியை உதற முனைந்த கணத்திலேயே அந்தத் தீனமான அலறல் கேட்டது.

அவள் தான் அலறினாள்.

மரணதேவன் நெற்றி சுருங்கியது.

“யார் நீ... என் கடமைக்கிடையில் குறுக்கிடும் நீ யார்...?” என வார்த்தை ஈட்டிகளை அவளை நோக்கி எறிந்தான்.

“நான்... நான் ஒரு அபலைப் பெண். உன்னிடம் மாங்கல்யப்பிச்சை கேட்டு வந்தேன்...”

அவள் நடுங்கும் கரங்களால் தொழுதாள்.

அவன் இடியெனச் சிரித்தான்.

“உயிர்களை எடுத்தல் என் கடமை. அதில் ஒரு சிறிதும் பிசகமாட்டேன். வழிவிடு பெண்ணே...”

“இல்லை காலதேவா, உன்னை மட்டுமே நம்பி வந்திருக்கிறேன். அவர் உயிரைத் தந்துவிடு. அதுவரை நான் போகமாட்டேன்...”

அவள் கண்ணீரும், மன்றாட்டமும், பிடிவாதமுமாய் அவன் கால்களை இறுகப் பிடித்துக் கொண்டாள். வலிய இரும்புக்கரங்கள் அவளை இயங்கவிடாது இறுக்கினாற் போலிருந்தது. கண்களை ஒரு கணம் மூடித் திறந்து மீண்டும் எழுத முயற்சித்தான். சிந்தனை ஒரு முகப்படவில்லை. கரங்களை அசைக்க முடியவில்லை. அவன் சற்றே திகைப்போடு அவளைப் பார்த்தான்.

“இதோ பார்பெண்ணே, உயிர்களின் முடிவுக்காலத்தை யாராலும் மாற்ற முடியாது. இதைத் தவிர வேறு ஏதாவது வரம் கேள் தருகிறேன்...” கண்ணீர் ததும்பிய முகத்தினளாய் அவள் நிமிர்ந்தாள்.

“வேறு ஏதாவது வரம்... எதுவும் வேண்...” உதட்டில் உன்னிய வார்த்தைகளை சடுதியாய் உள்ளிழுத்தாள்.

“வேண்டும்... அவர் நினைவாய் எனக்கொரு குழந்தை வேண்டும் காலதேவா...”

“ஆகட்டும். உன் விருப்பப்படியே உனக்குக் குழந்தை கிடைக்கும்...” அவளது தொல்லை தீர்ந்து விட்ட திருப்தியில் அவன் தன் கடமையைத் தொடர ஆயத்தமானான்.

அவளோ இன்னும் தீனமாய் அவனை பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“இனியுமென்ன...?” அவன் உதடுகள் கேள்வியாய் வார்த்தை உதிர்த்தன.

“குழந்தையை மட்டும் தந்தால், தந்தையின்றி குழந்தை பெற்ற என்னை நோக்கி ஊர் நகைக்குமே காலதேவா...”

அப்பாவியாய் நின்றபடி தீச்சுடராய் ஜொலித்த அவளை உள்ளுக்குள் வியந்தபடி நோக்கினான் அவன். இனி வழியில்லை. அவள் கணவனின் உயிரை இவனால் எடுக்க முடியாது.

“நீ என்னை வென்றுவிட்டாய்...” அவன் முணுமுணுத்தான். தன் பேனா முனையில் ஒட்டியிருந்த கறுப்புத்துளியை வெள்ளைத்திரவத்துள் உதிரவிட்டான். அவளும் அந்த வெள்ளைத் துளிக்குள் ஒடுங்கி அமைதியாய் அதற்குள் கலந்து போனாள். ஆனால், அந்தக் கறுப்புத்துளி வித்தியாசமாய் நிறம்காட்டி

அந்த வெண்ணிறத் திரவத்துக்குள் முழித்துக் கொண்டிருந்தது. இப்படி நடந்ததில்லை. வெள்ளைத்துளிகள் மறு குடுவைகளுள் கலக்கப்படுமேயன்றி மறு குடுவைக்குள் எடுக்கப்பட்டவை இதுவரை வெள்ளைக்குள் கலந்ததேயில்லை. இதுவும் அவளுடைய வாக்குச் சாதுரியத்தால் நேர்ந்ததுதானே. அவன் அந்தக் கருந்துளியை உற்றுப்பார்த்தான். நடுநடுங்கிய அந்தத் துளி ஒரு நிமிடத்தில் ஜீவன் முற்றும் இழந்த ஆண் உருவாய்த் தள்ளாடியது. காலதேவனின் உடல் ஒரு கணம் பயங்கரமாய் உதறத் தொடங்கியது.

அந்த வரம்... அவள் தன் வாக்குச் சாதுரியத்துக்கு முன், இவன் அவளுக்குக் கொடுத்த வரம்... அது... அது நிறைவேறாத வரமா...? ஜீவராசிகள் அனைத்தும் பயந்து நடுங்குகிற, தன்னால் அளிக்கப்பட்ட வரம். செல்லாக்காசாகிப் போமோ...? அவன் அந்தக் கறுப்புத்துளி... அவள் கணவன்... கறுப்புச் சிறைக்குள் அடைபட்டு, அவலப்பட்டு அடைந்தசித்திரவதைகளுக்கிடையே அவன் ஆண்மையே சூறையாடப்பட்ட பின்... அவளுக்கான குழந்தை வரம் எப்படிச் சாத்தியம்...? இதுவரை சலனங்களும், உணர்வுகளும் ஆளாத அந்த இரும்பு இதயத்தை இப்போது எதுவோ நொருக்கிப் பிசைய ஆரம்பித்தது. மேலும் தாங்க முடியாத அவன் ஓ...வென்ற கூச்சலுடன் அந்தக் கண்ணாடிக் குடுவைகளை ஒரே வீச்சில் அடித்து நொருக்கினான். உள்ளொழுந்த அனல் மூச்சில் அவன் தாடி வேகமாகப் பற்றிக் கொள்ள ஆரம்பித்தது.

- தினக்குரல் : 03.02.2002

அவள் அப்படியா?

நெல்லியடிக்கு வரும்போதே பஸ் நிறை சனத்தோடு தான் வந்தது. பஸ் நிலையத்திற்குள் நின்றவர்கள் இடித்துப் பிடித்து ஏறப்பார்த்தார்கள்.

“ரிக்ரெற்றை எடுத்துக் கொண்டு ஏறுங்கோ...” கொண்டக்டர் இறங்கி நின்று ரிக்ரெற் போட்டுக் கொண்டிருந்தான். ரமேசும், மயூரும் சனங்களை ஏறவிட்டு வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“என்னதம்பியவை ஏறேல்லையோ...?” கொண்டக்டர் மற்றவர்களுக்கு ரிக்ரெற் போட்டபடியே இவர்களிடம் கேட்டான்.

“சீசன்தானை, முன்னுக்கு ஏறலாம்...” மயூர்முன்பக்கம் பார்த்தான். நெல்லியடியில் இறங்க வேண்டியவர்கள் இறங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“முன்னுக்குப் போவமோ..?” இவன் ரமேசைப் பார்த்துக் கேட்டான். ரமேஸ் காது கேட்காதவனாய் பின் வாசலையே அண்ணாந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் முன்னால் ஏற மாட்டான் தான். அவனிடம் கேட்டது தன் பிழை என இவன் மனதுக்குள் நொந்துகொண்டான். புதுசாய் ஒருத்தி நாவலர்மடத்தில் இருந்து வரத்தொடங்கியிருக்கிறாள். அவள் எப்படியும் பின்னால் தான் ஏறுவாள். அவளது பார்வையில் படுவதற்குத்தான் ரமேசிற்கு இந்தப்பாடு.

“சரியடாப்பா, ஏறுங்கோ...” கொண்டக்டர் ரிக்குெற் போட்டு முடித்து இவர்களை உள்ளே தள்ளி மணியை அடித்தவுடன் பஸ் ஆர்முடுகத் தொடங்கிற்று.

“என் உச்சி மண்டைலை கிர் என்குது...” என பஸ்ஸின் ரேப்ரெக்கோடர் வேட்டைக்காரன் பாடலை உதறித்தள்ளிக் கொண்டிருந்தது.

இவனது ஜீன்ஸ் பொக்கற்றினுள் செல்போன் பீறிட்டது. எடுத்துப் பார்த்தான். பரனது மிஸ்ட் கோல். உள்ளே பார்வையைத் துளாவவிட்டான். வாசல் பக்கமாயிருந்த கடைசி சீற்றுக்கு முன் சீற்றில் ‘அவர்கள்’ இருந்தார்கள். பருத்தித்துறைச் சிங்காரிகள். இவன் திரும்பி சிரிப்போடு பரனுக்கு ‘மிஸ்ட்கோல்’ விட்டான். வந்திருக்கிறார்கள். மூத்த விநாயகர் கோயிலடியில் ஏறப்போகின்ற அசோக், பரன், கபிலிற்கு இப்போதே ‘சிக்னல்’ கொடுத்தாயிற்று.

அவர்களது அலங்காரங்களுக்கு ஏற்றபடி இவர்கள் அடிக்கடி தொலைபேசியில் பாட்டுகளைச் சிணுங்க வைப்பார்கள். இது கடைசியில் எங்கேபோய் முடியுமென்று இவனுக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை. என்றாலும் சும்மா பம்பலாகத் தொடர்வது சிலவேளைகளில் இவர்கள் ஒருவர், இருவரது வாழ்க்கையைக் கூடத் தீர்மானம் பண்ணுவதாக அமையலாம்.

நெல்லியடி பொலிஸ் ஸ்ரேசனடியில் பஸ் நின்றது. இரண்டு பொலிஸ்காரர் ஏறினார்கள். ஒருவனுக்கு இடம் கிடைத்து விட்டது. மற்றவன் இவர்களுக்கு முன்னால் கடைசி சீற்றைப் பிடித்தபடி நின்றான். அதற்குப்பின் கொண்டக்டரும் இவர்களைப் படியில் நிற்க அனுமதிக்கவில்லை. உள்ளே ஏறி நடுவில் நின்ற கம்பியைப் பிடித்தபடி பொலிஸ்காரனின் பின்னே இவர்கள் நின்றிருந்தார்கள். பொலிசுக்கு முன்னே ஒரு பெண் நின்றிருந்தாள். சேலை உடுத்தவள். ஆகவே,

வேலைக்குச் சென்று கொண்டிருப்பவளாயிருக்கும். அடிக்கடி இவர்கள் அவளைக் கண்டது கூட இல்லை. ஆனால், அவள் நெல்லியடியில் ஏறவில்லை. இருந்தால் இவர்கள் கண்களுக்குத் தப்பியிருக்க மாட்டாள். அனேகமாக, மந்திகையில் ஏறியிருக்கக் கூடும். பருத்தித்துறையில் ஏறியிருந்தால் 'சீற்' பிடித்திருப்பாள். இல்லாவிட்டால் முன் பக்கத்திற்காவது நகர்ந்திருக்கக் கூடும். ஏறக்குறைய பஸ்ஸின் பின்புறம் நிற்பதிலிருந்தே அவள் கிட்டடியில் தான் ஏறியிருக்க வேண்டும் என்று தோன்றிற்று.

நாவலர் மடத்தடியில் பஸ் நின்றது. ரமேஷின் 'மைனாக் குஞ்சு' ஸ்டைலாக பின்னலை ஆட்டியபடி பஸ்ஸில் ஏறியது. பஞ்சாபிக்கேற்றபடி தலைக்கு 'வூல்பாண்ட்' போட்டிருந்தாள். கையில் கொப்பிகளும் வழுவழுப்பான கண்ணாடி நிறப் பேர்சினுள் 'செல்போனும்' தெரியும்படி ஏறினாள். கொண்டக்டரிடம் சீசனைக் காட்டி வெட்டி விட்டு, ரமேசைப் பார்த்து ஒரு சிலுப்புச் சிலுப்பி விட்டு முன்னேறினாள். பொலிஸ் காரனையும் சேலை உடுத்த பெண்ணையும் தாண்டி முன்னேறி அதற்கு முன் சீற்றிலிருந்த தன் தோழிகளிடம் கலீரிட்டுச் சிரித்து அதையே தன் இடமாகத் தக்க வைத்துக் கொண்டாள். பின்புறத்தில் இப்போது பையன்கள் நிரம்பத் தொடங்கினார்கள். இடையிடையே வயது போனவர்களும்... தங்கள் வியாபாரக் கூடைகள் சகிதம்...

இவனுக்கு அந்தப் பெண்ணைச் சற்று முன்னே போகச் சொல்லவேண்டும் போலிருந்தது. அசப்பில் அவனது அக்காபோல அவள் தோற்றமளித்தது அதற்குக் காரணமாயிருக்கலாம். இனிசனங்கள் நிரம்ப நிரம்ப இந்த இடத்தில் பெண்கள் நிற்பது அவ்வளவு உசிதமானதல்ல. ஆனால், அவள் பிடித்துக் கொண்டிருந்த அந்த இருக்கைகளில் தான் அந்தப் பருத்தித்துறைச் சிங்காரிகள் இருக்கின்றார்கள். பரனும், நண்பர்களும் ஏறியவுடன் அந்த இருக்கைக்கு அவர்கள் முன்னேறுவார்கள். இவள் நசிபடப்போகிறாள்.

அவள் மீது மயூருக்குப் பரிதாபமே ஏற்பட்டது. அவள் இடையிடையே திரும்பி வாசலைப் பார்ப்பது போற் பட்டது. ஏறுகின்ற சனங்களைக் கணக்கெடுத்து, நசிய வேண்டிவரும் என அஞ்சுகிறாளோ...?

கொண்டக்டர் “உள்ளுக்குப் போங்கோ, உள்ளுக்குப் போங்கோ...” எனக் கத்தினான். ஆனால் அவள் அசைவதாய்க் காணோம்.

சீற்றின் புறம் ஒடுங்கி நடுவில் மற்றவர்கள் போவதற் கான பாதையை உருவாக்கித் தந்தாளே தவிர, அவள் உள்ளே போகவில்லை. மூத்தவிநாயகர் கோவிலடியில் பஸ் நின்றது. அந் தச் “சிங்காரிகள்” தெருவின் புறம் பார்வையைத் திருப்பி இவ னது நண்பர்கள் நிற்பதைக் கண்டவுடன் ‘பட்’டென்று உள் புறம் திரும்பிக் கொண்டார்கள். இதை வைத்தே இரண்டு கிழமைக்கு நண்பர்களை நக்கலடிக்க முடியும் என்று மயூர் எண்ணிக் கொண் டான். ஆரவாரமாய் அவர்கள் உள்ளேறினார்கள். பஸ்ஸுக்குள் ஓடிக்கொண்டிருந்த பாடலை ஊடறுத்து கபிலினது ‘செல்’லுக்குள் ளிருந்து சினுங்கலாய் பாடல் ஓடியது. அதைக் கொஞ்சம் கொஞ்ச மாய் அவர்கள் நகர்த்திக் கொண்டு அந்தப் பெண்களின் சீற்றைப்பி டிக்க எத்தனிப்பார்கள். அதுதான் எப்போதும் வழமையானது.

இளமை துள்ளும் வயது. உயர்தரப் பரீட்சை எழுதி விட்டு, ‘கொம்ப்யூட்டர் கோர்சுக்காக’ யாழ்ப்பாணம் சென்று கொண்டிருக்கின்றார்கள். இந்த வயதில் இல்லாமல் எந்த வயதில் துடுக்குத்தனம் பண்ணுவது. பஸ்ஸில் ஏறி யாழ்ப்பாணம் வரை போவதே பொழுதை உல்லாசமாகக் கழிப்பதற்குத்தான். இல்லாவிட்டால் நெல்லியடியில் இல்லாத ‘கொம்ப்யூட்டர்’ சென்ரரா? இப்படியே சீசனை எடுத்துக் கொண்டு பஸ்ஸில் பயணம் செய்து இரண்டோ, மூன்றோ மணி நேரம் படித்துவிட்டு ஏதேனும் கடையில் வாங்கிக் கொறித்துக் கொண்டு யாழ்ப்பாண

பஸ் நிலையத்தில் இருந்து கொண்டு, நகர் முழுவதும் குவிந்திருக்கின்ற கல்வி நிலையங்களுக்கென வந்து போகின்ற இளசுகளை நக்கலடித்து 'நோட்' பண்ணி 'செட்' ஆக்கலாமென்று நினைக்கின்ற பையன்கள் தானே அதிகம் இப்போது.

யாழ்ப்பாணம் இப்போது சனங்களால் நிரம்பி வழிகிறது. கொழும்பிலிருந்து தருவிக்கப்பட்ட புதுவிதமான பழுவகைகள், காய்கறிகள், வியாபாரிகள், மாவட்டங்களிடையே ஓடிச் செல்கின்ற அரச பேருந்துகள், தனியார் ஊர்திகள், சுற்றுலா வாகனங்கள், நிமிடத்துக்கு நிமிடம் மாறிமாறி ஓங்கி ஒலிக்கும் விளம்பரக் குரல்கள், சினிமாப் பாடல்கள், வானொலிச் சேவைகளின் இசை நிகழ்ச்சிகள் என வினோதக் கலவைகளில் சிக்கிக்கிடக்கிறது யாழ்நகரம். புதிது புதிதாய்த் தெரிகின்ற நாகரிக முகங்கள், நாகரிக வழமைகள் யாழ்ப்பாணத்தவரையும் தமக்குள் உள்வாங்கிக்கொண்டிருக்கின்றன.

மயூருக்கு இதெல்லாம் புதுவித அனுபவமாக இருந்தாலும் அதனை ஏற்பதற்குச் சற்றுச்சிரமமாகத்தான் இருந்தது. ஆனால், அவன் அந்த மாற்றத்தைக் கவனிக்க விரும்பினான். முற்றிலும் அவற்றிலிருந்து ஒதுங்கிவிடாமல் இந்த உலகத்தில் என்ன நடக்கிறது என அறியவாவது வேண்டும் என விரும்பினான். இவர்களது வட்டத்திற்குள் பரனும், கபிலும், சற்றே மோசமாக இந்தக் கலாசாரத்தால் ஈர்க்கப்பட்டிருக்கலாம். இவர்களை பஸ் ஸ்ராண்டில் காத்திருக்க வைத்துவிட்டு அவர்கள் சில 'மறைவு' வேலைகளுக்குப் போய் வருவது அவனுக்குத் தெரியும். தண்ணி போட்டுவிட்டு வருவதாய் ரமேஷ் சொன்னான். ரமேஷ் தன் 'மைனா'வுக்காக 'ட்ரை' பண்ணும் காலம் அளவும் அதிலிருந்து காப்பாற்றப்பட்டுவிடுவான் என்பதில் இவனுக்குச் சந்தேகம் இல்லாதிருந்தது. 'மைனா' இவனை 'மைன்ட்' பண்ணாதிருந்தாலும் அவளை 'மைன்ட்' பண்ண வைத்து அவளிடம் இவன் காதல் சொல்கிற வரைக்கும் அவனுக்குக் காலம் இருக்கிறது. அவனைக் காப்பாற்றலாம்.

“இதென்னடா அந்த சீற்றுக்குக் கிட்டப்போகேலாமல் கிடக்கு...”

பரன் நந்தியாய் நின்ற அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்தபடி முணுமுணுத்தான்.

மயூர் அவளைப் பார்த்தான். அவள் திரும்பினாள். அவள் பார்வையில் ஒரு எதிர்பார்ப்பு இருந்தது. இவர்களுக்கும் அவளுக்கும் இடை நடுவில் அந்தப் பொலிஸ்காரன் அவளைப் பார்த்தபடி நின்றிருந்தான். அவனும் கிளின் சேவோடு அழகாகத் தான் இருந்தான். அவள் திரும்பினால், அவளது முகத்தில் எதிர்ப்படும் வண்ணம்.

அந்த சீற்றிலிருந்த குட்டைப் பாவாடைக்காரி இவர்களது அசுமாத்தம் எதையும் காணாமல் திரும்பிப் பார்த்தாள். அதைப் பார்த்ததும் பரன் தொலைபேசிப் பாட்டை மாற்றி சத்தத்தைக் கூட்டி விட்டான்.

“மறைந்திருந்தே பார்க்கும் மர்மம் என்ன..?” ரமேசும், கபிலும் கொல்லென்று சிரித்தார்கள். அவள் கோபமாய் முகம் திருப்பினாள்.

இப்போது சேலைக்காரி கொஞ்சம் பதட்டமாய் இவர்களைப் பார்த்தாள்.

தனக்குத்தான் இந்தப்பாட்டு என நினைத்தாளோ..? அவள் சற்றே அந்தரப்படுவது தெரிந்தது. இப்போதாவது அவள் உள்ளே சற்று நகரமாட்டாளோ என நினைத்தான் மயூர்.

“அக்கா கொஞ்சம் தள்ளுறீங்களோ..?” பொலீசை விலத்திக் கொண்டு கபில் அவளைத் தள்ளி நிற்க வழி செய்வது போல் முன்னேறினான்.

ம்...ஹூம்... அவளோ சீற்றைப் பிடித்த பிடியை விடாமல், தள்ளி அவன் உள்ளே போக வழிவிட்டாள்

“கொன்போர்மா உது ஒரு மாதிரிக் கேஸ் தானடா...”

ரமேஷ் மயூரின் காதுக்குள் முணுமுணுத்தான்.

மீண்டும் அவள் திரும்பினாள். ரமேஷ் கண்களால் சிரித்தபடி இவனிடம் சொன்னான்.

“சிங்களவனுக்கு ‘ரூட்’ போடுறாளடா மச்சான்...” மயூரால் அதை ஜீரணிக்க முடியவில்லை.

“அப்படித் தெரியேல்லையடா, சும்மா நீ கண்டதையும் நினையாதை...”

“வேலைக்குப் போறமாதிரி வெளிக்கிடுறது உது க்குத்தான்...”

ரமேஷ் தான் நினைத்ததை இவனையும் ஏற்கவைப் பதற்குப் பெரும்பாடுபட்டுக் கொண்டிருந்தான். மயூருக்கோ அவனது சொற்கள் சகிக்க முடியாததாயிருந்தன.

பஸ் சடுதியாய் ‘பிறேக்’ போட்டதில் ஒருவர் மீதொருவர் சரியப் பார்த்தார்கள். அந்தப் பொலிஸ்காரன் அவள் மேற் சரிந்தான். அவள் வெறுப்புற்றது போல் தள்ளி அப்பால் நிமிர்ந்தாள்.

“எல்லாம் வெறும் நடிப்பு. அப்பவே உள்ளுக்குப் போயிருக்கலாம் தானை”

பரன் தான் உள்ளே போக முடியாக் கோபத்தில் கிசு கிசுத்தான். இப்போது கபில் மட்டுமே உள்ளே போய் அந்தச்

சிங்காரிகளுக்கேற்ற பாடலை தொலைபேசியில் ஓடவிட்டு அவர்களுக்கு முன் பிடித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அசோக்கும், பரனும், ரமேசும், மயூருடனேயே நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

“இதிலை வாவன்ரா” கபில் கத்தினான். மற்றவர்கள் யாரும் அப்பால் போவதாக இல்லை. எல்லாருக்கும் மெல்லு வதற்கு மிகச் சுவையான ஒரு விடயம் கிடைத்து விட்டிருந்தது.

ரமேசின் ‘மைனாவும்’ அந்தச்சிங்காரிகளும் எப்போதும் தான் பஸ்ஸில் வருவார்கள். இன்றில்லாவிட்டால் இன்னொரு நாளாவது அவர்களைக் கவனிக்கமுடியும். இந்தச் சேலை கட்டிய சிங்காரி சிங்களவனோடு நடத்துகிற கூத்தை எப்போதும் பார்க்க முடியுமா? எல்லோருமே ஒரு வித இளக்காரத்தோடு அவளைப் பார்த்தார்கள். அந்தப் பொலிஸ் ஒரு புன்னகையோடு அவள் முதுகைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவள் இடைக்கிடையே திரும்பினாள். அவனது எதிர்பார்ப்பைப் பூர்த்தி செய்வது போல. ஆனால், திரும்புகின்ற வேளைகளில் இவர்களது கேலி ததும்பும் விழிகளைக் கண்டு சட்டென்று திரும்பிக் கொண்டாள்.

மயூருக்கு அவளைப் பார்க்கவே வெறுப்பாய்க் கிடந்தது.

“எங்கட கலாசாரம் சீரழியுது உதுகளாலை...” பரன் முணுமுணுத்தான்.

முதலில் அவளது செயலை அனிச்சையாய்த்தான் நினை த்தான் மயூர். ஆனால், உள்ளே போக சந்தர்ப்பம் கிடைத்தும், அவள் உள்ளே போகாதது இவனுக்கும் ஒரு வெறுப்பை அவள் மேல் ஏற்படுத்திற்று.

குஞ்சர்கடை, அச்சவேலி என்று சனங்கள் தொடர்ந்தும் பஸ்ஸில் ஏறிக் கொண்டுதானிருந்தார்கள். பின் வாசல்படி நிறைந்து கொண்டு போயிற்று.

“எப்படியும் பார், அவள் பொலிஸ் இறங்கேக்கை, இறங்காட்டில்...”

அசோக் காதுக்குள் கிசுகிசுத்தான்.

சீ... மயூருக்கு எதையும் பார்க்கும் திராணி இல்லை.

“பாரடா உன்ரை மதிப்புக்குரிய மகாராணி என்ன செய்யிறாவெண்டு..”

ரமேஸ் அவளைக் கண்ணால் சுட்டிக் காட்டினான். கைப்பையிலிருந்த செல் போனை எடுத்து அவள் எதையோ அழுத்தி விட்டு மறுபடியும் உள்ளே வைத்தாள். மறுபடியும் வாசல்புறம் திரும்பிப்பார்த்தாள்.

“தன்ரை நம்பரை டிஸ்பிளேயிலை விட்டுக் காட்டினவ போலை...” பரன் புதிதாய்க் கண்டுபிடித்தான். பொலீஸ் இன்னும் மலர்ச்சியாய் நின்றிருந்தான்.

“இது பால் வடியும் முகம் இதைப்பார்ப்பதில் தான் சுகம்...” பஸ்ஸின் ரேப் ரெக்கோடரில் பாட்டுமாறி யிருந்தது. “சிற்றுவேஷன் சோங் போகுதடா... டேய்...” ரமேஷ் கண் சிமிட்டினான்.

அவள் கண்களை இறுகமுடி எச்சில் விழுங்குவது தெரிந்தது. இவர்கள் அவளை நக்கலடிப்பது அவளுக்குப் புரிந்திருக்க வேண்டும்.

“இது ரொம்ப அதிகப்படியோ...?” என மயூர் நினைத்தான். பஸ் ஆவரங்காலை நெருங்கியது. இவள் மறுப்படியும் பின்புறம் திரும்பினாள். “ஆவரங்கால் வந்திட்டுதக்கா...” கொண்டக்டர் எட்டி அவளைப் பார்த்துச் சொன்னான்.

இவள் தலையை அசைத்துவிட்டு மேலே கம்பிகளுக்கு கிடையே வைத்திருந்த துணிக்கடை மெழுகுப்பையை எடுத்தாள். நீளமான பாஸ் பேப்பர் புத்தகங்கள் உள்ளே தெரிந்தன.

இறங்கப் போகிறாளோ..?

ஆவரங்கால் சிவசக்தி மண்டபத்தருகே பஸ்நின்றது. அதில் மூவர் நின்றிருந்தார்கள். இருவர் பஸ்ஸில் ஏறினார்கள். மற்றவள் பள்ளிக்கூடச் சீருடையில் நின்றாள். ஏறவில்லை. ஆனால் வாசலுக்கு வந்தாள்.

உள்ளே நின்றவள் அந்தப்புத்தகப்பையை இவர்களைத் தாண்டி வாசலில் நின்ற கொண்டக்டரிடம் நீட்டினாள். “குடுத்துவிடுங்கோ...” கொண்டக்டர் அதை எட்டி வாங்கிக் கீழே கொடுத்தான்.

“கெமிஸ்டி, பிசிக்ஸ் மட்டும் கிடக்கு பயோலஜி இல்லை...” இதுவரைக்கும் பேசாததற்கு சேர்த்துப் பேசுவது போல அவளது குரல் உரத்து எழுந்தது.

“தாங்க்ஸ் அக்கா” கிழே நின்றவளின் குரல் பஸ்ஸின் ஓட்டத்தாடு தேய்ந்தது.

பரனது பார்வையில் இப்போது வித்தியாசம் தெரிந்தது. பொலிஸ் அதே புன்னகையோடு நின்றான். ரமேசும் அசோக்கும் வார்த்தைகளை இழந்திருந்தனர். கபில் செல்போன் பாட்டை நிறுத்திவிட்டிருந்தான். மயூர் மனத்திருப்தியோடு அவளை நோக்கினான்.

அவள் மேல் கம்பிகளில் வைக்கப்பட்டிருந்த தன் சாப்பாட்டு ‘பாக்’கை உருவி இழுத்தாள். அந்தச் சனங்களை ஊடுருவி முன்னே நகர்ந்தாள். அதற்குப் பிறகு தொடர்ந்து வந்த முக்கால் மணிநேரப் பயணத்திலும் ஒரு தடவை கூட அவள் திரும்பிப் பார்க்கவேயில்லை.

- ஜீவநதி

பூக்களும் நிறம் மாறும்

வெண்ணிறப்பூக்கள் சிறகு விரித்துப் பறப்பது போலிருந்த பருத்தி விதைகளை 'ஊ'வென்று ஊதினான் கண்ணன். காற்றுத் தள்ளிக் கொண்டு போன ஒவ்வொரு விதைகளும் வெளிர்நிற இழைகளை விரித்து தேவதையெனத் தோற்றம் காட்டின. என்ன அழகு என வியந்து போன அவன் பிரமிப்பு மகிழாவைக் கண்டதும் குறும்பாய் மாறிற்று. ஏழு வயதேயான அவளுக்கு பஞ்சைக் கண்டால் பயம். அதுவும் காற்றில் பறந்து பறந்து அழகு காட்டும் இந்தப் பருத்திப் பஞ்சைக் கண்டால் கேட்கவே வேண்டாம். காற்றில் பறப்பவை தன்னைத் தான் துரத்துவதாக எண்ணி மிரண்டு போவாள்.

அந்தச் சிறிய முற்றத்தில் எவ்வாறு பருத்தி விதைகள் மிதந்து வருகின்றன என்பது அவனுக்குத் தெரியாது. பக்கத்திலே மரங்கள் அடர்ந்த ஒரு வளவு இருக்கிறது. அங்கே பருத்திச்செடி இருக்கக்கூடும். அந்த வளவுக்குரியவர்கள் இப்போது ஜேர்மனியில் இருக்கிறார்களாம். அந்த வளவின் வருமானங்களைத் திரட்டவென்று யாரோ இடைக்கிடை வந்து போகின்றார்கள். அதைத் தவிர அந்த வளவின் விபரங்கள் பற்றி அவனுக்கென்ன தெரியும்? இவர்கள் இருப்பதே இரவல் காணி. மாவிட்டபுரத்திலிருந்து இடம்பெயர்ந்து யாருடைய தயவிலோ நீர்வேலிக்கு குடிவந்தாகி விட்டது. இதுவும் ஒரு வெளிநாட்டுக்காரரின் வீடுதான். இவர்களது நிலைக்கு இரங்கி காணியைப் பார்த்துக் கொள்பவர் அக்காணிக்குள் ஒரு குடிசையை அமைக்க அனுமதி கொடுத்ததன் பேரில் அவர்கள் இங்கு வசிக்கின்றார்கள். அப்பா இல்லாமல் அம்மா படுகிற கஷ்டம் அவனுக்குத் தெரியும். ஐந்து பிள்ளைகளையும்

தனியே வளர்ப்பதென்றால் சும்மாவா? அண்ணன்கள் இரண்டு பேரும் கப்பலில் சாமான் இறக்குகிற வேலைக்குப் போகிறார்கள். நாரி முறிய வேலை செய்து குடும்பத்தை முன்னேற்றி விட வேண்டுமென்றுதான் அவர்களும் பாடுபடுகிறார்கள். ஆனால், ஈஸ்வரி செய்த வேலை...? ஈஸ்வரியும், மகேஸ்வரியும் கண்ணனுக்கு மூத்த சகோதரிகள். மகேஸ்வரி இப்போது தான் எட்டாம் வகுப்புப் படித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். ஈஸ்வரி பத்தாம் வகுப்பு போடு படிப்பை நிறுத்திவிட்டாள். அப்படிப் படிப்பை நிறுத்தியது தான் அவள் செய்த தவறா...? படிப்பில் முற்றாக மூழ்கி யிருந்தால் அவளால் தன் வாழ்க்கையைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள முடிந்திருக்குமா? முடிந்தவற்றை எப்படி மாற்றமுடியும்...? ஈஸ்வரியின் வாழ்க்கையின் முதல்பாகம் அப்படித்தான் முடிந்து போயிற்று...

கண்ணன் பதினொரு வயதில் கால் பதித்துக் கொண்டிருந்தான். குடும்பப் பொறுப்பு அவனுக்கு இருந்தது. ஆனாலும் அந்தப் பொறுப்பான மனதிலும் வயதிற்கேயுரிய குறும்பு சில வேளைகளில் எட்டிப்பார்க்கும். அப்படித்தான் அந்தக் கணத்தில் தோன்றிய குறும்போடு, அவன் பஞ்சை ஊதி மகிழா பக்கம் தள்ளி விட்டான். முற்றத்தில் அமர்ந்து சிரட்டையால் மணலை அடித்துப் பொங்கலிட்டுக் கொண்டிருந்த மகிழாவை நோக்கிப் பஞ்சுகள் நிதானமாய் வந்திறங்கின.

ஒரு கணம் தான்... ஏதோ ஒரு அருட்டலில் நிமிர்ந்த மகிழா கண்கள் மிரளப் பின் வாங்கினாள். உதடுகள் விம்ம சற்றுத் தூரம் பின்னோக்கி நகர்ந்து எழும்பி ஓடினாள். திரும்பிப் பார்த்தபடி ஓடினாள். ஓடிப்போய் குடிசையின் பக்கத்திலிருந்த மாமரத்தின் பின் ஓடுங்கியபடி வீறிட்டாள்.

கண்ணன் பஞ்சை மறுபடியும் ஊதியபடி இவள் பக்கம் தள்ளினான். அவள் பயத்தோடு குடிசையை நோக்கி ஓடினாள்.

‘அம்மா... அம்மா’ எனக் கதறியபடி உள்ளோடினாள். கண்ணன் சிரித்தபடி “அது போட்டுது வா வெளியிலை...” என்றான். உள்ளிருந்து அன்னம்மா வெளியே வந்தாள்.

“என்னடா செய்தனி...” எனக் கண்ணனை அதட்டினாள்.

“ஒண்டுமில்லை பஞ்சைப் பார்த்துப் பயப்பிடுகிறாள்...” கண்ணன் விளக்கம் கொடுத்தான்.

“அவள் குழந்தைப் பிள்ளையைப் பிடிச்சு ஏன் வெருட்டுகிறாய். அவளுக்குப் பஞ்செண்டாப் பயமெண்டு தெரியும் தானே உனக்கு...”

“அதுதானம்மா... பயத்தைப் போக்காட்த்தான் பஞ்சை ஊதிவிட்டன். அவள் கிட்டவே அண்ட விடுறாளில்லை...”

அந்தப் பயம் நல்லதில்லைத்தான். ஆனால் அதை மெதுவாய்த் தான் போக வைக்க முடியும் என்பதை உணராமல் கண்ணன் அதிரடியாய்ப் புரியவைக்க முயல அது தோல்வியிலேயே முடிந்து விட்டது.

“அம்மம்மா... அம்மம்மா...” என அன்னம்மாவின் சேலைக்குப் பின்னால் ஒடுங்கினாள் மகிழா.

படலையருகில் ஈஸ்வரி வருவது தெரிந்தது. அவளது கையிலிருந்த பையில் நிவாரணச் சாமான்கள் நிரம்பியிருந்தன. அவளைக் கண்டவுடன் அன்னம்மா விடமிருந்து விடுபட்டு “அம்மா...” என்றபடி தாயிடம் ஓடினாள் மகிழா.

“அது வருதம்மா, அது என்னைப் பிடிக்கப் போகுது.” பஞ்சைக் காட்டி ஈஸ்வரியிடம் முறையிட்டாள்.

ஈஸ்வரிக்கு இப்போது தான் இருபத்து மூன்று வயது. இளமையாக இருந்தாள். ஒரு குழந்தைக்குத் தாய் என்று சொல்ல முடியாது. மகிழாஓடி வந்து அணைத்துக் கொண்டதும் அவளுக்கு எரிச்சல் பீறிட்டுக்கொண்டு வந்தது. தேவையில்லாமல் மகிழாதன் தகப்பனை நினைவூட்டினாள். அது அவளுக்கு ஆத்திரத்தை ஊட்டியது.

பக்கத்து வளவிற்கு வேலை செய்யவென்று அடிக் கடி வந்து போனவன் தான் நாதன். அந்த வளவிலிருந்த புல்பூண்டுகளை வெட்டிச் சிதைத்தவன், அவள் மனதில் புல்பூண்டுகளைப் பெருகவிட்டுவிட்டான். அந்த வயது அறிவுரை களை ஏற்கவில்லை. அந்த வயது சிருஷ்டித்த மாய உலகினுள் அவள் விழுந்து விட்டாள். எழுந்து பார்த்த போது அவள் உலகம் இருட்டாயிருந்தது. இருட்டைத் தடவித்தடவிப் பார்த்த போது அந்த இருட்டுக்குள் இன்னோர் உயிரும் ஜனித்திருந்தது.

“ஃ... போடி சனியனே... என்னை நிம்மதியாய் இருக்கவிட மாட்டெனண்டு வந்து நிக்குது எப்பவும்...”

அவள் மகிழாவைத் தள்ளி விட்டாள். எற்றுப்பட்ட மகிழா தன்னை நிலைப்படுத்தச் சிறிது நேரமாயிற்று. நின்று நிதானிப்பதற்குள் பறந்து சென்ற பஞ்சு அவள் ஆடையில் ஒட்டிக் கொண்டது. அவள் மீண்டும் வீறிட்டுக் கத்தினாள். அது தாயின் புறக்கணிப்பினால் வந்த அழுகையா...? அல்லது பஞ்சைக் கண்ட பயத்தினால் வந்த அழுகையா...? என இனங்காண்பது மிகவும் சிரமமாயிருந்தது.

கண்ணன் அவளை நோக்கி ஓடிப்போனான். பஞ்சுப் படலத்தைமெல்லவிலக்கி “ஒண்டுமில்லை...அதுபோட்டுது...” என்றான்.

மகிழாவின் அழகை நிற்கவில்லை.

“ஓடு... கிட்ட நிக்காதே. எங்கட மகிழாக்குட்டியைத் தொடப்படாது...”

கண்ணன் பஞ்சின் பக்கம் கையை ஒங்கி விரட்டினான். அவள் அழகை நின்றாலும் கன்னமெங்கும் கண்ணீர் திரையிட்டிருந்தது.

வெறுப்போடு உள்ளே நுழையப் போன ஈஸ்வரியை அன்னம்மா அதட்டினாள்.

“நீ செய்த பிழைக்கு, பிள்ளையிலை ஏன் காயிறாய்...”

ஈஸ்வரி நெருப்பாய் ஒரு பார்வை உமிழ்ந்து விட்டுக் கத்தினாள்.

“அப்படியே தேப்பன்ரை அச்சு... அப்பவே அழிச்சிருக் கோணும். விட்டது என்றை பிழைதான்...”

கண்ணன் பரிவாய் மகிழாவை நோக்கினான். அவள் குழந்தை, அவளுக்கென்ன தெரியும்? தாய் தன்னைத் திட்டுவது எதற்காக என்று கூடப் புரியாதவளாய் மிரண்டபடி நின்றாள்.

“இனி பஞ்சு வராது என்ன...?” கண்ணனின் சமாதானம் காதில் விழாதது போல் விறைத்துப் போய் உட்கார்ந்திருந்தாள் மகிழா.

மகிழாவுக்கு மயிர்க்கொட்டி, பஞ்சு போன்றவற்றைக் கண்டால் பயம் ஏற்படுவது இயல்பானதாயிருந்தது. மயிர்க் கொட்டியாவது பரவாயில்லை, பட்டால் சுணைக்கும். ஆனால் பஞ்சு அப்படியில்லையே. எந்தத் தீங்கும் தராத பஞ்சைப் பார்த்து ஏன் பயப்படவேண்டும். அதுவும் இவ்வாறு காற்றில்

பறக்கும் பஞ்சுகளைக் கண்டால் கேட்கவே வேண்டாம். தன்னைப் பிடிக்கத் தான் பஞ்சு பறந்து வருகின்றது என்கிறாற் போல் அலறுவாள். சாம்பல் படிவுகளாய் முருங்கையின் அடியில் குவிந்திருக்கும் மயிர்க்கொட்டிகளும் காற்றில் பறந்து வந்து வேலியோரத்தேபதுங்கியிருக்கும்பருத்திப்பஞ்சுகளும் அவளை இனம்புரியாத அச்சத்தினுள் ஆழ்த்தின. அப்போதெல்லாம் அவளது மனது தாயைத் தேடி ஓடும். ஆனால் ஈஸ்வரியோ தன் வாழ்வைத் தொலைத்த கோபத்தில் அவளைப் புறக்கணித்தே பழகியிருந்தாள்.

“சொல்லச் சொல்லக் கேக்காமல் நீ அந்த அறுவான்ரை சொல்லை நம்பிப் போனாய். இப்ப அவன் உன்னை விட்டிட்டுப் போனாப்பிறகு எங்களிலை ஏன் எரிஞ்சு விழுறாய்...”

அன்னம்மா ஈஸ்வரியின் போக்குப் பிடிக்காமல் புலம்பியிருக்கிறாள். உலகத்தில் தன்னைத் தவிர எல்லாரும் மகிழ்ச்சியில் திளைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்ற எண்ணப் போக்குடனிருந்த ஈஸ்வரி தனது நிலைக்குத் தான் தான் காரணம் என்பதைக் கூட மறந்து உலகத்தின் மீது தன் வெறுப்பைக் காட்டினாள். அதனால் தன் குழந்தைக்குக் கூட உலக வாழ்வில் விரக்தி ஏற்படும் என்ற எண்ணம் கூட இல்லாமல் தனது உலகம் சந்தோஷமாய் இருந்தவரை சிரித்துக் கொண்டு, தனக்கு உலகம் இருண்டபோது, உலகம் இருட்டாக வேண்டும் என்று சபித்தபடி இருந்தவளுக்குத் தன் குழந்தையைப் பார்க்கக்கூட எரிச்சலாய் இருந்தது.

மகிழாவுக்கு அவள் வயதில் மற்றக் குழந்தைகளுக்கு ஏற்படும் இயல்பான ஆசைகள் கூட இல்லை. அம்மாவிடம் தன் அன்பை, ஆசையைப் பகிர்ந்து கொள்ள முடியவில்லையே என்ற ஆதங்கமே இருந்தது.

“மா...மா” அவளது குரல் கேட்டு கண்ணன் அவளை நெருங்கி ஆதரவாக அவளைத் தடவிக் கொடுத்தான்.

“என்ன குஞ்சு...”

“அம்மா என்னை விட்டிட்டுப் போடுவாவோ... மாமா...”

“இல்லை... ஆர் சொன்னது அப்பிடி...”

“பக்கத்து வீட்டுப் பாமினி சொன்னது...”

கண்ணனும் அரசல்புரசலாக அதைக் கேள்விப்பட்டிருந்தான். சங்கக் கடையில் சாமான் நிறுக்கும் மாணிக்கத்தோடு ஈஸ்வரியை இணைத்துக் கதை உலவிற்று. யாரும் கட்டிய கதையோ அல்லது உண்மையில் அப்பிடித்தானோ? ஏற்கனவே பட்டது காணாதென்று இன்னும் படப்போகிறாளோ என்று அவனது சின்ன மனம் அக்காவுக்காகப் பரிதாபமுற்றது. சில வேளை அதற்கு இடைஞ்சலாக இருக்கிறாள் எனும் எண்ணத் தால் தான் மகிழா மீது அவள் எரிந்து விழுகிறாளோ...? அப்படி ஏதேனும் நிகழ்ந்தால் பிறகு மகிழாவின் கதி...? அதை அவளால் தாங்க முடியுமா...?

நாட்கள் நகர்ந்தன. மகிழாவுக்கும் இப்போது அடிக்கடி கோபம் வந்தது. தாயின் புறக்கணிப்புத் தந்த வேகத்தில் அவளது ஆத்திரம் எல்லை மீறிக்கொண்டு போனது. சின்ன விடயத்துக்கும் ஆங்காரப்படுவது அவளது வழக்கமாயிற்று. பள்ளிக்கூடத்தில் கூட மற்றப் பிள்ளைகளிடத்தில் அவள் முரட்டுத்தனமாக நடந்து கொள்வதாக முறைப்பாடு வந்தது. தாயைத் தேடுவதை இப்போது அவள் பெருமளவு குறைத்து விட்டாள்.

ஈஸ்வரியின் தோற்றமும் நாளுக்கு நாள் மாறிக் கொண்டிருந்தது. அலங்காரம் பண்ணிக் கொள்வதில் அவளது அக்கறை அதிகரித்தது. குழந்தைக்குப் பவுடர் வாங்கிப் போட்டிருப்பாளோ என்னவோ அவளருகில் போனால் சோப்பும், பவுடரும் போட்டி போட்டுக் கொண்டு கமகமத்தன. அந்த வாசத்தை நாடிக் கவரப்படும் மகிழா கூட அந்த வாசம் வரும் திக்குத் தாய் நிற்கிறாள் என உணர்ந்தாலே எதிர்த்திசைக்குத் திரும்பி வந்து விடுவாள்.

அன்று என்றுமில்லாத விதமாய் ஈஸ்வரி மகளை அழைத்தாள். தயங்கித் தயங்கிப் போன மகிழாவிடம் இனிப்புகள் நிறைந்த பையை நீட்டினாள்.

“சாப்பிடு, மாமாக்கும் குடு... அம்மம்மா சொல்லுற படி கேட்டு நடக்கோணும் என்ன, நான் இனிமேல் வரமாட்டன்...”

மகிழா தாயையே வெறித்துப் பார்த்தாள். இனிப்புப் பையை அவள் வாங்கவில்லை.

“என்ன யோசிக்கிறாய், இந்தா பிடி...” அவளின் கைக்குள் இனிப்புகளைத் திணித்தபடி இனியும் நின்றால் மகிழா மறித்து விடுவாளோ எனத் தோன்றிய கணநேர அருட்டுதலில் விருட்டென்று எழும்பினாள் ஈஸ்வரி.

“எங்கை அக்கா போறாய்...?”

கண்ணன் ஆச்சரியமாகக் கேட்டான்.

“எனக்கும் மாணிக்கத்துக்கும் கோயிலிலை கலியாணம் முடிஞ்சு போச்சு. நான் அவரோடை இருக்கப் போறன்...”

“அப்ப மகிழா...”

“நீங்கள் பார்த்துக் கொள்ளுங்கோ...”

கண்ணன் கலங்கிப் போய் அவள் போகும் திசையைப் பார்த்தான். “அவளுக்கு இரண்டாம் முறையும் புத்தி பேதலிச்சுப் போச்சு...” அன்னம்மா வாய்க்குள் முணுமுணுத்தபடி வாசலுக்கு வந்தாள்.

“மகிழாதான் பாவம்...”

அவன் மகிழாவின் பக்கம் திரும்பினான். அவள் இறுகின முகத்தோடு சிரட்டைக்குள் மண் நிரப்பி அடித்துக் கொண்டிருந்தாள். அவளருகே ஒரு மயிர்க்கொட்டி மெதுவாக ஊர்ந்து வந்தது.

மகிழா வீறிடப் போவதை எதிர்பார்த்து கண்ணன் அவளருகே ஓடினான். அதற்குள் மகிழா சிரட்டையை எடுத்து மயிர்க்கொட்டியின் மேல் இறுக்கி அடித்தாள். மயிர்க்கொட்டி நசுங்கிய பிறகும் திரும்பத் திரும்ப அடித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அவளது கண்களிலிருந்த வெறுமையும், விரக்தியும் இவனை என்னமோ செய்தன.

காற்றில் பறக்கும் பஞ்சைப் பார்த்துப் பயந்து கதறும் மகிழா... மயிர்க்கொட்டிகளைத் தூரப் பார்த்தே அலறும் மகிழா...

வெறி வந்தவள் போல் நசுங்கிய பிறகும் அந்த மயிர்க்கொட்டியை அடித்துக் கொண்டிருந்தாள். அவளருகில் ஈஸ்வரி கொடுத்துவிட்டுப் போன இனிப்புக்கள் கேட்பாரின்றிச் சிதறிக் கிடந்தன.

- செம்புலம் : 2008

தேன் வதை

சிறகுகளை இழந்தது போலாயிற்று. சிறைக்கதவுகள் அடைபட சிக்குண்டு மீளமுடியாது தவிப்பது போல் ஒரு வலி. தாகங்கள் தீரவில்லை. வறட்சியுற்ற நெஞ்சில் சாமரம் வீசும்படியாரும் பேசவும் இல்லை. எல்லா வார்த்தைகளும் வெறும் அக்கினித் துண்டங்களாய்த் தகித்ததேயன்றி பன்னீர் தெளிக்கத் தயாராயில்லை. வெறுத்தாயிற்று. இந்த மண், மனிதர், மரம், காற்று, செடி, கொடி, புல், பூண்டு, குருவி, அருவி எல்லாவற்றையுமே மறக்கடிக்கச் செய்கின்ற அளவுக்கு மனது மரத்துப் போய் சில நிமிடங்களாயிற்று. இனி வீட்டுக்குப் போகவேண்டும். வீடு... எத்தனை, எத்தனையோமைல் தொலைவில் அவன் கற்பனைக்கு எட்டாத தூரத்தில் இருப்பதாய்ப்பட்டது. அதைவிட அண்மையில் யமனுலகு இருப்பதுபோல் தோன்றியது. என்றாலும் வீட்டுக்குப் போகவேண்டிய அவசியத்தை உணர்ந்த கால்கள் நேரே பாமஸிக்கு நகர்ந்தன. 'நிரந்தரமான' தூக்கத்திற்கு வேண்டிய மாத்திரைகளை வாங்கிக் காற்சட்டைப் பையினுள் புகுத்தினான். திரும்பவும் வெறுமையோடு பஸ் நிறுத்தத்தை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினான்.

பஸ் நிலையம், சனத்தொகைப் பெருக்கத்துக்கு அத்தாட்சியாய் கலகலத்துக் கொண்டிருந்தது. இருபது பேருக்கும் குறையாமல் நின்றிருந்த சனங்கள். நாட்டுப் புதினங்கள், வீட்டுப் புதினங்கள் கதைத்துக் கொண்டிருக்கின்ற சனங்கள் - இவர்களுக்கெல்லாம் துன்பமே கிடையாதா? எப்போதும் கலகலத்தபடி அவன் எதிலுமே இணங்கிப் போகமுடியாமல் தவித்தபடி ஓரமாய் நின்ற மரத்தடியில் சாய்ந்தபடி நின்றான் - எதுவுமே கண்க

ளுக்குள் விழமுடியாதபடி சூனியத்தில் நிலைத்த விழிகள்... இது ஏன் எப்படி நிகழ்ந்தது என வெளியைத் துளாவும் விழிகள்... எந்தப் பிறப்பில் செய்த பாவத்தின் விளைவு... என யுகயுகாந்திரங்க ளுக்கு முந்திய பிறப்பைச் சல்லடை போட்டுச் சலித்த விழிகள்! எதற்குமே அவனுக்குப் பதில் கிடைக்கவில்லை. இந்தப் பிறப் பில் இந்தத் துன்பம் தீராது என்கின்ற மாதிரி உயிரையே துருவுகிற வேதனை.

“கடையிலை பார்த்தால் வாழைப்பழம் ஆசையாக் கிடக் கும். நல்ல மஞ்சள் பழமா பழுத்துக் கிடக்க நல்ல விருப்பமாக் கிடக் கும். பாத்தாலே சாப்பிடவேணும் போலை. ஆனா எனக்கு அதிலை விருப்பமில்லை. அது கூடாதெண்டில்லை. எல்லாரும் அடிபட்டுச் சாப்பிடுற பழம்தான். அந்த டேஸ்ட் எனக்குப் பிடிக்கா...”

கரைந்துபோன சிலமணி நேரங்களில் அவன் சிந்தனை யில் அலைமோதும் அந்த வார்த்தைகள்.

அதுபோலத்தான்...

அவனுடைய நினைப்பைப் பிடிவாதமாய்க் குழப் பியவாறு அவனது ‘பஸ்’ பலத்த ‘ஹோண்’ உடன் வந்து சேர்ந்தது. இவன் பதறவில்லை. அவசரப்படவில்லை. தெம் பில்லாமல் புத்தகப் பையைச் சுமந்தபடி கடைசி ஆளாய்க் காத்திருந்தான். சனங்கள் இறங்கி முடிவதற்குள் இடித்துத் தள்ளியபடி ஏறமுயலும் இன்னொரு பாதிசனம். இவன் பேசாமலே நின்றிருந்தான். அதற்குள் பின்னாலேயே வந்தது இன்னொரு பஸ்.

தவறவிட்ட பஸ்ஸையும், பெண்ணையும் பற்றிக் கவலை கொள்ளக்கூடாது. ஏனென்றால் இரண்டுமே இன்னும் வரும்...

இந்த வெளிநாட்டுப்பழமொழி நேரகாலம்பார்க்காமல் அவன் மனதுக்குள் குடைந்தது. வெளிறிய விழிகளில் வேதனைச் சிரிப்பொன்று லேசாய்க் கோடுகாட்டியது. வருமாம்... ஹும் விரக்தியான சிரிப்பொன்று பெருமூச்சாய்த் தாவி ஓடிற்று.

அவன் அடுத்ததிலாவது முதலில் ஏறவேண்டும் எனத் தோன்றிய உத்வேகத்தோடு விரைவாய் பஸ்ஸை நெருங்கிக் கண்டக்டரை அணுகினான்.

“உரும்பிராய்... ஒண்டு...”

இவ்வளவு நேரமாய் மௌனத் துன்பத்தில் தோய்ந்து இறுகியிருந்த குரல் நாண் இப்போது இளகிக் குரல் தரத் தயங்கியது. அவனை விலக்கி நீண்ட கரங்கள் மளமளவென்று காசை நீட்டி ரிக்கெற்றை வாங்கிக் கொள்ள, இவன் கண்டக்டரைப் பரிதாபமாய்ப் பார்த்தவாறே நின்றான். நீட்டியகரம் நீட்டிய படியே நின்றது. ‘இவருக்கு நான் தான் முன்னுக்கு வந்தேன் என்று தெரியாதா...? கண்டவர்தானே. பிறகு மற்றவர்களுக்கு ரிக்கெற் எழுதுகிறாரே’ என்று மனம் பொரும, இனி ரிக்கெற் கேட்க வெளிக்கிட்டால் குரலின் ஆற்றாமை கண்ணில் கண்ணீராக வெளிப்பட்டுவிடும் என்பது தோன்ற சொண்டைக் கடித்துக் கொண்டு பேசாமலே நின்றான். எல்லோருக்கும் ரிக்கெற் எழுதி முடித்த கண்டக்டர் நீட்டிய கையோடு இவன் பேசாமல் நிற்பதைக் கண்டு “எங்க தம்பி...?” என்றார். ஏதாவது சொல்லவெளிக்கிட்டால் தன் பலவீனம் வெடித்துக் கிளம்பிவிடுமோ எனத் தவித்தபடி விறைப்புற்ற பார்வையோடு அவரை நோக்க அவரும் ஞாபகம் வந்துவிட்டாற் போல “உரும்பிராய்தானை தம்பி...” என்று ரிக்கெற் எழுதி சில்லறையை வாங்கிக் கொண்டார். இவன் ரிக்கெற்றை வாங்கிக் கொண்டு பஸ்ஸுக்குள் ஏறி சனங்களை விலத்தி நடுவுக்குள் வந்தான். இது இரண்டாவது பஸ்ஸாயிருந்ததாலோ என்னவோ நிற்பவர்களுக்கிடையே காற்றிடைவெளி

அதிகமாய் இருந்தது. அந்தவேளையில் அதுவே போதும் போலவும் தோன்றியது.

இதுபோல அவன் ஒருநாளுமே பயணம் செய்ததில்லை. நிற்பதென்றால் எப்போதுமே புட்போட்தான். கையை வெளியே வீசி காற்றுக்குச் சவால் விடுவதுபோல்... இப்போது காற்றே அவனுக்குச் சவாலாய் மாறி வெளிப்புறமாய் அவனை நெட்டித் தள்ளுவது போலிருந்தது. அப்போதெல்லாம் - அதாவது நேற்று வரை வாழ்க்கை எவ்வளவு உற்சாகமாயிருந்தது? இப்படி நேருமென்று நினைத்துக் கூடப் பார்க்கவில்லையே. இந்தப் பதினேழு வயதில் ஓர் இளைஞனுக்கு வாழ்வின் மீதான பிடிப்பு அற்றுப் போவதாவது? இது பொய்யாய் இருக்கக்கூடாதோ...? இல்லை... அவ்வளவும் உண்மையென்பதுதான் ஓர் அப்பட்டமான வேதனையாயிற்று.

பஸ்ஸின் குலுக்கலில் அவன் ஒரு தரம் திடுக்குற்று நிமிர்ந்தான். கண் முழுதுமாய் நிரம்பியிருந்த கண்ணீர் அந்தக் குலுக்கலில் வெளிக்கொள்ளப் பார்த்தது. அவன் கண்களை மெதுவாக மூடிக்கொண்டான். உள்ளுக்குள் கரையட்டும்; துன்பம். உள்ளுக்குள் முடியட்டும் - எல்லாம். எந்த வேதனையுமே வெளியில் தெரியவேண்டாம். ஆனாலும் அவனுக்குள் ஒரு மௌனவலி கிளம்பிற்று.

நான் ஏன் இப்படி இருக்கிறேன்...?

என்னால் மட்டும் ஏன் ரிக்கெற் எடுக்க முடியாமல் போயிற்று...?

முன்னுக்கு வந்தும், ஏன் என்னால் அழுத்தமாகக் கேட்க முடியாமல் போயிற்று...?

என் பின்னால் வந்தவர்களெல்லாம் முதலிலே ரிக்கெற் எடுத்துவிட, நான் மட்டும் பின்தள்ளப்பட்ட காரணம் என்ன?

என் குரல் ஏன் எழும்ப மறுக்கிறது...?

என்னால் ஏன் மற்றவர்கள் போல நடக்கமுடியவில்லை...?

இதற்கு மேலும் முடியாது என்பது போல ஒரு சொட்டுக்கண்ணீர் வலக் கண்ணிலிருந்து லேசாய்க் கசிந்தது. மெல்ல ஒன்றுமேயில்லாதது போல் கண்ணைக் கசக்கிக் கண்ணீரைத் துடைத்தபடி லேசாய் விழிகளைத் திறந்தான். கண்களுக்கு நேரே பட்ட தொப்பி போட்ட மனிதர் இவனையே கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறார் போல் அவனுக்குத் தோன்றியது. சட்டென்று பார்வையையும் மனத்தையும் ஜன்னலுக்கு வெளியே செலுத்தி... மரங்கள், வெளிகள், பூக்கள், வேலிகள் என்று மனதுக்கு இசைய மறுத்த சகலதையும் தன் வசமாக்கி கண்களை மலர்வுக்குக் கொண்டுவர முயன்றான். காற்றுப்பட்ட கண்கள் குளிர்ச்சியால் மலர்ந்தாலும் தொண்டையின் கரிப்பு இதோ, இதோ என்று பயமுறுத்திக் கொண்டிருந்தது. இப்போது மீண்டும் அந்த மனிதரைப் பார்க்க வேண்டும் போலிருந்தது. புன்னகைத்த பார்வையோடு அவர் இப்போதும் அவனையே பார்ப்பது அவனுக்கு வெறுப்பைத் தந்தது.

‘சென்ரி பொயின்ரிலை இறங்கி ஏறேக்கே மனிசன்ரை பார்வை படாத இடத்திலை முகத்தை வச்சிருக்கோணும்...’ எனத் தீர்மானித்து அடுத்த பொயின்ரில் அப்படியே செய்தான். இப்போது மறுபடியும் அமர்ந்திருக்கிற சனங்களை நோட்டம் விட்டான். யாருமே அவனைக் கவனிக்கின்ற மாதிரி தெரியவில்லை. ஜன்னல் காற்றை அழகாய்ச் சுவாசித்தபடி பயணிக்கிற மனிதர்கள். இவன் எந்தவித தொந்தரவும் இல்லாமல் யோசிக்கத் தொடங்கினான்.

“நீங்கள் நல்லவர்; நல்லாப்பழகுநீங்கள்; படிக்கிறீங்கள்; பார்க்கிறதுக்கு நல்ல பேர்சனாலிற்றியா இருக்கிறீங்கள். ஆனா

அதுக்காக உங்களை 'லவ் பண்ண' வேணுமெண்டு நீங்கள் நினைக்கலாமோ...? வாழைப்பழத்தைப் பாத்தால் மனதுக்குக் குளிர்ச்சியா இருக்கு. ஆனா எனக்கு சாப்பிட வேணுமெண்ட ஆசை வாறதில்லையே..."

அந்தப் பதினாறு வயதுச் சிட்டு என்னமாய் முதிர்ச்சி யோடு பாட்டி மாதிரிக் கதை சொன்னாள். ஆனால் அவனால் மட்டும் அதை ஏன் இயல்பாய் ஏற்கமுடியவில்லை. தேன்வதை என்று நினைத்து ஆவலோடு தேன் பருகப் போனானே! தேனீக் கள் வதைத்து விரட்டும் என்பதை ஏன் அவன் முதலே நினைத் துப் பார்க்கவில்லை? கேட்காமலேயே விட்டிருக்கலாமோ...? இப்படிக்கேட்டு அவமானப்பட...

சட்டென்று அவன் மனம் சிலிர்த்தது. அவள் அவனை நேசிக்காததைவிட அவள் மறுத்துவிட்டாள் என்ற அவமானம் அவனை அதிகமாகத் தாக்குகிறதோ...?

அவனால் எதையும் சரியாகச் சிந்திக்க முடியவில்லை. முதல்நாள் நண்பர்களெல்லாம் சேர்ந்து அவனைக் கேலி செய்து "கேளடா! கேளடா!" என்றும் "இனியும் உப்பிடியே விட்டியோ ஆரேன் கொத்திக் கொண்டு போடுவான்" என்றும் உசுப்பியிருந்தார்கள். இன்று கூட அவன் கேட்பதற்கு வசதி யாய்தானே அவனை விட்டு விட்டே அவர்கள் போனார்கள். ஊருக்குப் போனதும் ஒருவர் பின் ஒருவராய்த் தேடிவரத் தொடங்கிவிடுவார்கள்.

"எப்பிடி மச்சான், காயோ, பழமோ...?" என்றபடி வரும் நண்பர்களிடம் அவன் என்னவென்று சொல்வது...? ஒவ்வொருவனதும் பரிதாபப் பார்வைகளைச் சந்தித்துக் கொண்டு...

"விட்டா மச்சான் அவளுக்குத்தான் தான் பெரிய ரதி எண்ட நினைப்பு..."

“ஊருலகத்திலை வேறை பெட்டை இல்லையே...?”

“எனக்கு அப்பவே தெரியும் அவளிண்டை நெளிப்பும், ஆளும், உனக்குச் சரி வராதடா. நீ வேறை எங்கையேன் பார்...”

இவற்றையெல்லாம் அவன் எப்படிச் சகிக்கப் போகிறான்?

“உரும்பிராய்த் தம்பி இறங்கேல்லையே...” கண்டக்டரின் கணீரென்ற குரல் சுயநினைவை உலுப்ப இறங்கி நடந்தான்.

கை தன்னிச்சையாக ஜீன்ஸ் பொக்கற்றைத் தடவிற்று.

இதுதான் ஒரே முடிவு...?

எந்த அவமானத்தையும் சந்திக்க அவன் தயாராயில்லை.

அவங்கள் வாறதுக்கு முதல் இதை விழுங்கிப்போட்டு படுத்திட வேணும்.

விரைவான நடையோடு ஒழுங்கையால் நடத்தவனை பிரதீப்பின் சைக்கிள் மணி துரத்திற்று. இந்த சைக்கிள் மணிச்சத்தம் அவனுக்கு மிகவும் பழக்கமானது. இப்படிக்கலகலவென்று ஒரு சந்த வித்தியாசத்தில் மணியை ஒலிப்பவன் பிரதீப்பாகத்தான் இருக்க முடியும். கிண்டலடிக்கின்றானா...? வேண்டாம். அவன் பார்வையில் படமுதலே வீட்டுக்குப் போய்விட வேண்டும். இவன் எட்டி நடந்து விரைவாய் வீட்டுக்கேற்றை எட்டவும் மூச்சு வாங்கியபடி வேலியோரம் காலூன்றி அவன் நின்றான்.

“இப்பவோடா வாறாய்...?”

எங்கே நிண்டு மோப்பம் பிடிச்சானோ...? மனதில் எழுந்த சினத்தை உள்மறைத்தபடியே மண்பார்த்து “ம்” என்றான்.

“வரதன் செத்துப் போனாண்டா...”

“என்ன...?” இவனுக்குள் குடிகொண்டிருந்த துக்கமெல்லாம் நொடிப் பொழுதில் சிதறி திகைப்பு அவன் முகத்தை அவசரமாய் நிமிர்த்திற்று.

“ஏன்...? எப்பிடியெடா...?” விக்கித் தடுமாறிற்று குரல்.

“பொலிடோல் குடிச்சிட்டானாம்...”

“பொ...லிடோ...லோ... ஏ...ன்...?” கை காற்சட்டைப் பையைத் தடவ வாய் வார்த்தைகளை வில்லங்கமாய்த் தள்ளியது.

“ஒண்டும், தெரியாதடா புத்தகங்களைப் போட்டுட்டு வாடா. இப்பிடியே போட்டு வருவம்...”

அவன் பரபரப்போடு உள்ளே எல்லாவற்றையும் விசிறிவிட்டு, திகைப்பாய் பார்த்தவர்களுக்கு முன் ஏனோ நிமிர்த்தயங்கிய தலையோடு விவரம் சொல்லிவிட்டு வெளியே வந்து பிரதீப் பின் சைக்கிளில் தொற்றிக் கொண்டான்.

வரதன் வீடு அவலமாய் அழுது கொண்டிருந்தது.

“ஐயோ என்றை ராசா விட்டிட்டுப் போட்டியேடா...?” வரதனின் அம்மாவும் சகோதரிகளும் புலம்பிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“மணிக்கூடு வாங்கிதரச் சொன்னவனாம். தேப்பன் காசில்லையெண்டு பேசிப்போட்டாராம்... அதுதானாம் இப்படிச் செய்தவன்...”

யாருடையதோ விமர்சனம் காதைக் கிழித்தது.

“மணிக்கூடு வாங்கித் தரேல்லையெண்டே உப்பிடி செய்தவன்...? விசர்ப்பெடியன்...” சட்டென்று தானே சொல்லி விட்ட வார்த்தைகளை நினைத்து மனம் திடுக்குற்றது. காற்சட்டை பைக்குள் அது கனப்பது போற்பட்டது.

பக்கத்தில் பிரதீப் மெல்ல உரஞ்சினான்.

“எல்லாம் எங்களாலை வந்தது தானடா. நாங்கள் பகிடி பண்ணேக்கை அவன் சொன்னவெனெல்லே, அடுத்த பேத்தேக்கு, புதுமணிக்கூட்டோடைதான் வருவெனெண்டு. இண்டைக்குதானடா அவனிண்டை பேத்தே... நாங்கள் பகிட்யாக கதைச்சதை அவன் வில்லங்கமா விளங்கி...” சுயவெறுப்போடு குன்றினான் பிரதீப்.

“என்றைஐயா, பிறந்தநாளும் அதுவுமாப் போட்டியே...?” கதறுகிற தாயின் குரல். இவனுக்குத் தன்னைக் கிடத்தித் தன் தாய் கதறுவது போல் பட்டது. கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன் வரதனுக் காகப் பரிதாபப்பட்ட அம்மா இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் அவனையெண்ணி...

“மூண்டுக்கு ஒண்டு கூடாதெல்லோ? இவன் மூண்டு தமக்கையளுக்கும் ஆசை ஆசையான தம்பியெல்லோ...”

பக்கத்து வீட்டுப்பெண் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்.

இவனுக்கு அடுத்தடுத்து இருக்கிற தம்பியும் தங்கைகளும் நெஞ்சு பிசைந்து அழுகிற ஒலி கேட்டது.

கடைசித் தங்கை, அவனுக்கு மிகவும் பிரியமான அந்த ஏழு வயதுச் சுந்தரியை அவன் எப்படி மறந்தான்...?

எப்போதும் அவன் யாழ்ப்பாணம் போகும்போது ‘கண்டோஸ்’ வாங்கி வரச் சொல்கின்ற சுந்தரி... இன்றைக்கு அதைக்கூட மறந்து போய் அல்லவா வந்தான். அதற்குப் பதிலாக இதுவா...? கைவெறுப்போடு பொக்கற்றைப் பிசைந்தது.

இன்னும், குடும்பத்திற்காக உழைத்துக் கொண்டிருக்கிற அப்பா, அவன் தோளில் சுமையை இறக்கக் காத்திருக்கையில் அவனே ஒரு சுமையாகி அவர் தோளிற் குந்துவதா...?

நிமிஷத்துள் அவன் மனம் தெளிவுபட்டாற்போல இருந்தது. அவன் வாழ வேண்டும். தன்னைச் சூழ இருக்கிறவர்களின் சந்தோஷத்துக்காகவாவது அவன் வாழ்ந்தாகவேண்டும். ஒரு பெண்ணின் காலடியில்தான் அவன் வாழ்க்கை இருந்தாக வேண்டும் என்பது எவ்வளவு வெறுப்புக்குரிய விஷயம்? அவளை விட அதிகமாய் அன்பை சொரியக்கூடிய ஜீவன்கள் வீட்டிலிருக்கும் போது அவன் ஏன் அதை வெளியில் தேட வேண்டும்? வானம் ஒரு பக்கம் இருண்டபோதும் மறுபுறமாய் வெளிச்சம் வருவது தெரிந்தது. அவனுக்கு ஞானம் வரவேண்டும் என்பதற்காய் வரதனின் தற்கொலையை விதி தீர்மானித்தது என்றால் அவனுடைய மனம் போன போக்கிற்காய் அவன் எவ்வளவு ஆத்திரப்படவேண்டும்? அவ்வளவு ஆத்திரமும் ஒன்றுசேர ஜீன்ஸ் பொக்கற்றுக்குள் கையை வைத்து நெரித்து அழுக்கி அந்த மாத்திரைகளை நசுக்கித் தூளாக்கினான். இது இனி எவருக்குமே பயன்படக்கூடாது... பற்களுக்கிடையே கடித்தபடி முணுமுணுத்தவாறு பின்புறமாயி ருந்த குப்பைத்தொட்டியில் விசிறினான்.

“என்னடா...?” என வினவிய பிரதீப்பிடம்...

“அது வெறும் குப்பை, நீ வாடா... தோரணங்கட்ட...” என்றவாறே படலையை நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தான்.

- சஞ்சீவி : 01.01.2000

கொம்பு

எனக்கு ரெண்டு கொம்பு முளைத்திருக்கிறது. ஆரம் பத்தில் ரொம்பவும் சின்னதாக கண்ணுக்குத் தெரியாமற்றானிருந்தது. நாளாவட்டத்தில் கொஞ்சங்கொஞ்சமாய் முளைப்பு கிளைத்து வலுக்க ஆரம்பித்தது. அதைப்பற்றி நான் கொஞ்சங்கூட அலட்டிக் கொள்ளவில்லை. மறைவில் அதைப்பற்றி பலபேர் பிரஸ்தாபித்தாலும்கூட அதை நான் பெரிதாய் எடுத்துக் கொள்ள வில்லை. கொஞ்சங்கொஞ்சமாய் கூர்வுற்று வளர்கின்ற கொம்புக ளுக்கு நறுநெய்ப்பூசி வண்ணந்தீட்டி இன்னும் கண்ணைக் கவரும் விதமாய் செய்வதில் தான் கருத்துன்றிக் கிடக்கின்றேன். ஆனா லும் ஒரு மனிதனுக்குக் கொம்பு முளைப்பது அசாதாரணம் என்ப தால் என்னை ஒரு வினோதப் பிறவியாய் மந்திரக் கதைகளில் வரு கிற யாளிமுகம் கொண்ட இளவரசனை நோக்குவது போல் ஒரு திகிலுடனும் பரபரப்பான வியப்புடனும் நோக்குகிறார்கள்.

இந்தக் கொம்பு எப்போது முளைத்ததென்பதை அவ் வளவு நுட்பமாகச் சொல்வதென்பது எந்தக் கணிப்பொறிக்கும் கொஞ்சம் கடினம் கொடுக்கும் காரியம்தான். மூன்றரை வயதில் ஓர் அசாதாரணமான மழை பெய்த விஜயதசமியில் எனக்கு ஏடு தொடக்கப்பட்டது. அப்போது எந்தவித பயமும் அழுகையுமில் லாமலே பள்ளிக்கூட வாத்தியார் 'ஆனா' எழுதும் முன்பே நான் எழுதிக்காட்டி அவரின் வியப்புப் பார்வையை அலட்சியமாய் ரசித்த போதே அந்த அசாதாரணமான மழை என் கொம்புகளுக் கான வித்துக்கும் நீர் பகிர்ந்திருக்க வேண்டும். அப்போது குழந் தைத்தனமாய் பிஞ்சு படிந்து கிடந்த என் முன்தலைப்பிரதேசம் கொம்புகள் இடைஞ்சல் என்று ஏற்காமல் விட்டிருக்கலாம். பிறகு

டபிள் டபிளாய் வகுப்புகள் ஏறி என் கெட்டித்தனம் நிரூபித்து 'ஸ்கொலஷப்பில்' வெ(ற்)றி கொண்டு யார் தயவுமில்லாமல் என் படிப்புச் செலவை அரசு உதவியுடன் நானே ஏற்றுக்கொண்ட போது முதன் முதலாக வழுவழுப்பாக சின்ன உருண்டை விளிம்புகளாய் என் கொம்பு வெளிப்படத் தொடங்கியது.

“டேய், கண்ட கண்ட நேரம் றோட்டிலை திரிஞ்சு நேரத் தைக் கரியாக்காமல் போய்ப் படியப்பு...”

அம்மாவின் இரக்கம் தோய்ந்த பரிதாபமான கெஞ்சல். எனக்குள் முளைவிட்ட கொம்பு திமிறிக்கொண்டு தன் முகம் காட்டும்.

“நான் என்ன காசு கேட்டனே... உங்களிட்டை, ஒரு சதமும் எனக்கு நீங்கள் சிலவழிக்கத்தேவையில்லை. என்றை காசு, என்னவும் செய்வன். அங்கை பவுடர் அப்பி, அப்பி உங்கட காசைக் கரிச்சுக் கொட்டுறாளே விமலா. அவளுக்குப் போய் புத்தி சொல்லுங்கோ...”

கொம்புகள் குத்தக்கூடியவை. ஆனால் அப்போது ஆரம் பக் கட்ட வளர்வில் இருந்த அவை அம்மாவை லேசாக முட்டி கண்களில் நீரை மட்டும் தளம்பவைத்தன.

“அவன் கொலசிப்காரனெல்லே. அவனைப் படிக்க வைக்க எங்களுக்கு ஒரு சிலவுமில்லை”

அவள் பக்கத்துத் தலைகளுடன் பேசிக்கொள்ளும் போது என் கொம்புகளை நீவிவிட்டாற் போலிருக்கும்.

நாளாவட்டத்தில் நான் வளர்ந்து கொண்டிருந்தபோது சொட்டுச் சொட்டாய் கொம்புகளும் வளர்ந்தன. யார் இது? நண்பனா? பகைவனா என்றில்லாமல் யாரையும் முட்டித்தீர்த்தன.

பெட்டைகள்கூட வகுப்பில் நானில்லா வேளைகளில் என் கொம்பைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டனர்.

கொம்பு சில வேளைகளில் தங்களையும் குத்திவிடும் என்பதால் அதைப் பற்றிப் பேசும்போது கூட அவதானமாயிருந்தனர்.

கெட்டிக்காரனென்றாலும் கொஞ்சம் 'மென்ரல்' கேஸ் என்றும் இந்தக் கொம்புகள் மட்டும் இல்லையென்றால் தங்களில் ஒருத்தியே என்னை வளைத்துப் போட்டுக் கலியாணம் செய்து கொள்ளலாம் என்றும் அவர்கள் பேசியிருப்பதாக அவர்களது பரி காசச் சிரிப்பினை உணர்கின்ற வேளைகளில் என் உள்ளுணர்வு சொல்லும். அப்போது என் கொம்புகள் இன்னும் கூர்மிகும்.

“பெட்டையள் அடுப்பூதிக் கிடக்க வேண்டியவளவை வந்திட்டாளவை படிக்கிறதுக்கு. ஆருக்காவது சொந்தமா மூளை இருந்தாத்தானை. உதிலை ஆராவது ஸ்கொலசிப்பிலை படிக்கிறாக்கள் இருந்தாச் சொல்லுங்கோடி பாப்பம். வந்திட்டாளவை தாய் தேப்பன்றை காசைக் கரியாக்கி... முகமெல்லாம் அப்பிக் கொண்டு மாப்பிளை தேட வெளிக்கிட்டாளவை...”

என் கொம்புகள் எந்த இடமென்று இன்றி உடம்பின் எல்லாப் பாகங்களையும் குத்தும். மிரளும் முகங்கள் எனக்கு 'மென்ரல்' தலைக்கேறி விட்டதென்றும் இனியும் சிரித்தால் ஆபத்திருக்குமென்றும் உணர்ந்து மெல்ல நழுவி விடும். போகட்டும் இவர்களுக்கென்ன...நானே என் கெட்டித்தனத்தாற் படிக்கிறேன். நான் என் காலில் நிற்கிறேன். பூமியில் படாத என் பாதங்களோடு... ஹா... எப்படி என் கற்பனை...?

மிக இளம் வயதுக்குள் கம்பஸில் கிளாசடித்து ஒரு எக் கவுண்டனாக வெளிவந்தேன். இன்னும் பல்கலைக்கழகச் சுவர்க்

ளில் என் சாதனை எதிரொலித்துக் கொண்டிருப்பதாக எனக்குள் ஒரு பெருமை. இந்த நேரம் தான் என் கொம்புகள் மிகப் பயங்கர மாய்த் தம் விஸ்ப்ருபம் காட்டத்தொடங்கின.

விமலா கல்யாணமாகி 'கனடா'வுக்கு ஸ்பொன்ஸர் செய்யப்பட்டாள். அவள் அங்கு 'ஏற்றுமதி' யாவதற்கு முன்பு பலபேரும் என் கொம்பைப் பார்த்துப் பயந்தார்கள். இப்போது அழகிய தேவதை போலிருக்கும் விமலாவுக்கும் 'சகோதர லட்சணத்தால்' பின்னாளிற் கொம்பு முளைக்கக் கூடுமோ என்று ஓர் அச்சம். எனக்கு கொம்பு முளைத்த விமலாவை எண்ணிப்பார்க்கவே விசித்திரமாக இருந்தது. காமதேனு போல இருப்பாளோ?

“இல்லை இந்த கொம்பு எனக்கே பிரத்தியேக உரிமை. இவை போன்ற அழகான கொம்புகள் வேறு எவருக்குமே வாய்க்க முடியாது. விமலா என் தங்கையாக இருந்தாலென்ன...? அவளிடம் என்போன்ற அளவு கெட்டித்தனம் இல்லை. அவள் வெறும் மண்டு. அவள் முளைக்குள் 'களி' இருக்கும் போது எப்படி இந்தக் கொம்புகள் அவளுக்கு விளையும்...?”

நான் இப்படிச் கத்தியபோது வந்தவர்கள் பயந்து இந்த சகவாசமே வேண்டாமென்ற மாதிரி ஓடிப்போகப் பார்த்தார்கள். அம்மா கெஞ்சினாள்.

“அவள் தங்கமான பிள்ளை. இவனைப் போலயில்லை அவள். இவன் கூடச் சில நேரத்திலைதான் ஒரு மாதிரி...”

இதைவிட்டால் இனி விமலாவுக்குக் கல்யாணமே கூடாது என்கிற மாதிரி அவள் பேசினாள். நான் ஏதோ பேச முற்பட்டபோது என்னை உள்ளே பிடித்துத் தள்ளிவிட்டுத் தானே எல்லாவற்றையும் பேசிக்கொண்டாள்.

உள்ளே விமலா என் கொம்பைப் பிடித்து உலுக்கிக் கொண்டாள்.

“என்ன அண்ணை இந்த ஜென்மத்திலை நான் கலியாணங்கட்ட விடமாட்டாய் போலை...”

“அடி, உவங்களென்ன பெரிய ஆக்கள்? நானே உனக்குப் பெரிய மாப்பிள்ளையப் பாத்து...”

“போ, அண்ணை நீ பாப்பாய்... உன்னை மாதிரியே ஒருத்தனை. இப்படிக் கொம்பு முளைச்ச ஒருத்தனும் எனக்கு வேண்டாம். எனக்கு சாதாரணமான ஒரு மனிசனே போதும்...”

என் கண்கள் எரிநெருப்பாய்ச் சிவந்தன. கொம்புகள் முறுகின நரம்புகள் இறுகித் தளர்ந்து தசைக் கோளங்கள் துண்டுகளாய்ப் பிளந்து குமுறின.

“என்னடி சொன்னனி. அப்பன்ரை காசெல்லாம் படிக் கிறன் படிக்கிறனெண்டு சொல்லி வீணாக்கி அழிச்சுப்போட்டு இப்ப என்னெடி கதைக்கிறாய்? உனக்கு எதிர்த்துக் கதைக்கிறதுக்கு என்னடி தகைமை கிடக்கு. ஒரு பி.ஏ, பி.எஸ்ஸி, ஒரு மண்ணுமில்லை என்னைப் பாரடி என்றை பட்டங்களெல்லாம் எழுதி மாட்டிக்கிடக்கு. ஒரு சதம் செலவு வைக்காமல் படிச்சனா னெடி...”

கொம்புகள் மேலும் பலத்தோடு மூர்க்கமாய்க் குத்த ஆரம்பித்தன. கொம்புகளின் கூர்மை தாளாமல் விமலா கட்டிலில் விழுந்து விசம்ப ஆரம்பித்தாள்.

“சரியெடி தொடங்கு, உன்ரை சங்கராபரணத்தை.”

அம்மா வந்தவர்களை வழியனுப்பி விட்டு உள்ளே வந்தாள்.

“என்னடா பொறுப்புள்ள ஒரு தமையனா அவளின்னை கலியாணத்தை நடத்தி வைக்கிறதை விட்டிட்டு இதென்னடா...”

கவலையும் கோபமுமாய் கேட்டாள்.

“நான்தானை சொல்லுறன். அவளுக்கு நான் செய்து வைக்கிறெண்டு...”

அம்மா நம்பிக்கை இழந்த கண்களோடு பார்த்தாள்.

“மெய்யேடா சொல்லுறாய்...”

குரலில் நிஜமாய் கொம்புகளில்லாத ஒரு மனிதனோடு கதைப்பது மாதிரி ஒரு பரவசம். ஒரு நிமிஷம் எனக்குள்ளிருந்த அம்மாப்பாசம் விழித்துக்கொள்ள சூரனுக்கு ஏற்பட்ட ஞானோதயமாய் இந்த கொம்புகளை உதறிவிட்டு மனித மிருகமாயில்லாமல் மனிதனாயிருக்கலாமென அம்மாவின் சந்தோஷத்துக்காக ஒரு ஆசை ஆரம்பிக்க,

அதற்குள் விமலா திமிறி எழுந்தாள்.

“உவன் செய்து வைப்பானெண்டா நான் கட்டாயமாகிணத்துக்கைதான் விழுவனம்மா. சொல்லிக்கிடக்கு. இப்பவே ஒரு மிருகத்தோடை படுறபாடு பிறகும் ஒரு மிருகத்தோடை வாழேலாது...?”

ஒரு கணம் எனக்குள் உடைந்து நொருங்கிய கொம்புகள் மீண்டும் புதிசாய் புதுப்பொலிவுடன் சடுதியாய் முளைத்துப் பளீரிட்டன.

“சரியெடி பாப்பம், ஆரையாவது கட்டித்துலை. பிறகு இஞ்சை கண்ணைக் கயக்கிக் கொண்டு வந்தியோ நடக்கிறதே வேறை, சொல்லிக்கிடக்கு...”

அம்மாவால் யார் பக்கமும் உடனடியாகச் சார்ந்திருக்க முடியாமல் போயிற்று. என்றோ கனவு மிதந்த கண்களில் இப்போது கவலை திரண்டு வழிந்தது.

‘அழு அம்மா அழு! நன்றாக அழு, உன் மகளுக்குத் திடீரென்று நாக்கு நீண்டு போனதற்காகவும், உன் மகன் கொம்பு வளர்த்துத் திரிவதற்காகவும் நீ அழுது கொண்டேயிரு.’

மனத்துக்குள் வாழ்த்துப் பாடிக் கொண்டேன்.

எப்படியோ விமலா கல்யாணம் முடித்துக் கொண்டாள். கனடாவுக்கு ‘ஸ்பொன்ஸர்’ செய்யப்பட்டும் விட்டாள். போவதற்கு முன் அருகில் வந்து என்னோடு தனியக் கதைத்தாள்.

கல்யாணம் முடிந்தவுடன் அனேகம் பெண்களுக்கு உடனடியாக ஏற்படுகிற சந்தோஷமும் பொறுப்புணர்ச்சியும் அவளுக்கும் ஏற்பட்டன.

“நீயும் இப்பிடியே நெடுக இருக்கேலாதண்ணா. நீயும் ஒரு கலியாணத்தைப் பண்ணினால் தானே நல்லது. நீயும் சுகமாய் இருக்கலாம். அம்மாவுக்கும் கரைச்சல் குறையும். ஏதோ யோசிச் சுச் செய் அண்ணா.”

நான் எதுவுமே பேசவில்லை. இந்தவேளை அவளுடன் நல்லபடியாகத்தான் பேசவேண்டுமென்பது அம்மா சொல்லாமலே எனக்குத் தெரிந்திருந்த போதிலும் அதற்கு என் கொம்புகள் ஒரு போதுமே இடந்தரப்போவதில்லை.

கொம்புகளை உடைக்கிற அளவுக்கு என் மனம் ஒரு போதுமே இறங்கி வராது.

எனவே மௌனத்தோடு கோபமென்றும், நாணமென்றும், சம்மதமென்றும் பலராலும் பல வகைகளிலும் விளங்கிக் கொள்ளப்படுகின்ற வினோதமான உணர்வோடு நின்றேன்.

அந்த மௌனத்தில் கொம்புகளின் மிடுக்கு இன்னும் உறைந்திருப்பதை அறிந்துகொண்ட விமலா அதை உணர்ந்தது போல் காட்டிக்கொள்ளாமல் அதை சம்மதமென்று விளங்கிக் கொள்கின்ற பாவனையில் என்னையும் தன்னையும் சந்தோஷப்படுத்துகிற மாதிரி ஏதேதோ சொல்லிவிட்டு கொம்பு குத்தக்கூடாதே என்ற எச்சரிக்கை உணர்வுடன் மெல்ல நழுவிக் கொண்டாள்.

அவள் போனபின் அம்மா நச்சரிக்கத் தொடங்கினாள். தனக்கு வயது போகின்றது என்பதை விட எனக்குத் தான் ஏதோ வயது எகிறிக்கொண்டு போவதாக அடிக்கடி முணுமுணுத்தாள். இப்படியே இருந்ததால் என் கொம்புகள் இன்னும் பயங்கரமாக வளர்ந்துவிடுமென்றும், அதன் பிறகு எந்தப் பெண்ணும் என்னை ஏறெடுத்தும் பார்க்கமாட்டாளென்றும் ஏங்கினாள்.

விமலா கூட இந்த உலகத்திலே கல்யாண சுகம் ஒன்றே பெரிதுபோலக் காகிதங்கள் எழுதினாள். இங்கே 'கம்பஸ்' கூட 'என்ரர்' பண்ணாத ஒரு மக்குப் பெண் எனக்குப் போய் 'அட்வைஸ்' பண்ணுவதாவது. எதற்குமே நான் பிடிக்காடுத்த தில்லை.

என்னைப் பார்த்துக் கொம்பு முளைத்திருக்கிறதென்று பயப்படுகின்றார்களே. அப்படி கொம்பு முளைத்த ஒரு பெண்ணையே கல்யாணம் பண்ணிக்கொண்டால் என்ன...? வேண்டாம்! அதை நான் ஒருபோதுமே அனுமதிக்கப் போவதில்லை. என்னுடைய கொம்பை விடச் சிறந்ததாக மெருகுடன் எது இருப்பினும் அது எனக்கு எதிரானதே!

ஆனால் கொம்பு முளைக்காத எந்தப் பெண்ணும் என்னைத் திருமணம் செய்ய சம்மதம் தருவாள் போற்றெரிய வில்லை. அதற்கென்ன? அந்தப் பிரச்சினையைக் காலத்தின் கையில் ஒப்புவித்துவிடுவோம்.

இப்போது வேறொரு பிரச்சினையும்கூட. செக்கிங் தொல்லை. கொம்பு முளைத்த மனிதனையும், கொம்பு முளைக்காத மனிதனையும் சமனிலையில் ஒரே தராசுத் தட்டுகளில் வைத்திருக்கிற யுத்தத்தால் வந்த விளைவு இது.

சந்திக்குச் சந்தி இறங்கி நடக்க வேண்டிய தொல்லை. அடையாள அட்டையும் ஆவணங்களுமின்றி எங்கும் போக முடியாத நிலை.

முன்பு என்னிடம் ஆத்திரம் கொண்டிருந்தவர்கள் கூட இப்போது என்னிடம் அனுதாபம் காட்டி ஆதுரமாய்ப் பழகுகின்றார்கள். நான் இனிமேல் இப்படிக் கொம்புகளோடு திரிவது ஆபத்தாம். சாதாரணமாகவே கொஞ்சம் வித்தியாசமாய் கறுப்பாய் இருப்பவர்கள் மீது சந்தேகப்படும் சீருடையினர் இப்படிக் கொம்போடு திரிந்தால் விட்டுவைக்கமாட்டார்களாம். அம்மாமூட திருப்பித் திருப்பி இப்போது இதைத்தான் சொல்லி அனுப்புகிறாள்.

ஆனால் எனக்கு கொம்புகள் என்பவை பிரியத்துக்குரியவை. அவற்றை உடைத்துப் போடுவதென்பது முடியாத காரியம்.

நான் ஸ்கொலஷிப் காசில் படித்தவன். யாருக்கும் செலவு வைக்காதவன். பி.கொம். ஃபெஸ்ட் கிளாஸ் பட்டதாரி எனக்குக் கொம்பு இருப்பதில் என்ன தவறு...?

என்னைப் பார்க்கிற காக்கிச்சட்டைக்காரர்கள் ஒரு மாதிரித்தான் பார்க்கிறார்கள். இவன் ஒரு சந்தேகத்துக்குரிய கொம்பு வளர்த்துத் திரிகிறான். இவனை பிடிக்கத்தான் வேண்டும்.

நான் தினமும் நறுநெய் பூசி வழுவழுப்பாக கூர்மையுடன் வளர்த்து வந்த கொம்புகளை திடீரென்று உடைத்துப்

போடச் சொன்னால்... உடைக்க வேண்டுமாம்... இல்லாவிட்டால் கையையும் காலையும் இவர்கள் உடைத்துப் போட்டுவிடுவார்களாம்.

என்னுடைய கொம்புகளுக்காக கல்யாணமே செய்து கொள்ளாமலிருக்கும் நான்... ஒரு ஃபெஸ்ட் கிளாஸ் பட்டதாரி...

என்ன செய்வது...? தற்காலிகமாக சில குறிப்பிட்ட இடங்களில் மட்டும் என் கொம்பினை மிகவும் மனக்கசப்போடு உள்ளிழுத்துக் கொள்கின்றேன். மற்ற இடங்களில் மிகவும் கூடுதலாகவும் முன்னை விடப் பயங்கரமாகவும் என் கொம்புகளின் விஸ்வரூபத்தைக் காட்டி நிற்கின்றேன்.

இப்போது என் 'மென்ரல்' உச்சத்தானத்தை அடைந்து விட்டதாக இளம் பெண்களும், எனக்கு ஒரு போதும் கல்யாணம் ஆகப்போவதில்லையென்று அம்மாவும், அப்படி ஆனாற் கூட வருபவள் இரண்டு நாள்களுக்கு மேல் என்னோடு வாழ மாட்டாளென்று விமலாவும் ஒரு தீர்மானமே எடுத்துவிட்டார்கள்.

நானோ, இன்னும் கூட என் கொம்புகளைப் பாதுகாப்பது எப்படி என்று தான் யோசித்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.

- சஞ்சீவி : 27.11.1999

உரிமை இழக்கும் உயிர்கள்

பொலபொலவென்று எல்லாக் காலைப் பொழுதுகளும் விழுந்து உதிர்ந்து வாழ்க்கையில் விடியலே இல்லாமல் போனது போலிருக்கிறது. இப்படியொரு நிலை ஏற்படும் என்று ஒரு போதுமே நினைத்திருக்கவில்லை. இந்த மனிதப் பேரவலத்தை எங்கே போய் விபரிப்பது..? யாரிடம் தீர்வு கேட்பது..? கடவுளே கண்ணை மூடிக்கொண்டு இருக்கும் போது யார் தான் உதவப் போகின்றார்கள். சின்னக் குழல்களுக்குள் குடும்பங்களை ஒடுக்கி சுற்றிவர முள்வேலி அடித்து காவலுக்கு ஆட்களைப் போட்டு சிறைக்கைதிகள் போல் கண்காணிப்பது என்றால்..? இதைப் போய் யாரிடம் சொல்லி அழுவது? தமிழனுக்கு இப்படி ஒரு நிலையா? கல்தோன்றி மண் தோன்றாக் காலத்துக்கு முன் தோன்றிய குடியாகக் கருதப்பட்ட தமிழ் இனத்தின் நிலை இன்று இப்படியா ஆக வேண்டும்.

அகோரமான ஷெல்களுக்கும் குண்டுகளுக்கும் துண்டுதுண்டான உடல்களைப் பார்த்து மனங்கலங்கி உடுத்த உடுப் போடு ஓடிவந்தவர்களெல்லாம் இந்த முட் கம்பிகளுக்குள் சிறையுண்டு இருக்கும் சோகம் யாருக்குத் தான் தெரியும்! உறவுகள் இருந்தும் அவர்கள் உதவிக்கரம் நீட்டி அழைத்த பொழுதிலும் அவர்களை நாடிப்போக முடியாமல் அல்லவா பொழுது தேய்கிறது. கைக் குழந்தைகளோடு வந்தோர், உறவுகளைத் தொலைத்து விட்டு வந்தோர், குண்டு வீச்சில் உறவுகளைப் பறிகொடுத்தோர் என்று பல தரப்பினர் அங்கு இருந்தனர். அவர்களுக்குள் தான் அவனும் இருந்தான்.

அவன் தனியன். அக்கா குடும்பத்தோடு ஒண்டியிருந்தான். அம்மாவும் அப்பாவும் வன்னியில் அண்ணன் குடும்பத்தோடு இருந்தார்கள். இப்போது புதுமாத்தளனில் இருப்பதாய்க் கேள்வி. உறுதிப்படுத்த முடியவில்லை. இவன் பல்கலைக்கழகத்தில் இரண்டாம் வருடம் படித்துக் கொண்டிருந்தபோது விடுமுறைக்கு ஊருக்குப் போனவன் தான். பாதை பூட்டிக் கொண்டது. திரும்பவும் யாழ்ப்பாணம் வர முடியவில்லை. இப்போது வந்திருக்கிறான். நலன்புரி முகாமைவிட்டு பல்கலைக்கழகம் செல்வதற்கான அனுமதி கிடைக்கவில்லை. உயரதிகாரிகள் வரும்போது தனது மேற்படிப்பைத் தொடர்வதைப் பற்றிக் கேட்டுக் கொண்டுதானிருக்கிறான். இன்னும் பாதுகாப்புத் தரப்பின் அனுமதி கிடைக்கவில்லை எனச் சொல்கிறார்கள்.

அக்காவின் குடும்பத்தில் அத்தான் மற்றும் மூன்று பிள்ளைகள். பெரியவளுக்குப் பதினாலு வயது. இன்றோ நாளையோ பருவமடைவதற்குத் தருணம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள். அடுத்தவன் பையன், பத்து வயது. சின்னவளுக்கோ ஏழு வயது. துள்ளித்திரிய வேண்டிய வயதில் துவண்டு போய் இருக்கின்றார்கள். அத்தான் ஊரில் கமம் தான் செய்து வந்தார். பரந்தனில் அவர்களுக்கு நிலம் இருந்தது. அதில் நெல் பயிரிட்டாலே போதும். குறைவில்லாத செல்வம் பெருகியது போலிருக்கும். கடைசியில் எல்லாம் போயிற்று. எல்லாவற்றையும் விட்டு வந்தாயிற்று. எனது நிலம், எனது வீடு, எனது வாசல் என்று வாழ்ந்தவர்களையெல்லாம் உனக்கு எதுதான் சொந்தம் என்று தத்துவம் பேசவைத்தது காலம்.

மாலைப் பொழுது ரம்மியமான இளங்காற்று இதமாய்த்தடவும் நேரம். ஊரில் மரங்களுக்கிடையில் எவ்வளவு குளிர்ச்சியாய் ரசித்த மாலைப்பொழுது. தற்காலிகக் கொட்டகைக்குள் சூரியன் எட்டிப்பார்த்துச் சுட்டெரிக்கிறது. இப்போதெல்லாம் ஐந்து மணியானால் கூட வெயில் சுட்டுக்கொண்டு

தானிருக்கிறது. மழையும் தொடங்கிவிட்டால் இந்த நலன்புரி நிலையங்கள் தாங்காது. ஏற்கனவே நொந்து போயிருப்பவர்கள் மேல் இயற்கையும் வஞ்சம் காட்டத் தொடங்கிவிட்டால் யாரிடம் தான் நீதி கேட்பது..?

“முந்தநாள் விழுந்த ஷெல்லிலை எங்கட ஏரம்பு மாஸ்டர் செத்துப் போனாராம்...” அத்தான் அக்காவுக்குச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். ஏரம்பு மாஸ்டருக்கு எழுபது வயது. ஐந்து பிள்ளைகள். மனைவி இல்லை. ஒவ்வொருவரும் திசைக்கொன்றாய் தத்தம் இலட்சியப்படி பிரிந்து போயினர். மாஸ்டர் வெண்பாக்களை இயற்றுவதில் கை தேர்ந்தவர். ஒவ்வொரு கிழமையும் வெண்பாக்கள் பத்திரிகையில் வந்து கொண்டிருந்தன. பிரச்சினைக்குப் பிறகும் அவர் வெண்பாக்கள் எழுதிக் கொண்டிருந்ததாகத் தான் கேள்வி. ஒவ்வொரு அந்தியேட்டிப் புத்தகங்களிலும் கண்ணீர் அஞ்சலிகளிலும் பெயர் குறிப்பிடாமல் எழுதப்படும் வெண்பாக்கள் ஏரம்பு மாஸ்டருடையவை என அடித்துச் சொல்லிவிடலாம். இப்போது ஏரம்பு மாஸ்டர் பிள்ளைகள் யாருமின்றி அழுவதற்குக் கூட உறவுகளின்றி அநாதையாய் இறந்திருப்பார். அவருக்காக அவர் எழுதிய எத்தனை வெண்பாக்கள் கண்ணீர் சிந்தியிருக்கும், அவருக்கான வெண்பாவை யாருமே எழுதாதது குறித்து.

அவன் சின்ன வயதில் அவரிடம் தமிழ் படித்திருந்தான். தமிழ் உணர்வையும் அவன் அவரிடமிருந்துதான் பெற்றான். இங்கே இவர்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட வாழ்க்கையைப் பார்க்க முடிந்திருந்தால் அவர் மனதில் என்ன தோன்றியிருக்குமோ தெரியவில்லை. இவ்வாறொரு நிலை இருக்குமென்று அறிந்திருந்ததால்தான் அவர் இங்கு வரவில்லையோ என்று தோன்றியது. எப்படியோ அவர் காலம் முடிந்து விட்டது. ஆனால் அவரது இறுதிக் காலம் அமைதியாயே இருந்திருக்காது என்பதைத் தான் அவனால் இப்போதைக்கு உணர முடிந்தது.

“சந்திரன், இதயச் செல்வன், பவித்ரா, கோகிலன்... இவையனை ஐ.சி.யைக் கொண்டு வரட்டாம்...”

தவநாதன் சத்தமான குரலில் கூப்பிட்டான். பெயருக்கு ரியவர்கள் படபடப்பாக முன்முகப்பிலிருந்த விசாரணைப் பகுதியை நோக்கிச் சென்றார்கள். இனி ஒரு மணிநேரம் வரை அவர்கள் விசாரிக்கப்படலாம். இவ்வாறுதான் அந்த முகாமிலுள்ள அனைவரும் ஒரு ஒழுங்கு வரிசைப்படி இடையிடையே கூப்பிட்டு விசாரிக்கப்படுகிறார்கள். இவனது முறை போன கிழமை வந்து விசாரணைக்கு முகம் கொடுத்து விட்டான். இனி திரும்பவும் ஏதாவது சந்தேகம் ஏற்படும் போது கூப்பிடுவார்கள். அவர்களுக்குச் சந்தேகம் ஏற்படும் போதெல்லாம் தெளிய வைக்கவேண்டியது இவர்களது கடமையாகிவிட்டது.

முகாமில் தற்காலிகமாய் அமைக்கப்பட்டிருந்த வகுப்பறைத் தொகுதி வெறிச்சோடிக்கிடந்தது. சற்றுத்தள்ளி மாணவர்கள் சிலர் பந்தடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்தப் பிள்ளைகளைப் பார்க்க இவனுக்குப் பாவமாய்க் கிடந்தது. சிறு பிள்ளைகள். இனி வெளி உலகமே தெரியாமல் வாழப்பழக வேண்டுமா? சின்ன வயதில் அவன் சிகிரியாவைப் பற்றி, தாஜ்மஹாலைப் பற்றிப் படித்திருக்கிறான். அவையெல்லாம் அவனுக்குப் பிரமிப்பை ஊட்டும். இப்படியெல்லாம் இருக்கின்றனவா என அவற்றையெல்லாம் கற்பனையிலேயே காண முடிந்ததன்றி நேரில் பார்க்க முடியவில்லை. அதேபோல் சிறுவயதில் ரயில் போவதைப் பார்க்க மட்டுமே முடிந்ததுடன், அதில் பயணம் செய்வது ஒரு கனவாகவே இருந்தது. என்றாலும் பின்பு அந்த அதிசய நிர்மாணிப்புகளையெல்லாம் தொலைக்காட்சிகளில் பார்க்க முடிந்தது. பின்னாளில் ரயில் வவுனியாவிற்கு அப்பால் நிறுத்தப்பட்டுவிட்ட போதிலும் அதைத் தான் அறிந்திருப்பது குறித்து திருப்தியுற்றிருந்தான்.

ஆனால், இந்தப் பிள்ளைகள் குறிப்பிட்ட சுற்றளவுக்குள்ளேயே பாடசாலை வாழ்க்கை என மட்டுப்படுத்தப்பட்ட

பின் அவர்களுக்கு வெளி உலகமே தெரியாமல் போகுமோ? இந்தச் சின்னக் குடிசைகள் மட்டுமே உலகம் என நினைக்குமோ...? சிலவேளை வெளியே திடீரென்று காண்கின்ற கல்வீடுகளை சொர்க்கம் எனக் கருதக் கூடுமோ...? முகாமைக் கடந்து போகின்ற பஸ் வண்டிகளை தேவரதங்கள் எனக் கருதக் கூடுமோ...? இந்த உலகின் சில உரிமைகள் சுதந்திரங்கள் தங்களுக்கு மறுக்கப்பட்டதைக் கூட உணர முடியாத வகையில் ஒரு சந்ததி ஒரு வட்டத்திற்குள்ளேயே வாழ்ந்து முடித்து விடுமோ...?

அவனது கேள்விகள் பல்கிப் பெருகின. எனினும் அவனால் நெடுநேரம் சிந்திக்க முடியாது. எப்போதும் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கின்ற அவனை அக்கா திட்டுகிறாள்.

“ஆரோடையாவது கதையப்பன். நீ பேசாமல் இருக்க அவங்கள் உன்னைத்தான் ‘நோட்’ பண்ணுறாங்கள் ஏதேன் பிளான் போடுறியோ வெண்டு...”

சீ... சுயமாய் சிந்திக்கக்கூட முடியாத நிலைமை. அதற்குப் பிறகு அவனால் என்ன தான் செய்ய முடியும். படித்தவன் தானே, மாலைப் பொழுதுகளில் சிறு பிள்ளைகளுக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுத்தான். அந்த வகுப்பறைத் தொகுதிகளில் இடம் பெயர்ந்து வந்திருந்த ஆசிரியர்கள் காலையில் படிப்பிப்பார்கள். இவன் மாலையில் பிள்ளைகளுக்கு கணக்கு மற்றும் பாடங்கள் சொல்லிக் கொடுத்தான். இன்னும் வெளியுலகம் பற்றியெல்லாம் சொல்லிக் கொடுக்க ஆசைதான். என்ன செய்வது? அனுமதியின் றிக் கூட்டம் போடுவதாக வேறு கதை வந்துவிடக் கூடாதே! எல்லா வற்றிலும் மிகவும் எச்சரிக்கையாகத் தான் நடக்க வேண்டி இருக்கிறது.

“என்னென்ன உடுப்பு வேணுமெண்டு ‘லிஸ்ட்’ தரட்டாம். புதுவருஷத்திற்கு உடுப்புத் தரப்போயினையாம்.” கேச

வனின் குரல் கேட்கிறது. அதற்கேற்ப பரபரப்பாய் பட்டியல் தயாரிக்கப்படுவது இவனது கண்ணில் படுகிறது. இவனுக்குக் கூச்சமாக இருந்தது. வந்த புதிதில் இப்படித்தான் உடுப்புத்தருவதற்காக விபரம் கோரினார்கள். யார் யாருக்கு என்னென்ன உடுப்பு தேவை எனத் தயாரிக்கப்பட்ட பட்டியல். ஆண்கள், பெண்கள் என்ற பேதமின்றி எல்லாருக்கும் உள்ளாடைகள் என்னென்ன அளவுகளில் என்ற விபரம் எழுதப்பட்டிருந்தது. இந்த முகாமில் யார் என்ன அளவில் உடை போடுகிறார்கள் என்பது துலாம்பரப்படுத்தப்பட்டிருந்தது. இந்த மண்ணின் பண்பாட்டோடு ஒத்த விஷயங்களாய் பெண் பிள்ளைகள், தமக்கு உள்ளாடைகள் தேவைப்படும் போது தாயிடம் சொல்வதன் மூலமே பெற்றுக் கொள்ளும் நிலைமாறி பெண்ணுக்குரிய அந்தரங்க விஷயங்கள் அம்பலப்படுத்தப்படுவது இவனால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத சங்கதிகளாயிருந்தன. இவனே அப்படியிருக்கும்போது அந்தப் பெண்கள் எவ்வளவிற்கு கூசிப் போயிருப்பார்கள் என்பதை அவனால் உணர முடிந்தது. எனினும் தசை, நிணம், எலும்பு, இரத்தம் என்று பார்த்துப்பழகி உயிரைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு வந்தவர்களிடம் உணர்வுகளெல்லாம் மரத்துப் போயினவோ என்றே தோன்றியது. இதையெல்லாம் இனிப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியாது எனும் எண்ணத்தில் எல்லாவற்றையும் உள்ளேயே தாங்கிக் கொள்கிறார்களோ...?

இவன் சமூகக்கல்வி பாடம் படிப்பித்துக் கொண்டிருந்த போது மலர் பட்டென்று கேட்டாள்.

“அடிப்படை உரிமை எண்டா என்ன சேர்..?”

அடிப்படை உரிமை என்றால் என்ன என்று இவ்விடத்தில் வைத்து அவளுக்கு எப்படிச் சொல்வது...?

மனிதன் தான் விரும்புவதைச் சிந்திக்க, தான் விரும்பும் இடத்தில் வசிக்க, தான் விரும்பிய மொழியைப் பேச, விரும்ப

பிய தொழிலை மேற்கொள்ள , சுதந்திரமாய்ச் செயற்பட உரிமை உள்ளவனாய் இருக்கிறான் என்று இந்த நிலையிலிருந்து கொண்டு எப்படிச் சொல்ல முடியும்...? அதன் பின் அடுக்கடுக்காய் அவள் கேட்கப் போகும் கேள்விகளுக்கு என்ன பதில் இருக்கிறது...? இவன் பாடத்தை முடித்தான்.

“இண்டைக்குக் காணும். மிச்சத்தை நாளைக்குப் பாப் பம்...”

தனது குடிசையை நோக்கிச் செல்லும் போது அவன் மனதில் தோன்றிக்கொண்டே இருந்தது.

இன்றைக்கு மலர் கேட்டது போல் நாளை யாராவது கேட்பார்கள்.

“பஸ் எண்டா என்ன...?”

“அதிலை நாங்கள் போகேலாதோ...?”

“பெரிய பள்ளிக்கூடம் கிடக்காம்.. அதிலை நாங்கள் படிக்க ஏலாதோ...?”

“கம்பஸ் எங்கட முகாமை விடப் பெரிசா இருக்குமாம். உண்மையாவோ சேர்...” பிள்ளைகள் சிறிசுகளாயிருந்து அவனைக் கேட்கலாம். ஏரம்பு மாஸ்டர் போல் அவனும் தனக்குத் தெரிந்தவற்றை விளக்கிக் கூறிக்கொண்டு போகலாம். ஆனால் அவனுக்கே இப்போது சந்தேகமாய்க் கிடந்தது. ‘அடிப்படை உரிமை என்றால் என்ன...?’ நாளை திரும்பவும் மலர் கேட்பாள். அவளுக்கு என்ன பதில் சொல்வது? ஏரம்பு மாஸ்டர் இங்கு வந்திருந்தால் அவரிடம் கேட்டிருக்கலாம் போலிருந்தது.

-ஜீவந்தி

பழி

அவன் வயிற்றுப் பிழைப்புக்காகத்தான் மரம் வெட்டத் தொடங்கினான். மரம் வெட்டிக்கொண்டு தான் வாழ்க்கைப் பயணத்தை ஓட்ட வேண்டிய நிலை. ஆனால், அவனுக்கு எந்த தேவதையும் காட்சி கொடுக்கவில்லை. எந்தத் தேவதையும் தங்கக் கோடரி கொடுத்து அவனது வாழ்வைக் கடைச்சிக்கவும் இல்லை. இவனுக்கு ஒவ்வொரு மரத்தை வெட்டுகின்ற போதும் இதயத்தைக் கொத்துகிற மாதிரி இருக்கும். மரத்தை வெட்டுகின்ற போது எழுகின்ற பச்சை மரவாசம் அவனது நாசியைத் துன்புறுத்துவதாகவே அமையும். அந்தத் தொழிலை விட்டு விட வேண்டுமென்று பல நாட்களாய் நினைத்திருந்த போதிலும், அதற்கேற்ற காலம் வரவில்லை.

ஒற்றை ஒற்றையாய் அவன் வெட்டும் மரங்கள் கொத்துக் கொத்தாய் மாறிச் சரிவதாய் இவன் கண்களில் பிரமை தோன்றியிருக்கிறது. ஒவ்வொரு மரமும் ஒவ்வொரு கோபுரமாய் மண்ணில் ஊன்றியிருந்தன. அத்தனையையும் வெட்டி சரிக்கின்ற போது மனதில் தோன்றும் பரிவு, மண்ணின் வேர்களைத் தேடுகின்றது. வேர்கள் அறுபடும் உணர்வு உள்ளூர வேதனையைத் தருகிறது.

உறவுகள் பிரிவதன் வேதனை புரிந்த அவனுக்கு இன்று தான் ஒன்றொன்றாய் மரங்களின் வேதனை புரிகின்றது. எந்த ஒரு உயிரும் மண்ணில் நிலைத்திருக்க, தன் இலைக் கரங்களை நீட்டி, நிழல் துளாவி, வாழ வைக்கும் மரங்களைத் தன் கொடுங்கரத்தால் அறுத்தவன் அவன். மரங்களின் கோபம் மழையை ஓட ஓட விரட்டுகிறது. மேகங்கள் தள்ளித் தள்ளிக் கலைந்து போகின்றன.

உயிர்ப்பிழந்த காலங்களில் புற்கள் கருகிப்போய் விடுகின்றன. மரங்களில் தவமியற்றும், குருவிகள் வாழ்விடமின்றி மனிதனைச் சபித்துப் பறக்கின்றன. குருவிகளின் குதூகலத்தைப் பறித்தவனாய் அவன் இனங்காணப்படுகின்றான். குருவிகள் அவனைக் கொத்திப் பறக்கின்றன.

அவன் சிறு வயதில் கண்டது போலான பெரு மரங்களை இப்போதெல்லாம் காணக்கிடைப்பதில்லை. அவனுக்கு ஆறேழு வயதிருந்த போது ஊர் எல்லையில் பெரியதொரு ஆலமரம் பரந்து விரிந்திருந்தது. மாலை வேளைகளில் கிளிகளும் குருவிகளும் அந்த மரத்திலமர்ந்து கீச்சிடும் சத்தம் கேட்டுக் கொண்டேயிருக்கும். ஒரு இன்னிசைக் கதம்ப நிகழ்ச்சிபோல, அந்த ஓசைகள் மனதுக்கு ரம்மியமாக இருக்கும். அந்த மரத்தை யாரும் வெட்டவில்லை. அந்த மரத்தடியில் வயோதிபர்கள் இளைப்பாறிக் கதை தொடர்வதை அவன் சிறு வயதுகளில் அவதானித்திருந்தான். எத்தனை ஆண்டுப் பழைய மரமோ தெரியாது. ஆனால், அது மட்டும் நிமிர்ந்து கம்பீரமாய்ப் பல உயிர்களுக்குப் பழம் தந்து அவற்றை வாழ்வித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

அந்த மரம் ஒரு மழைக் காலத்துப் புயலில் பாறி விழுந்தது. பெரிய அரக்கன் மல்லாந்து கிடந்தது போல, அதன் தோற்றம் அமைந்திருந்தது. ஒரு விதத்தில் பார்த்தால் கொஞ்சம் சோகமாகக் கூட இருந்தது. ஒரு துயர காவியம் போல அலமலந்து கிடந்த அந்த மரத்தின் பேரில் இரக்கம் ஏற்பட்டுச் சில வாண்டுகள் கூட்டம் வேடிக்கை பார்த்தபோது இவனும் அந்தக் கூட்டத்தில் இருந்தான். வயோதிபர்கள் சிலர் அந்த மரத்தின் வீழ்ச்சியில் மனம் வெம்பிப் போயினர். அவ்வளவு நாளும் அந்த மரத்தின் கிளைகளைச் சொந்தம் கொண்டாடிய குருவிகள், பறவைகள் அதன் பின் எங்கே போயிற்றென்று தெரியவில்லை. என்னுமில்லாதவாறு அமானுஷிய அமைதி அந்த வெளியை நிறைத்தது.

அடுத்து, வந்த வெயிற் காலங்கள் கொடுமையானவை யாய் இருந்தன. ஒரு மரத்தின் இருப்பு எவ்வாறு ஒரு சூழலைக் குளிர்ச்சியாக்குகின்றது என்பது அந்த மரத்தின் இழப்போடு புரிந் தது. வெக்கை அகோரம் தாங்காமலோ அல்லது அந்த மரத்தின் ஞாபகத்திலோ அந்த மரத்தினடியில் இளைப்பாறிய பெரியவர்க ளில் ஒருவர், அங்கே இன்னொரு மரத்தை நாட்டி வைத்தார். தின மும் தண்ணீர் ஊற்றி அவர் பாதுகாக்கும் அந்த மரக்கன்றுக்கும் சோதனைகள் வரத்தான் செய்தன. கட்டாக்காலி மாடுகள் அத னைக் கடித்துக் காயப்படுத்தின. திடீரென்று கிரிக்கெட் பந்தடிக் கப் பழகிய சிறிசுகளின் விளையாட்டில் அந்த மரக்கன்றுக்கும் காயங்கள் ஏற்படத் தொடங்கின. இவ்வாறாக அந்த முதியவரின் முயற்சிகளும் பலிக்காமல் போய், வைக்கப்படும் மரக்கன்று கள் பட்டுப்போய் கடைசியாய் அந்த முதியவர் சுற்றி வர பனை மட்டைகள் வரிந்து ஒரு கன்றை நாட்டி வைத்தார். அது வளர்ந்து செழித்ததைக் கண்கொண்டு பார்க்கமாட்டாமல் அவர் காலமும் முடிந்துபோய் விட்டது. பிறகு அவர் ஞாபகமும் சேர்ந்து இரண் டொரு முதியவர்கள் அந்த மரக்கன்றைப் பாதுகாத்து இப்போது அது சிறியதொரு மரமாய் அந்த இடத்தில் வேர் ஊன்றி நிற்கிறது. முன்பிருந்த மரத்தோடு ஒப்பிடும் போது அது விடலை தான். என் றாலும் எதிர்காலம் அதன் கரத்தில் இருப்பதென்னவோ உண்மை தானே!

மரங்களைத் தூரத்திலிருந்து பார்க்கும் போது ஒவ் வொன்றும் ஒவ்வொரு வடிவத்தில் இருப்பதாய்ப்படும். அதிசய மாய் ஒரு மரத்தில் இருந்த காட்சி இவன் மனதில் அழியாத படிவு கொண்டிருந்தது. மரம் ஓரிடத்தில் தலைபோல் வட்டத் திணிவு எழும்பியிருக்க, இன்னோர் கிளை பின்புறம் வளைந்து முன்புறக் கிளையைத் தொட்டிருக்க, கையை உயர்த்தி உடலை வளைத்து பின்புறமாய் உயர்த்திய காலைத் தொட்டு நடனமிடும் சாட்சாத் பரமசிவனின் நாட்டிய வடிவமாகவே தோன்றியது. அதை வெட்

டுவதற்கு அவன் மனது மிகவும் முரண்டு பிடித்தது. ஆனால் அந்த மரத்தை அவன் வெட்டாவிட்டால் இன்னொருவன் வெட்டி விடுவான் என்பது அவனுக்குத் தோன்றியேயிருந்தது. அதைவிட வீட்டிலே பசியோடு கிடக்கும் பச்சைக் குழந்தையின் நினைப்பு வேறு அந்தக் கலை உணர்வைத் தூக்கி எறிந்தது.

“ஏனம்மா மரத்தை வெட்டுறியள்?” வீட்டுக்கார பெண்மணியிடம் கேட்டான்.

“காணிக்கை வீடு கட்டப்போறம், நெடுக இரவல் வீட்டிலை இருக்கேலுமே...” அவள் தனது புராணத்தை ஒப்புவித்தாள்.

“மரத்தை விட்டிட்டு, அங்காலை வீட்டைக் கட்டலாம் தானை...”

“வீடு கட்டுறதுக்குக் காசு காணாமக் கிடக்கு. உதை வித்துத் தான் சரிக் கட்டோணும்...” பெருமூச்சோடு அவள் சொன்னாள்.

அந்த வேம்பிலிருந்து அவர்கள் எவ்வளவு பயன் பெற்றிருக்கக் கூடும்! நச்சுக் காற்றை அகற்றி வேப்பம் பூ வாசம் பரப்பி அந்தச் சூழலைக் குளிர்வித்த மரம் எவ்வளவு அழகாய் இருந்திருக்கும். அருகில் வீடு கட்டப்பட்டாலும்கூட அந்த வீட்டைக் கெட்ட காற்று அணுகாமல் பார்த்திருக்கும். அவர்கள் வாழ்வுக்கு மட்டுமன்றி நாவுக்குச் சுவையூட்டும் வடகத்தைக் கூட அந்த வேப்பம் பூக்கள் வாரி வழங்கியிருக்கும்.

அவன் தெருவோரங்களில் கோவில் முற்றங்களில் தோள் தொடும் உயரத்தில் கிளைகளையும் பூக்களையும் பரப்பியபடி நிற்கும் வேம்புகளைப் பார்த்திருக்கின்றான். இலைகளின் காம்புகளோடு பிணைந்தபடி கிடக்கின்ற பூக்களின் காம்புகள்.

சித்திரை, வைகாசியில் வேம்புகளைப் பார்த்தால் வெண்மையாகவே காணப்படும். பச்சையை மூழ்கடித்துப் பளிச்சிடும் அந்த வெள்ளைப் பூக்கள். சிலவேளைகளில் அவன் அந்தப் பூக்களைத் தெரிந்தெடுத்து மனைவியிடம் கொண்டு போய்க் கொடுத்திருக்கிறான். அவளது முகத்தில் அந்தப் பூக்களைப் பார்த்தவுடன் ஏற்படும் பளபளப்பு, இன்னும் அவன் கண் முன் தெரிகிறது.

கைகளை இருபுறமும் அகல நீட்டி வாய் பிளந்து நிற்கும் அரக்கன் போலவும், சில கிளைகள் தோற்றம் கொண்டிருக்கின்றன. சின்ன வயதில் பாடப் புத்தகத்தில் பார்த்த, தலைமேல் கைகூப்பித் தவமிருக்கும் அர்ச்சுனனின் தோரணை போலவும் ஒரு மரம் இவனுக்குத் தோன்றியிருந்தது. இவ்வாறு பல்வேறு வடிவங்களில் மரங்கள் தோற்றம் கொள்கின்றன.

ஒவ்வொரு மரங்களை வெட்டியவுடனும் ஏற்படும் அசதி, ஆரம்ப காலங்களில் கண் மயக்கம் தந்து தூக்கத்திற்கு இட்டுச் சென்றுவிடும். அதுவே அவனது தொழிலென, வெட்டப்படும் மரங்களுக்குக் கூலி கிடைத்துவிடும் சந்தோஷம் அன்றைய சாப்பாட்டுக்கு வழி கோலுவதாய் அவனது மனைவி வைக்கின்ற சோற்றுக்கும் குழம்புக்குமான பிரயத்தனமாய் முடிந்துவிடும்.

ஆரம்பத்தில் இருந்த காசுப் பஞ்சம் கொஞ்சங்கொஞ்சமாய் குறைந்து அவனும் வீடு கட்டி, மற்றவர்கள் போல் கையில் காசு புழங்கத் தொடங்கியது. ஆனாலும் அவன் மரம் வெட்டுவதை நிறுத்தி விடவில்லை. அவனுக்குத் தெரிந்த ஒரே தொழில் அதுதான்.

காதலித்துக் கட்டிய மனைவி. முத்துப் போல மூன்று பிள்ளைகள். போதுமான வருமானம் சந்தோஷக் காற்றில் ஊஞ்சல் ஆடிய காலம். அவளை இவன் கை பிடித்துக் கொண்டவுடன், அவனைப் பகைத்துக் கொண்ட குடும்பம். மண்வாரிக் கொட்டி

இவனைத் தூற்றிய தாய். உழைப்பேதும் இல்லாத தமையன், அவன் மரம் வெட்டுவதையே ஆதாரமாகக் கொண்டிருந்தான். தமையன் குடும்பமும் அவனைத் தான் ஆதாரக் கோடாய் பற்றியிருந்தது. பக்கத்தில் வசித்த அக்காவின் குடும்பம். வீட்டைவிட்டு காட்டுக்கு ஓடிப்போன தம்பி... இவனை அந்தக் குடும்பத்தில் யாரும் அவளுக்கு விட்டுத்தர விரும்பவில்லை.

கல்யாணம் பண்ணி கொஞ்சக் காலத்தில் குடும்பக் காட் எடுக்கக்கூட முடியவில்லை. முதல் பிள்ளை பிறக்கும் வரை இவர்களுக்கு பங்கீட்டு அட்டை கிடைக்கவில்லை. தாய் தன் பங்கீட்டு அட்டையிலிருந்து அவனது பெயரைப் பிரித்தெடுக்க அனுமதிக்கவில்லை. “சீதனக் காசை அவள் தரட்டுக்கும்... அதுக்குப் பிறகு தான் பேர் வெட்டித் தருவன்...”

அவள் வயிற்றுப் பிள்ளையோடு அலைந்தாள். விதானையார் அவர்களுக்கிடையே சமரசம் செய்து வைக்க முனைந்தார். இரண்டு, மூன்று மாதம் அலைந்த பிறகு அவன் மரம் வெட்டிக் கிடைத்த கூலியைச் சேர்த்து பத்தாயிரம் ரூபாவைக் கொண்டு போய் அவளிடம் கொடுத்த பிறகுதான் பங்கீட்டு அட்டையைக் கொடுத்துப் பெயர் வெட்டச் சம்மதித்தாள். அதன் பிறகு அவர்களுக்கு எந்தச் சோலியும் இருக்கவில்லை. அவனும் மனைவியும் குழந்தைகளுமென அவனது குடும்பம் பெருகிற்று. செல்வமும் வளர்ந்தது.

ஏதிலியாய்க் கிடந்த அவனது தாயின் குடும்பம் அவனைப் பிறகு ஒட்டத் தொடங்கிற்று.

“எனக்கும் ஒருதரும் இல்லை. உங்கட ஆக்களோடையும் ஒட்டாமல் போனா பிள்ளையளுக்குப் பாசம், நேசம் தெரியாமல் போகும்”

அவள் அவனது குடும்பம் ஒப்புரவாயிருப்பதையே விரும்பினாள். யுத்தத்தின் அகோரத் தாண்டவத்தில் மரங்கள் அழிக்கப்பட்டது போல அவளது குடும்பமும் ஒரேயடியாய்ச் சிதைந்திருந்தது. மிஞ்சியிருந்தவள் அவள் ஒருத்திதான். கிளைகள் வெட்டப்பட்ட தனிக் கட்டையாய்க் கிடந்த அவளைத் துளிர்க்க வைத்தவனே அவன் தான்.

சிறிசுகள் அந்த வீட்டோடு பாசம் பற்று வைக்கத் தொடங்கின. மாலைப் பொழுது அந்த வீடே தஞ்சமாகின. இவன் ஆரம்பத்தில் வீட்டுக்கும் தாய்க்குமெனக் கொஞ்சம் பணம் கொடுத்துக் கொண்டு தான் வந்தான்.

மரங்கள் வெட்ட வெட்ட அவனுக்குப் பணம் கிடைத்தது. வியர்வை துளிர்க்கத் துளிர்க்க, மரங்களின் உயிரை அவன் உறிஞ்சினான். துண்டுகள் ஒவ்வொன்றும் இன்னும் அதிக விலை பெற்றுப் போவதை அவன் கண்டிருக்கிறான். ஆனால், அவற்றின் விலையால் இன்னும் மரங்கள் துண்டுகளாகிப் புதுவடிவம் பெற்றுப் பெறுமதி அதிகரிப்பதைக் கண்டிருக்கிறான். அவ்வாறு பெறுமதி அதிகரிப்புப் பெறுவதை விட அவை மரங்களாயிருப்பதில் தான் இயற்கையின் பெறுமதி கூட என்பதை யாரும் உணர்வதாய்த் தெரியவில்லை. ஆரம்பத்தில் காட்டுக்குப் போய்க் காய்ந்த மரங்கள், சுள்ளிகளை வெட்டி விறகாக்கி விற்ற அவன் பின்னாளில் மரக்காலைச் சொந்தக்காரனான ரகுவிடம் வேலைக்குச் சேர்ந்தான். அதன் பிறகு தான் மரம் மரமாய் வெட்டிச் சாய்க்கத் தொடங்கினான். மரங்கள் வெட்டப்படுதல் தடுக்கப் பெற்றிருப்பினும்கூட எவ்வழியிலேனும் ரகு மரம் வெட்டுவதற்குரிய அனுமதியைப் பெற்று வந்துவிடுவான். காட்டிலே பட்டுப்போன விறகுக்குதவும் மரங்களை வெட்டி வந்தவரைக்கும் அவனது வாழ்வில் எந்த ஏற்றத் தாழ்வுமின்றி ஏனோதானோவென்று கழிந்த வாழ்வு இவன் ஊருக்குள் மரம் வெட்டத் தொடங்கிய பிறகு கொஞ்சம்

உச்சத்துக்குப் போயிற்று. அவன் நெஞ்சிலிருந்த கொஞ்ச ஈரமும் வரண்டுபோகக் கோடரியை அவன் கையில் எடுப்பான்.

அவனைப் பொறுத்த வரை அவன் நல்லதொரு மரம் வெட்டியாகப் பெயர் எடுத்திருந்தான். எந்த மரம் எத்தகையது என்பது அவனுக்கு துல்லியமாக தெரிந்திருந்தது. பாறையாய் இறுகிக் கடினத் தன்மை பெற்றிருந்த மரங்களும் வெட்ட இலேசாகியிருக்கும் மரங்களும் இவன் கண்ணுக்குப் பார்த்தவுடனேயே தெரிந்துவிடும். எந்த மரம் பலகைக்கு உதவும், எந்த மரம் கதவுகளுக்கு உதவும் என்பதெல்லாம் அவனுக்கு அத்துபடியாகியிருந்தன. அவனால் ஒவ்வொரு மரத்தின் வீழ்ச்சிக்குப் பின்னருமான ஊரின் காலநிலை மாற்றங்களை ஊகித்துணர முடிந்தது. வெயில் வெக்கை அகோரமாக அடிப்பதையும், மாரிகாலம் தப்பி வருவதையும் அவனால் அறிய முடிந்தது. மரங்கள் தறிக்கப்படும் பகுதிகளின் அருகில் புற்கள் கருகி, மேய்ச்சலிடும் மாடுகள் கதறித் திரிவதையும் கண்டிருக்கிறான். எனினும் அவனது பிழைப்பு அது. அவன் மரங்களை வெட்டிக் கொண்டுதானிருந்தான். இரவுகளில் நிம்மதியாக உறங்க முடியாத காலங்களும் வந்தன. பிள்ளைகள் ஒருவர் ஒருவராய் நோய்க்குள் விழுந்தார்கள். ‘அம்பாள்’ வருத்தம் வந்து ஒரு கோடை காலத்தில் அடுத்தடுத்து அந்தப் பிஞ்சுகளைப் பறிகொடுக்க நேர்ந்தது. அவள் வயிற்றிலடித்து அழுதாள். குழறிக் குழறி அவள் நெஞ்சுத் தண்ணீர் வற்றிப்போனது.

தாய்க்காரி மருமகளைக் குரோதம் பொங்கப் பார்த்தாள்.

“உதுக்குத் தானோ என்றை மோனைக் கட்டினனி...?” எனச் சினந்தாள்.

“தாயிண்டை வயித்தெரிச்சல் பிள்ளையளைத் திண்டுட்டுது...!” ஊர் சொன்னது.

கொஞ்ச நாளில் அவளுக்கும் வயிற்று வலி வந்தது. உருண்டு, புரண்டு கதறினாள். எந்த மருந்துக்கும் தீரவில்லை. அவள் ஆஸ்பத்திரியை நாடுவதை விடுத்து கோவில்கள், சாத்திரிகள் என அலைந்தாள்.

“அந்த மனிசிதான் தேத்தண்ணீர்க்கை ஏதோ போட்டுத் தந்திட்டுது. கோவில்லை அம்மன் அப்பிடித்தான் சொன்னது...”

அவனிடம் புலம்பினாள். அவன் திகைத்து ஒடுங்கினான்.

“என்றை பிள்ளையளைப் பேத்தியார் தானையெண்டு நம்பி அனுப்பினனே. அதுக்கு அவள் பாவி செய்தது காணும்....!” பழி தீர்க்க முடியாத மூர்க்கத்தில் கத்தினாள்.

“அம்மாவிலை அப்பிடிப் பழி போடாதை” திகைப்பிலிருந்து மீண்டு அவனும் கத்தினான். பிள்ளைகளை இழந்த துக்கம் வேறு. ஆறுதலுக்கு யாருமில்லை.

“உங்களுக்குத் தாய். அதாலை விட்டுத் தராதையுங்கோ. அவள் செய்தாளோ... இல்லையோ....? அந்த வீட்டிலை தான் என்னவோ செய்ததுகள்... உங்கட சகோதரம் என்ன திறமோ...?”

அவனால் எதையும் யோசிக்க முடியவில்லை. நின்றால் இன்னும் கத்தி விடுவான் போல் தோன்ற கோடரியோடு வெளிக்கிட்டு விட்டான். கோபமும் வேதனையும் சேர, கோடரி மரங்களை ஓங்கி அறைந்தது. அவள் வயிற்று வலியால் புழுவாய்த்துடித்தாள். அவன் வீட்டுக்கு வந்தபோது வயிற்றில் திருநீறு பூசிப் படுத்திருந்தாள்.

“ரெண்டு கிழமைலை எடுத்து விடுறெனண்டு அம்மன் சொன்னது” என்றாள்.

அவனால் தூங்க முடியவில்லை. தூக்கத்தில் கனவுகள் மொய்த்தன. கோடரியால் மரத்தை வெட்டக் குருதி வழிந்தது. கோடரி இரத்தக் கறையோடு கிடந்தது. வெறும் வெளியெங்கும் பாலை மணல், மரங்களின் சுவடுகளே இல்லை! புழுதி பறந்த இடத்தில் எலும்பு தெரிய நடந்து கொண்டிருக்கிறான் அவன்.

சட்டென்று மாறிக் குழம்பும் கனவுத்திரை. புயற் காற்றில் அடர்ந்து நிற்கும் மரங்கள் தாறுமாறாய்க் கிளை விரித்து ஆடுகின்றன. சில கிளைகள் முறிந்து சாய்கின்றன. முறியும் கிளைகள் கால், கை முளைத்து ஒவ்வோர் உருவங்களாய் ஆட்டம் போடுகின்றன. ஒவ்வோர் மரங்களின் அடி மரங்களிலும் பொதிந்து கிடக்கும் இவன் குழந்தைகளின் முகங்கள். கோடரியை ஓங்க முடியாமல் அதில் தெரியும் அந்தப் பிஞ்சு முகங்கள்.

திடுக்கிட்டுச் சிலிர்த்தெழும்புகின்றான். நெடுநாளாய் இழந்துவிட்ட தூக்கம் நெருங்கி வருவதாய் இல்லை. மனைவி தூக்கமின்றிப் புலம்பிக் கொண்டிருக்கிறாள்.

“பாவம் எண்டு பிள்ளையளை அண்டவிட்ட எனக்கு உவள் உப்பிடிச் செய்து போட்டாள்! உவள் நல்லாயிருக்கமாட்டாள்...!”

அவளது புலம்பல் தீராது. இவனுக்கும் இனி மன அமைதி கிட்டாது. அமைதியாய்ப் போன ஆறு வருஷ வாழ்க்கை இனிக் கிட்டாது. அவளுக்கு இனி வாழ்நாள் பூராவும் மனதை அலைக்கழிக்கப் போகிற மன அவசம்...

எந்தப் பழி அவனது குடும்பத்தை அழித்துப் போட்டது...?

மரங்களின் சாபம் அவன் வாழ்வையே அழித்ததா....?

தன் மடியை நிறைக்க மரங்களை அழித்த அவனை இயற்கை பழி வாங்கியதா...?

இனி ஜென்மத்தில் நிம்மதி கிடைக்காது போலிருந்தது. தாய் வீட்டுக்கும் போகப் பிடிக்கவில்லை.

மனைவியினது புலம்பலும் அவனை நரகத்துள் தள்ளிக் கொண்டிருந்தது.

தவறவிட்ட குழந்தைகளின் உயிர்ச்சிரிப்பை இனி எங்கு போயும் தேடிப் பொறுக்க முடியாது. இனியென்ன வாழ்க்கை...? எல்லாமே முடிந்து போன பிறகு...?

அவன் கையை விசுக்கியவாறே மரங்களற்ற தெருவில் நடந்தான். மரக்காலையைக் கடந்த போது ரகு கை தட்டிக் கூப் பிட்டது கேட்டது. விருப்பமின்றித் திரும்பினான்.

வெட்டப்பட்ட மரங்கள் வெவ்வேறு அளவுப் பிரமாணங்களில் அடுக்கப்பட்டுக் கிடந்தன. ஆங்காங்கே மரச் சீவல்கள் சிதறுண்டு கிடந்தன. விந்தையான வகையில் பச்சை மரவாசம் ஒரு கதம்பமாக எழுந்தது.

“சோலையடியிலை ரெண்டு வேம்பு தறிக்கோணும். நாளைக்கு வந்திடப்பு...”

ரகுவின் குரல் எங்கிருந்தோ கேட்பது போல் தோன்றுகிறது.

“கொஞ்சம் உடம்புக்கேலாமல் கிடக்கு. வேறை ஆரையும் கொண்டு தறியுங்கோ அண்ணா...” சொல்லிக்கொண்டே நடக்கிறான். வயிற்றுப்பாட்டுக்கு ஏதாவது பார்க்க வேண்டுமே.

சட்டென்று ஏதோ தோன்ற திரும்பிப் பார்த்தான். அடுக்
கப்பட்ட மரத்துண்டங்கள் கண்ணிற்பட்டன.

கூலிக்கு மரம் வெட்டிய எனக்கே இந்தக் கதியென்
றால்... மரங்களை விலை பேசித் துண்டங்களாக்கி வியாபாரம்
செய்யும் ரகுவுக்கு... இன்னும் என்னென்ன துன்பங்கள் காத்துக்
கிடக்கின்றனவோ....?

வேதனையான ஒரு சிரிப்பு அவனது உதட்டில் தோன்றி
மறைந்தது.

- மல்லிகை : நவம்பர் 2009

எழுத்து இலக்கிய உலகில் தடம் பதிக்கும் இளம் தலைமுறை எழுத் தாளர்களில் குறிப்பிட்டுக் கூறக்கூடிய அளவுக்கு தன் தரமான படைப்புக்களினால் தன்னை இனம்காட்டியிருப்பவர் தாட்சாயணி. எழுத்தை வெறும் வார்த்தைச் சரங்களாக தொடுக்காமல் உணர்வுபூர்வ பகிர்தலை தன் எழுத்துக்களில் பதிவு செய்யும் வல்லமை பெற்ற தாட்சாயணியின் நான்காவது சிறுகதைத் தொகுப்பாக அங்கயற்கண்ணியும் அவள் அழகிய உலகமும் எனும் இந்நூல் வெளிவந்திருக்கிறது. கொழும்பு, மீரா பதிப்பகத்தின் தொண்ணூற்றி இரண்டாவது வெளியீடாக வெளிவந்திருக்கும் இந்நூலில் பதினாறு சிறுகதைகள் தொகுக்கப்பட்டிருக்கிறது. தாட்சாயணியினால் பல்வேறு காலகட்டங்களில் எழுதப்பட்ட சிறுக தைகள் இவை. சமூகத்தில் தான் பார்த்தவற்றை உள்வாங்கி உணர்ந்தவற்றை அதனால் தனக்கு நேர்ந்த பாதிப்பை கலை நேர்த்தியோடு எளிமையான நடையில் இங்கே பதிவு செய்திருக்கிறார்.

- தாமரைச் செல்வி

ISBN : 978-955-53389-0-5